HAZİRAN 2026

SULTANİ

Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını

NASIL BİR GALATASARAY?

Söyleşiler:
Betül Pasinler
Celal Erkut
Candan Erçetin
İskender Çayla
Kaan Kançal
Pınar Memiş Kartal

"Nasıl Bir Galatasaray?" Sorusunun Düşündürdükleri
NURPERİ GAZİOĞLU

Eğitimde Yeni Çağ, Galatasaray'da Yeni Sorumluluk
EMRE ERDOĞAN

Galatasaraylılık Üzerine Kişisel Notlar
AYLİN ATAAY SAYBAŞILI

Galatasaraylı Bir Kadın Olmak Üzerine Düşünceler
EZGİ ŞİRİN

Galatasaray ve Kadın: Çalıştayın Düşündürdükleri
IŞIL SAYICI

Galatasaray Üzerine Tutukluluk Tefekkürleri
REMZİ SANVER

"Ressam ve Şair Tevfik Fikret"
REHA BİLGE İLE SÖYLEŞİ

Bir Eskiler Şamatası Markası: ABBAS
İZZEDDİN ÇALIŞLAR

Hatırat: 1950'lerden Mektep Manzaraları
TAMER CELASUN

KATKIDA BULUNANLAR: 158 DEVRESİ, **HANZADE ARAS,** METİN SİNAN ASLAN, **REHA BİLGE,** TAMER CELASUN, **İZZEDDİN ÇALIŞLAR,** DİLEK ÇAM, **İSKENDER ÇAYLA,** CANDAN ERÇETİN, **EMRE ERDOĞAN,** CELAL ERKUT, **NURPERİ GAZİOĞLU,** BETÜL PASİNLER GÜNTÜRKÜN, **BETÜL ZEYNEP GÜZHAN,** KAAN KANÇAL, **VOLKAN KARSAN,** PINAR MEMİŞ KARTAL, **GÜLENER KIRNALI,** İLKER KOCAEL, **REMZİ SANVER,** AYLİN ATAAY SAYBAŞILI, **IŞIL SAYICI,** İPEK ŞAHİN, **EZGİ ŞİRİN**

SULTANİ DERGİ • HAZİRAN 2026

2 Başkanın Mesajı – METİN SİNAN ASLAN

"NASIL BİR GALATASARAY?" ÖZEL DOSYASI

4 "NASIL BİR GALATASARAY?" YUVARLAK MASA SÖYLEŞİSİ (BETÜL PASİNLER GÜNTÜRKÜN, CANDAN ERÇETİN, İSKENDER ÇAYLA, KAAN KANÇAL, PINAR MEMİŞ KARTAL) – VOLKAN KARSAN

20 "Geçmişten Bugüne Galatasaray'ın İtici Gücü Gençlerdir" – CELAL ERKUT İLE SÖYLEŞİ

28 "Nasıl Bir Galatasaray?" Sorusunun Düşündürdükleri – NURPERİ GAZİOĞLU

32 Eğitimde Yeni Çağ, Galatasaray'da Yeni Sorumluluk – EMRE ERDOĞAN

38 Galatasaraylılık Üzerine Kişisel Notlar – AYLİN ATAAY SAYBAŞILI

42 12. SINIFIN MEKTUBU

"GALATASARAY VE KADIN" ÖZEL DOSYASI

48 Galatasaraylı Bir Kadın Olmak Üzerine Düşünceler – EZGİ ŞİRİN

54 Galatasaray ve Kadın: Çalıştayın Düşündürdükleri – IŞIL SAYICI

58 Galatasaray Üzerine Tutukluluk Tefekkürleri – REMZİ SANVER

62 "Ressam ve Şair Tevfik Fikret" – REHA BİLGE İLE SÖYLEŞİ

70 Bir Eskiler Şamatası Markası: ABBAS – İZZEDDİN ÇALIŞLAR

78 Hatırat: 1950'lerden Mektep Manzaraları – TAMER CELASUN

84 CEMİYETTEN HABERLER – DİLEK ÇAM

116 KAYBETTİKLERİMİZ

Sultani Dergi web sitemizde

SULTANİ Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını. İMTİYAZ SAHİBİ: Galatasaraylılar Derneği adına Metin Sinan Aslan (126), Başkan.
YÖNETİM YERİ: Galatasaraylılar Derneği, Çalıkuşu Sokak No 7 1. Levent Beşiktaş 34330 İSTANBUL - www.galatasaraylilardernegi.org.tr
YAYIN YÖNETMENİ: Gülener Kırnalı (139) - YAYIN KURULU BAŞKANI: Ufuk Kaya (112)
EDİTÖR: Pınar Hiçdurmaz Kayıran - GÖRSEL YÖNETMEN: Mehmet Akif Atasoy - FOTOĞRAFLAR: İlgili yazarlar ve GS Müze arşivi.

HER HAKKI MAHFUZDUR. Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.

REKLAM KOORDİNATÖRÜ: Dilek Çam / Telefon: 0212 270 19 08 / E-posta: dernek@gallatasaraylilardernegi.org.tr
BASKI: Özgün Basım Ltd., Seyrantepe İstanbul, Sertifika No 48150

Başkanın Mesajı

Değerli Galatasaraylılar,

Sultani'nin bu sayısını ilk defa 2026 Pilavı'nda, biz Galatasaraylıların bayram gününde elinize alacaksınız. Geçmişten bugüne Cemiyet'imizin her yönetimi Pilav günlerini geliştirmiş, benzeri bulunmayan bu anlamlı buluşmaya daha şenlikli, daha renkli bir içerik kazandırmıştır. Biz de Pilav'a bir yandan her Galatasaraylının evine tebessümle ve mutlulukla gitmesini sağlamaya yönelik küçük yenilikler ve hoşluklar eklemeye çalıştık, diğer yandan da Pilav'ın aile içi toplanma günü olma özelliğini korumaya gayret ettik.

Bu seneki Pilav'ın teması ***"Tevfik Fikret"*** ve onun Galatasaray'ın ruhuna damgasını vuran ***"fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür"*** mottosu. Efsane müdürümüzün hepimizin diline pelesenk olan bu dizesini acaba ne kadar içselleştirebiliyoruz ve hayata geçirebiliyoruz? Lütfen bu dizenin parçası olduğu "Kimseden Ümmîd-i Feyz Etmem" şiirini bir bütün olarak dikkate alarak değerlendirelim bu sorunun cevabını. Gerçekten, icap ederse bir başımıza kalmayı ve konforlu hayatlarımızdan ideallerimiz uğruna vazgeçmeyi, değerlerimizle kavgası olanlardan dilenmeye ve/veya geçmişi karanlık bir örtünün altında saklı olanlara el açmaya tercih edebiliyor muyuz? Başımızın utançla yere eğdirilmesi mi daha ağır geliyor, boynumuza zorla takılan boyunduruklar mı? Bu ve benzeri soruların cevaplarını bu köşeye sıkıştırabilmek mümkün değil ne yazık ki. Ancak şu kadarını ifade etmek zorundayım; Bugünün dünyasında ve hatta Galatasaray'da Fikret'in sözleri bolca tüketilmekte, gelişigüzel bir slogan olarak kullanılmakta ve söz konusu şiirin ilk üç dizesi adeta unutturulmaktadır. Buna bağlı olarak Galatasaray Lisesi'ni daha çok folklorik ve tarihsel bir öğe olarak değerlendiren ve fakat bu okulun tarihsel olarak temsil ettiği değerleri gerektiğinde geri plana atabilmeyi göze alan bir anlayışın filizlendiğini gözlemliyorum. Kuşkusuz, Mektebimizin tarihsel yanının öne çıkartılması ve korunması değerlidir ve gereklidir; ancak yeterli değildir. Başımızın yere eğilmemesi için, işin özünü kaçırmamalı, Galatasaray'a şeklî bir bağlılıktan çok Galatasaray'ın değerlerine sımsıkı sarılan bir anlayış içinde olmalı, buna uygun planlamalar yapmalı, hedefler gözetmeli, bu anlayışı benimseyen ekiplerle çalışmalı; özetle, ***sözde değil özde Galatasaraylı olmalıyız.*** Pilav'ın temasını işte bütün bu meseleleri düşündürmek, tartışmak ve gündemimize getirmek için "Tevfik Fikret" olarak belirledik.

Bildiğiniz gibi "Başkanın Mesajı" köşesinde daha çok geçtiğimiz dönemde yaptığımız, eksik yaptığımız veya yapamadığımız işlerin hesabını vermeyi tercih ediyorum. Bu sefer bir istisna yaparak yalnızca ***"Galatasaray Ödülü"***ne değinmekle yetineceğim ve çok önemsediğimiz ***"Galatasaray'ın Reorganizasyonu"*** ve ***"Galatasaray Platformu"*** tartışmalarına ilişkin görüşlerimi paylaşacağım.

Bu sene "Galatasaray Ödülü"nün 14.sü ***"Kadınların Güçlenmesi ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği"*** başlığı altında, yapay zekanın kadınlara yönelik ayrımcılığı daha da kuvvetli bir şekilde gündeme getirme tehlikesine dikkat çeken, bu noktada tam da Galatasaray Ödülü'nün amaçladığı şekilde ilham verici çalışmalar yapan Sn. ***Gürsel Corat***'a verilmiştir. 7 Şubat 2026 tarihinde Tevfik Fikret Salonu'nda Galatasaray'a yaraşır nitelikte bir ödül töreni gerçekleştirilmiş, ödül sahibi büyük ilgi çekmiş, ancak daha önemlisi Galatasaray Ödülü kamuoyunda geniş yankı uyandırmıştır. Bu vesileyle Galatasaray Ödülü fikrini ilk defa ortaya atan Başkanımız Reha Bilge'ye, bu fikri tüm eleştirilere ve olumsuz yaklaşımlara rağmen hayata geçirerek vizyonunu gösteren Başkanımız Tevfik Bilge'ye, ödülün kurumsallaşmasını sağlayan Başkanlarımız Polat Bengiserp ve Fidel Berber'e, ödülün sahibini son derece titiz bir şekilde belirleyen Seçici Kurul üyelerine ve tabii Galatasaray Ödülü'nün kimlik kazanmasında büyük emeği bulunan Seçici Kurul Başkanı Sait Mısırlıoğlu'na ayrı ayrı teşekkür ederim.

Geçtiğimiz aylara damga vuran en önemli tartışma konusu sanırım Şubat ayında toplanan Dernek Genel Kurulu'nun yönetimimize ***"Galatasaray Platformu"***nun kurulması hususunda yetki vermesiydi. Galatasaray gündemini uzaktan takip edenler veya konuya hâkim olmayanlar haklı olarak "Nereden çıktı bir anda bu Platform?" veya "Platform kurulmadan önce İşbirliği Kurulu'nu dönüştürmek denendi mi hiç?" sorularını sordular. Sultani Dergi'nin bu ayki konu başlığı olan ***"Nasıl bir Galatasaray?"*** sorusuna, en azından Galatasaray'ın reorganizasyonu bakımından, vereceğimiz cevap sanırım Platform konusundaki tereddütlere açıklık getirecektir.

Meselenin açıklık kazanabilmesi için filmi 1988 yılına sarmak gerekiyor. 1988 yılında büyüklerimiz müthiş bir proje ortaya koyarak Galatasaray'ın tüm kurumlarını bir masa etrafında toplamışlar ve Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu'nu kurmuşlardır. GSTİK protokolünün temel amacı, o dönemin kısıtlı iletişim koşulları içerisinde, dünyanın dört bir yanındaki Galatasaray oluşumlarının temsilcilerinin yan yana gelebilmesini ve bilgilerini paylaşabilmelerini sağlayabilmekti. 1980'lerin başında Türkiye'nin ve hatta dünyanın farklı noktalarındaki Galatasaraylıların yan yana gelebilmesi/getirilebilmesi tek başına büyük bir iş. İnternet yok, cep telefonu yok, normal telefon bile santral üzerinden bağlanıyor, faks kullanılıyor, dolayısıyla iletişim kurabilmek çok çok değerli. Bu nedenle, İşbirliği Kurulu protokolü tamamıyla istişareye yönelik olup, Kurula icrai bir görev vermemiştir. Aradan yaklaşık 40 yıl geçti, bugün dünya bambaşka bir yerde. Günümüzde iletişim inanılmaz hızlı, dünya tarihinde bilgiye ulaşmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Bugün önemli olan; bilgiyi süzgeçten geçirmek, doğru bilgiyle manipülatif bilgiyi ayrıştırabilmek, anlamlı bir çıktı elde edebilmek ve hızlı karar alabilmek. İşbirliği Kurulu'nun modeli buna uygun değil ne yazık ki. Tüm Galatasaray kurumlarının yan yana gelebilmesi çok değerli hiç kuşkusuz. Lakin, kurulun iki ayda bir yapılan toplantılarında yalnızca son iki ay yapılan etkinliklerin anlatılmasıyla yetinilmesi ve fakat geleceğe yönelik bir çalışma, görüşme vs. yapılmaması büyük bir eksiklik. Türkiye'nin en değerli insan kaynağının daha etkili bir şekilde kullanılması gerektiği açık.

İşte tüm bu gerekçelerle, 2025 yılının Haziran ayında, yani göreve gelmemizden sonraki ilk İşbirliği Kurulu toplantısında konuyu gündeme getirdik ve sonraki toplantılarda da Kurula yeni bir model getirilmesi noktasındaki somut önerilerimizi ısrarla dile getirdik. Ancak kurulun değişime olan direncini gördükten sonra, meseleyi Dernek Genel Kurulu'nun gündemine getirdik ve bir Platform kurulması için gerekli çalışmaları yapmak üzere yetki aldık. Hemen ifade edeyim, biz yine İşbirliği Kurulu'nu dönüştürebilme ümidimizi koruduk ve hazırladığımız taslağı Kurula sunduk. Sonuç olarak mevcudu dönüştürme ihtimali neredeyse ortadan kalkınca taslağımızı Camianın tartışmasına açtık.

Önerimizi somut olarak açıklamak gerekirse; biz, iş yapacak, Galatasaray'ın ortak projeleri ve meseleleri için çalışacak, yan yana gelebilecek icrai bir oluşum kurulmasını teklif ediyoruz. Bu oluşumun adı ister istemez Platform olmak durumunda; çünkü, Türk hukukunda, bir derneğin, bir vakfın, bir kulübün, özetle farklı nitelikte tüzel kişiliklerin yan yana gelebileceği tek yasal yapı "Platform" olarak tanımlanmış. Platform çatısı altında, mevcut yapıdan farklı olarak mutlak ve muhakkak surette Cemiyet, GYV, GEV ve Galatasaray Spor Kulübü'nün içinde yer aldığı bir icra komitesi kurulması gerekiyor. Böylelikle seri karar verme ve harekete geçme imkânımız olacak. Bu kurumlar, bugün de zaten Galatasaray'ın bir derdi olduğunda yan yana gelen, gelmesi beklenen camiada karşılığı olan kurumlar. Biz diyoruz ki, bu buluşmaları daha düzenli hale getirelim, anlamlı çalışmalar yapalım, belirli bir plan çerçevesinde hareket edelim. Bunun ne kadar önem taşıdığını örneklemek isterim. Bildiğiniz gibi mektebimizin tam karşısındaki eski PTT binası Galatasaray Müzesi olarak hizmet veriyor. Müzenin idaresiyle ilgili olarak yıllardan beri süregelen hukuki birtakım sorunlar var, lakin bunların hiçbirisi Galatasaray'ın çözemeyeceği nitelikte değil. Bununla birlikte ortak aklı etkin ve etkili bir şekilde çalıştıramadığımız için müzenin kullanım süresi dolmak üzere olmasına rağmen bir çözüm üretilemedi ve müze elimizden çıkmak üzere. Bir başka örnek ise, logo hakkı meselesi. Ortada buna ilişkin protokoller var, altında tüm kurumların imzaları var, buna karşılık çeyrek asırdır konu atıl kalmış. Protokoller bugünün şartlarına uygun değilse revize edilir, yok eğer uygunsa ödeme için bir planlama yapılır vs... Önemli olan bir karar vermek ve bu kararı hayata geçirmek. Bunun için de Camiada karşılığı olan kurumların bir masa etrafında toplanmaları ve iş üretmeleri zorunluluğu bulunuyor. Sonuç olarak, Galatasaray'ın reorganizasyonu için akıl yormamız gerekiyor ve bunun için zaman kaybetme lüksümüz bulunmuyor. Biz Galatasaraylıların en önemli kabiliyetlerinden birisinin "teşkilatlanma" olduğunu söylersem zannediyorum abartmış olmam. Ve diyorum ki, nasıl ki 20. yüzyılın son çeyreğinde büyüklerimiz Galatasaray kurumları için yeni bir modelleme yapmışlarsa gelin 21. yüzyılın ikinci çeyreğinde zamanın ruhuna uygun bir modeli de biz ortaya koyalım ve hayatın gerisinde kalmayalım.

Tüm Galatasaraylılara güzel, neşeli, bolca kahkahalı ve uzun masaların kurulduğu bir Pilav günü dilerim.

Saygılarımla...

Metin Sinan Aslan

Nasıl Bir Galatasaray?

Volkan Karsan (GSL 109)

1481, 1868, 1905, 1908... Bunlar sadece basit birer tarih değil. Bunlar büyük bir camianın köklerini ifade eden kilometre taşları. Biri Gül Baba ile başlayan eğitim ocağının ilk tohumları... Diğeri Mekteb-i Sultani sonra da Galatasaray Lisesi'nin doğuşu... Sonrası bir dünya markasına dönüşen spor kulübünün kuruluşu... Ve sonuncusu ülkenin belki ilk gerçek anlamda sivil toplum kuruluşunun yeşermesi...

Galatasaray'ın ne denli büyük bir camia olduğunu anlatmak kelimelerle çok mümkün değil. Bunu hissetmek ve yaşamak, anlamını taşımak ve nesillere aktarmak çok kolay bir iş değil. Bunun en kolay yolunun 13'üncü sınıf anlatılarından geçtiğini düşünürüz çoğunlukla.

Artık 21'inci yüzyıldayız ve asırlık camianın yarınını konuşmak en önemlisi. Galatasaray'ın farklı kurumlarında görev almış Mektepli önemli isimleri bir yuvarlak masada topladık ve onlara "Nasıl bir Galatasaray?" sorusunu yönelttik.

Betül Güntürkün Pasinler 1976 yılında Gülnur Sak ve Ahmet Kozikoğlu ile...

Betül Güntürkün Pasinler (Galatasaray Yardımlaşma Vakfı Başkanı-GSL 108)

Sayın Pasinler Galatasaraylı önemli bir kurumun yıllardır başarılı başkanı olarak örnek bir kişiliksiniz. Liseye adım atarken nasıl bir gelecek düşlüyordunuz, bunların ne kadarı gerçekleşti?

Dönüp bakıyorum da öyle kayda değer bir gelecek hedefim yoktu. Herkes gibi başarılı olmak istiyordum. Zamanın değerli mesleklerinden birinin eğitimini iyi bir üniversitede alabilmek, ekonomik bağımsızlığımı kazanmak hedefimdi. Bu manada oldukça bilinçliydim. O kadar ki üniversiteyi çalışarak okudum. İstanbul Teknik Üniversitesi'nden Elektronik ve Haberleşme Mühendisi olarak mezun oldum. Günün koşulları için oldukça iyi bir şirkette çalıştım. O dönemlerde lisede ve üniversitede okuyan gençler gibi benim de en büyük gelecek hedefim; Türkiye'nin özgürleşmesine katkı sağlamaktı. İşte onu başaramadım, başaramadık.

108 döneminden bir 12'nci sınıf hatırası Betül Güntürkün Pasinler, Gülnur Sak ve Sanem Yektay...

Candan Erçetin (Galatasaraylılar Derneği Eski Başkanı-GSL 114)

Sayın Erçetin, Galatasaray camiasında neredeyse rahmetli Duygun Yarsuvat Hoca kadar farklı kurum ve kuruluşlarda görev yaptınız. Tabii eğitimci kişiliğiniz belki de bunun en önemli kısmı. Liseye adım atarken nasıl bir gelecek düşlüyordunuz, bunların ne kadarı gerçekleşti?

Lise sınavlarında ailem bana tek hedef koymuştu; Galatasaray Lisesi. Başka liselerin sınavlarına girmedim bu nedenle. 11 yaşında yatılı okula girerken benim tek hedefim ailemin arzusunu yerine getirmekti. Mektebe parasız yatılı olarak adım attım ve kısa sürede benim için nasıl bir gelecek tasarlandığını kavradım. Öğrenim zordu ama eğitim mükemmeldi, benim ise tek görevim bana sunulan bu imkanlara layık olmak için çok çalışmaktı. Bana bunu sağlayan aileme, okuluma, arkadaşlarıma ve en önemlisi asırları aşan eğitim geleneğinin bir parçası olmam için emek veren herkese borçluydum. Bu borç ödemekle bitecek bir borç değil, bu yüzden bana camiada hangi alanda görev verilirse çalışmak benim için her zaman hem bir minnet ifadesi hem de gurur kaynağı oldu.

Candan Erçetin, 113 ve 114 devresi arkadaşlarıyla...

Pınar Memiş Kartal (sağdan üçüncü çizgili gömlekli), 126 dönemi arkadaşlarıyla

Pınar Memiş Kartal (Galatasaray Üniversitesi Rektör Yardımcısı - GSL 126)
Sayın Memiş, değerli hocam, Galatasaraylı hukukçu, akademisyen ve Üniversite Rektör Yardımcısı olarak önemli bir noktadasınız. Liseye adım atarken nasıl bir gelecek düşlüyordunuz, bunların ne kadarı gerçekleşti?

Liseye adım atarken bu şekilde bir gelecek planım yoktu ama her zaman üniversite kariyeri düşündüm; ailede de eğitimciler ve akademisyenler olduğu için aklıma başka bir kariyer gelmedi. Değerli büyüklerim Prof. Dr. Duygun Yarsuvat, Prof. Dr. Köksal Bayraktar, Prof. Dr. Hamdi Yasaman ve Prof. Dr. Ümit Kocasakal da bu idealimi pekiştiren unsurlardır, haklarını ödemem mümkün değil. İdealim akademisyen olmaktı, bu gerçekleşti; idareci olmayı düşünmemiştim.

İskender Çayla (Galatasaray İşbirliği Kurulu Eski Genel Sekreteri - GSL 115)
Sayın Çayla, Galatasaray'da İşbirliği Kurulu Genel Sekreterliği görevi nedeniyle tüm kurum ve kuruluşlarla yakın temas içinde oldunuz. Ayrıca farklı kurumlarda da yönetim kurulu üyesi olarak görev aldınız. Ciddi bir camia tecrübeniz var. Geçmişte de çok önemli Galatasaraylılarla birlikte görev yaptınız. Liseye adım atarken nasıl bir gelecek düşlüyordunuz, bunların ne kadarı gerçekleşti?

Rahmetli annem İstanbul'da doğmuş, 1950-60 yıllarında reklamcılık sektöründe çalışmış, 1961 senesinde kendi reklam ajansını kurmuş, bu dönemlerde birçok Galatasaraylıyı tanımış bir kişiydi. Bana çocukluğumdan itibaren Galatasaray'ın sadece bir futbol takımı olmadığını, asıl olanın Galatasaray kültürü ve camiası olduğunu söylerdi. Zamanla haklı çıktığını gördüm ve iyi ki bilinçli bir annem varmış dedim hep kendime.

Okula ilk girdiğimde, diğer arkadaşlarım gibi, başarılı bir ilkokul geçmişi geçirmiştim, kendine güvenim vardı. 70'li yılların çok zor dönemlerinde bile gelecek kaygısı taşımadım, nasıl olsa başarılı olurum diye düşündüm. Bana asıl özgüveni bu nitelikli arkadaş çevresi; sanki yüz senedir tanışıyormuşuz gibi sevdiğimiz, saydığımız ağabeylerimiz, ablalarımız verdi.

Türker Arslan'ın genel sekreter olduğu dönemde çekilen İşbirliği Kurulu'nun klasik toplantı fotoğrafında İskender Çayla, dönemin çok sayıda kurum başkanıyla birlikte yer alıyor.

1976 senesinde rahmetli Selahattin Beyazıt'ın başkanlığı döneminde GSK Junior futbol takımına sınıf arkadaşım Kemal Bayar ile seçildik. Aynı sene Selahattin Ağabey'in sayesinde Okul'a Galatasaray öğrencileri için bilet getirmeye ve dağıtmaya başladım. Hemen hemen her maça gidiyorduk. GSK Genel Kurulu'na ilk defa Tevfik Fikret Salonu'nun balkonunda izleyici olarak katıldım. Selahattin Ağabey'in Riva arazisini bağışladığını açıkladığı tarihi toplantıydı. 9. sınıfa geldiğimizde Suriye Pasajı'ndaki derneğe gitmeye başladık. Orada benim hayatımda çok önemi olan ağabeylerimizi tanıdım: Kayıhan Uraz, Nejat Hürbaş, Türker Arslan, Hayrettin Kozak, İsmail Büründgüz, Selahattin Saraçoğlu, Anıl Büyükeroğlu...

Mezun olduktan sonra, Boğaziçi'nde öğrenciyken, Cemiyet'in Levent'te yeni inşa edilen binasında yapılan ilk seçimlerde Kayıhan Uraz Ağabey'in başkanlığındaki yönetime seçildim. Galatasaray Yardımlaşma Vakfı'nın Anıl Ağabey başkanlığındaki Yönetim Kurulu'nda çalıştım. Etüt ağabeyliği yapmam dolayısıyla birçok kardeşimi yakından tanıdım, farklı bir deneyim kazandım. Bunun sayesinde Yıldızhan Yayla ve Erdoğan Teziç Ağabeylerin müdürlük yaptığı dönemlerde kendilerine destek oldum. İlerleyen senelerde, Ahmet Yolalan Ağabey'in başkanlığındaki Galatasaraylılar Derneği yönetiminde görev yaptım. 2014-2015 arası, Türker Ağabey'in yanında Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu (GSTIK) Genel Sekreter Yardımcısı, 2015 -2023 seneleri arasında da Genel Sekreter olarak görev üstlendim. Türker Ağabey Galatasaray'ın her konusuna vakıf olan kişilerdendi. Benim için çok önemli bir yol gösterici oldu. Kendisine her zaman şükran borçluyum.

Bu dönemlerde Atıf Serdengeçti, Fuat Diriker, Vural Günal, Münir Hamamcıoğlu, İnan Kıraç, Köksal Bayraktar Ağabeylerimin Galatasaray'a bağlılıkları ve sürekli hizmet etme çabaları benim için Galatasaray'a borç ödemede yaşın veya konumun önemli olmadığını öğretti. Benzer görevleri üstlenmiş olan tüm Galatasaraylılar gibi ocağımıza borcumu ödemeye çalıştım. Annemin yıllar önce bana anlattığı Galatasaray'ı yaşıyorum ve sonuçta çoğumuz gibi, iyi ki Galatasaraylıyım diyenlerdenim.

Galatasaray Spor Kulübü'nde 2018-2021 yıllarındaki yönetimde Kaan Kançal, Başkan Yardımcısı olarak görev aldı ve genel kurullarda, divanlarda mali tabloları üyelere aktardı.

Kaan Kançal (Galatasaray Spor Kulübü Eski Başkan Yardımcısı-GSL 117)

Sayın Kançal, çok sayıda mektepli yetiştirmiş köklü bir ailenin çocuğusunuz, Galatasaray Spor Kulübü'nde oldukça tartışmalı bir dönemde görev aldınız, camianın çeşitli kuruluşları ile önemli iletişim halindesiniz, Türkiye'nin önde gelen iş insanlarındansınız. Liseye adım atarken nasıl bir gelecek düşlüyordunuz, bunların ne kadarı gerçekleşti?

Kançal ailesinin Mektep ile tanışması çok uzun yıllara dayanıyor. Ailemizin ilk mensubu Mekteb-i Sultani'ye Osmanlı döneminde adım atmış, Cumhuriyet kurulduktan sonra mezun olmuştur. Babam, amcamlar, kardeşim, neredeyse tüm aile fertleri Galatasaray Liselidir. Şahsen ben de bu geleneği sürdürebildiğim için kendimi çok talihli hissediyorum.

Açıkçası bizlere müreffeh hayatlar sunabilen varlıklı bir ailem olduğu için gençlik yıllarımda gelecek ile ilgili kaygılı olduğumu hatırlamıyorum. Liseye ilk adım attığımda yaşım oldukça küçük olduğu için ilgi alanım sadece futbol idi. Hedefim okul futbol takımında oynayabilmekti. Bunu başardım. Ekonomi ve para konularına olan ilgim lisenin son yıllarında başladı. Bu ilgim bir tutkuya dönüştü ve bu konuda yüksek tahsilimi ABD'de finans üzerine yaptım.

Gelecek hayallerimde her zaman kendi çabamla bir şeyler yapmak, ailemin mali desteği olmadan kendi işimi kurmak ve büyütmek vardı. Kendimi bildim bileli hep bunu istedim. Bunda da muvaffak oldum. Beyaz yakalı yani profesyonel olarak hiç çalışmadım. Her zaman girişimciydim. Şimdi geriye dönüp baktığımda azimli ve risk almaktan hiçbir şekilde çekinmeyen biri olduğumu görüyorum.

Açıkça söylemem gerekirse; gerek aile hayatım gerekse iş hayatım umduğum doğrultuda şekillendi. Şu anda şirketlerimle en çok enerji sektörü ve gayrimenkul alanında yatırımlarım bulunmakta. Ayrıca sermaye piyasalarını da çok yakından takip ediyor, yatırımlar yapıyorum.

Galatasaray Başkan Yardımcılığı yaptığım dönemde kulübün bu alandaki faaliyetlerinde bana sorumluluk yükledi. Rahmetli Mustafa Cengiz'in başkanlığı döneminde mali işlerden sorumlu başkan yardımcısı olarak görev aldım. Pek çok açıdan zorlu bir dönemdi, dolayısıyla pek çok farklı sorumluluk üstlendim. Bu dönemde gerçekten kulübüme faydalı olduğumu düşünüyorum ve geriye dönüp baktığımda fevkalade müsterihim. "Keşke öyle olmasaymış" diyeceğim bir adım atmadım. Aldığım her karar, o dönem için aksi yönde hareket imkânı vermeyen koşullara dayanıyordu. Dolayısıyla görev süremi başarıyla tamamladığım inancındayım ve bu sebeple vicdanen çok rahat ve mutluyum.

Betül Güntürkün Pasinler (GSL 108)

Galatasaray'ın geçmiş değerlerinin hayatlarının son baharını iyi yaşamaları için onlara hizmet ve imkân veren bir kurum Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı; dünyada yaşlı nüfus hızla artarken vakıf olarak gelecek planlarımız neler?

Dünyada ve Türkiye'de yaşlı nüfus hızla artıyor. Hatta yapılan araştırmalarda 2038 yılında Türkiye, yaşlı ülkeler arasında yer alacak tespiti var. Bunu bir kenara koyalım. Ülkemizin içinde bulunduğu koşullar nedeniyle artık yaşlılar kendi evlerinde günlük hayatlarını idame ettirecek gelirlere sahip değiller. Ayrıca gençler arasında çok fazla yurt dışına göç var. Bu da daha çok yalnız anne-baba demek. Yine yapılan araştırmalarda; sağlıklı bir yaşlılık için, en temel etkenlerin sağlıklı beslenme ve sosyal hayat olduğu belirlenmiştir. İşte bu tespitlerin ışığında biz de dayanışmaya ve yardımlaşmaya daha çok bütçe ayırmamız gerektiğinin bilincindeyiz. Gelecek planlarımız arasında şunları sayabilirim:Yeni Galatasaraylılar Yurdu yerleşkeleri hayata geçirerek yatak sayımızı artırmak, gündüz yaşlı bakım hizmeti vermek için gerekli organizasyonları yapmak ve düzenli gelir kaynaklarımızı artırıcı tedbirler almak.

Candan Erçetin (GSL 114)

Emek verdiğiniz belki binlerce öğrenci arasından birçoğu şimdi camianın gurur duyduğu insanlar arasında. Bunlar sizce hangi ilkelerle yoğruldular ve günümüzde ne yönde geliştirilmeliler?

Galatasaray geleneği bir bayrak yarışı gibi elden ele teslim edilerek zamanı aşar. Bunu her Galatasaraylı düşünmeden yapar. Derslerimde; öğretimin yanı sıra bana öğretilen temel değerleri gelecek kuşaklara aktarmak tabii ki öncelikli hedefim oldu. Aslına bakarsanız dayanışmayı bilen, açık fikirli gençler yetiştirmek hepimizin ortak görevi. Büyüklerimizi saymak, küçüklerimizi korumak da bizim olmazsa olmazımız. Kuşaklar boyu gençlere baktığım zaman, temel değerlerimizi aktarmayı başardığımızı görüyorum. Belki başka şekilde dile getiriyorlar ama söylem değişmiyor ve bence değişmeyecek.

Pınar Memiş Kartal (GSL 126)

Galatasaray Üniversitesi akademik başarılarının yanında nasıl Galatasaraylılar yetiştiriyor?

Galatasaray Üniversitesi; fikri hür, vicdanı hür Galatasaraylılar yetiştirme gayretini, Mektep'ten aldığı el ve destek ile devam ettirmektedir. Burada en büyük vazife Mektep'ten gelen kardeşlerimize ve Mektepli hocalarımıza düşmektedir ki herkesin bu konuda üzerine düşen vazifeyi yerine getirdiğine inancım tamdır.

İskender Çayla (GSL 115)

Geçmişte Galatasaraylıların meslek sıralamasında turizm en önlerde gelirdi. Siz de bu konuda önemli tecrübelere sahipsiniz. Bugünün ve yarının Galatasaraylıları için yine turizm öncelikli iş kollarından olmalı mı ya da nasıl bir yöne evrilmeli?

1981 senesinde babam vefat edince, ekonomik şartlar nedeniyle turizme başladım. O yıllarda benim yaşımda bir gencin para kazanabilmesi için en doğru iş oydu. Turizm sektörünün hemen hemen her alanında deneyim kazandım. Rahmetli Armağan Sarı Ağabey'in yeri benim için çok değerlidir. Turizmde farklılığı, tasarımı kullanmayı, girişimciliği, sınırsız vizyonu, nitelikli iş yapmayı ondan öğrendim. Rahmetli Kemal Suman Ağabey'le uzun yıllar birlikte çalıştık. Benim özellikle Gürkay Turizm döneminde turizme başlamasına önayak olduğum çok kardeşim oldu. Serhat Cevher, Mehmet Dipçin, Cemil Nacar, Mesut Karaslan, Tolga Darcanlar ilk aklıma gelenler. 122 döneminden Ahmet Başar kardeşimin yeri çok farklıdır. 1994 senesinden beri birlikte çalışıyoruz. Turizmde farklı bir konumdaysam onun emeği çoktur. Günümüzde de 124 döneminden Levent Kınır kardeşim gibi değerli Galatasaraylılarla çalışıyorum.

Elbette yapay zekâ ile her sektörde büyük değişimler oluyor. Turizm de bundan en çok etkilenen sektörlerden biri. Bununla beraber, turizm sürekli büyüyen ve Türkiye'nin geleceğinde vazgeçilmez bir alan olmaya devam edecek. Galatasaraylıların turizme girmelerini isterim ve öneririm. Her işte olduğu gibi bu konuda da nitelikli, farklı iş üreten başarılı olmaya devam edecektir. Bizden daha küçük dönemlerdeki turizmci kardeşlerimizin başarıları da bunun en büyük kanıtı.

Kaan Kançal (GSL 117)

Bu toplantıda bulunanlar arasında en fazla Spor Kulübü deneyimine sahip kişi olarak sizden Kulüb'ün camia içerisindeki yerini değerlendirmenizi rica edeceğim. Sizce Kulüp-Camia sinerjisi ne yönde gelişmeli?

Galatasaray camiası dendiğinde evvela köklü eğitim kurumlarımız, Cemiyetimiz, ülke ve dünyanın dört tarafına yayılmış derneklerimiz, Eğitim Vakfımız, Yardımlaşma Vakfımız, İşbirliği Kurulumuz, Kulübümüz, Spor Okullarımız ve "Galatasaraylıyım" demekten gurur duyan taraftarlarımızı anlıyorum. Camia dediğimiz Galatasaray'ın tüm birimlerinin bir arada olduğu, aynı ufka baktığı, dayanışma içinde olduğu topluluktur.

Galatasaray Spor Kulübü ise bana göre 1905 yılından beri bu saygın camianın asli unsurudur ve ayrıca Türk toplumunda “Galatasaray” imgesinin ilk akla gelen somutlaşmış hâlidir. Ulus ve toplum göz önüne alındığında spor kulübümüz en büyük ortak payda konumundadır, duygu yoğunluğu en yüksek ve en popüler parçasıdır.

Galatasaray Lisesi ülkemizin medar-ı iftiharı olmakla kalmayıp kanımca dünyaya ilham verecek bir mirasın temsilcidir. Mektep sıralarından yetişen sanatkârlar, siyasetçiler, diplomatlar, sporcular, bilim insanları, akademisyenler, profesyoneller parmakla gösterilen başarılara imza atmışlardır. Bugün de Galatasaray Lisesi Türkiye’nin en seçkin ve yüksek kapasiteli gençlerine kucak açan 1 numaralı eğitim kurumudur. Nasıl ki Nobel ödülü alan bir Mektepli kardeşimiz bizi şaşırtmıyorsa, her alanda Kulübümüzün de global başarılara aynı dirayetle aday olması temel hedefimiz olmalıdır. 2000 yılında UEFA ve Süper Kupa sonrası bir süreliğine de olsa dünyanın zirvesine yerleşmiştik ama gerek kurumsal yapılanmamız gerekse profesyonel futbola bakışımız bu emsalsiz başarının devamına imkân vermedi. Geride kalan çeyrek asırda inişli çıkışlı grafik çizdik ama pek çok açıdan da geliştik. Artık Galatasaray camiası Kulübümüzden profesyonel futbolda ve/veya olimpik branşlarda kalıcı ve global başarılar beklemektedir. Bu haklı beklenti diğer kurumlarımızdaki yüksek standartların doğal bir uzantısıdır kanaatindeyim.

Sinerji konusuna gelince, her kurum onu sevenlerin ve takip edenlerin ilgi ve desteği kadar büyür. Galatasaray Spor Kulübü milyonların ortak sevdası ise hiç kimseyi geride bırakmadan tüm camiayı büyük hedeflere inandırmak ve herkesin maddi veya manevi katkılarını alabilmek çok önemli olacaktır.

Betül Güntürkün Pasinler (GSL 108)

Önümüzde 21’inci yüzyılın üç çeyreği ve sürprizlerle dolu bir dijital çağ var. Dünya dönüşüyor, ekonomi dönüşüyor, toplumsal hayat dönüşüyor... Galatasaray nereye evrilebilir sizce? Kurumlarımız bu büyük dönüşüme hazır mı? Gelecek için nasıl bir Galatasaray ve nasıl bir Galatasaraylı öngörüyorsunuz?

Galatasaray’ın çağa ayak uydurmak gibi bir derdi hiç olmamıştır. Hatta kurumları çağın ötesini görmüşlerdir ve hedeflemişlerdir. Bu konuda da öncü bir güç olduğumuzu düşünüyorum. Ama dilerim ki gelecekte Galatasaray’ın değerleri erozyona uğramasın, değerlerin içi boşalmasın. Aslında Türkiye ve dünyadaki gelişmeleri gördükçe bundan biraz endişeliyim.

Candan Erçetin (GSL 114)

Size de aynı soruları sormak isterim. Bu çerçevede özellikle de bir dönem başkanlığını yaptığınız derneğimizi de ele almanızı rica edeceğim. Dernek çağa uygun bir şekilde çalışıyor mu?

Derneklerde esas olan üyelerin iradesi ve katılımıdır. Derneğimiz bizim en değerli sosyal dayanışma ve iletişim kurumumuz, bence her yönetim kendi döneminde çağa ayak uydurma konusunda çalışmalar yapıyor. Mesela artık iletişimimizin önemli bir bölümü sosyal medya üzerinden yürütüldüğü için çok daha hızlı haberleşiyoruz. Güncel adres bankamız, bizim hep en zorlandığımız alan oldu çünkü Galatasaraylılar olarak maalesef iletişim bilgilerimizi güncellemede biraz tembeliz. Umarım bu durum genç devrelerin katılımı ve çağın getirdiği kolaylıklarla her geçen yıl gelişecek. Aidiyet duygumuz çok güçlü fakat aidat ödemek istemiyoruz bu da derneğin hep başka bir meselesi olmuştur. Üstelik yıllık aidatımız çok yüksek bir ücret de değil. Dijital bankacılık kullanımının yaygınlaşmasıyla sanırım bu sorunun da üstesinden gelinmekte. Dernek, çağın getirdiği kolay ulaşım, hızlı iletişim ve dijitalleşme imkanlarını kullanıyor fakat bizi en güçlü kılan iletişim yolu hala yüz yüze buluşmalarımız; eski ve yeni mezunları bir araya getiren, devreler arası bilgi aktarımını ve sosyal dayanışmayı sağlayan en değerli ortamımız tabii ki dernek lokalimiz.

Pınar Memiş Kartal (GSL 126)

Bu konuda elbette sizlerin söyleyeceği söz benimkinden fazla olacaktır. Galatasaray çağa ayak uydurma konusunda her zaman öncü ve örnek olmuştur. Mektepli gençler hepimizin ilerisindedir, Galatasaray’ı ileriye taşıyacak olan onların motivasyonu, talepleri ve istekleri olacaktır. Galatasaray’ın her zaman ileriye ve iyiye evrileceğine inancım tamdır. Galatasaray’ın hiçbir zaman düştüğü görülmemiştir. Öncü bir Galatasaray, ilerici, yol gösterici ve yapıcı bir Galatasaraylı öngörüyorum.

İskender Çayla (GSL 115)

Galatasaray ülkemizdeki tüm kurumlar arasında değişime ve dönüşüme en hazır topluluktur. Kökleri sağlam, kendi içinde yazılı ve sözlü kuralları olan, iletişimi her dönemde önceleyen, dönüşürken özünden uzaklaşmayan, geçmişine sırt çevirmeyen, yüzlerce yıldır kimliğini oluşturmuş değerlerini dışlamayan, sorgulayan, biat kültürünü kabul etmeyen, kuşaklar arası ortak noktalarını unutmayan bir Galatasaray

İskender Çayla ve dönem arkadaşları, Galatasaray Futbol Takımı’nın o dönemki İngiliz teknik direktörü Brian Birch’ü okulda ağırlarken.

Toplumu’nun başarısız olma olasılığını görmüyorum. İmparatorluktan Cumhuriyet’e geçerken bile doğru yerde durmuş, değişime öncülük etmiş olan Galatasaray her zaman izlenecek en doğru yolu bulmuştur.

Genç kardeşlerimizin bizden daha donanımlı ve daha rekabetçi olacaklarına eminim. Gelecekteki Galatasaraylıların daha evrensel olacaklarını düşünüyorum. Çok sağlam bir kökümüz var, zamanın ötesinde kurucu değerlere sahibiz. Dünyaya daha fazla açılacak Galatasaraylılar göreceğimizden eminim. Beklentim uluslararası büyük başarılar elde edilmesi.

Kaan Kançal (GSL 117)

Evet, doğru bu dönüşüm çok hızlı yaşanıyor. Dönüşüm yalnızca teknoloji ve dijitalleşme ile de sınırlı değil, aynı zamanda değerler ve insan ilişkileri de evriliyor. Ben özellikle toplumsal değişimin hızı ve yönü konusunda bazı kişisel endişeler taşıyorum. İnsan ilişkilerinde fedakârlık ve ortak sorumluluk bilincinin azalması, bireyselleşmeden çok yalnızlaşma ve izolasyon getirecektir. Az evvel bahsettiğim camia ideali için bu sosyolojik dönüşüm bazı riskler içerebilir. Öte yandan Galatasaray’ın toplumsal dönüşümlerde öncü rol üstlenmesi gibi de bir tarihi sorumluluğu vardır. Cumhuriyetin kuruluşunda örneğin Tevfik Fikret gibi fikir önderi olan pek çok Galatasaraylı büyüğümüzü hatırlamalı, onların imparatorluktan ulus devlete geçerken küllerinden doğan bir millete ilham verdiklerini unutmamalıyız.

Kulübümüz özelinde bakacak olursak, dünyada spor çok hızlı gelişiyor ve dönüşüyor. Amatörlükten profesyonelliğe geçiş kademeli bir ilerleme iken, endüstriyel spor bambaşka dinamikleri ile kendi gündemini yarattı. Türkiye’nin en köklü, en güçlü spor kulübü olma iddiasını taşımak için modern bir kurumsallık anlayışı ve çok iyi tasarlanmış idari yapı olmazsa olmaz konumdadır. Ben

kulübümüzü; sportif başarılar ve ulaştığımız ekonomik büyüklükle orantılı bir idari yapının çok uzağında görüyorum. Bu idari yapı ile bu büyüklüğe gelmiş bir kulübün idari anlamda yürütülmesi kanımca artık mümkün değildir.

Dolayısıyla bana göre Kulübümüz; endüstriyel sporun tüm ihtiyaçlarını karşılayıp Türkiye'de spora yön verecek bir dönüşüm geçirmeye mecburdur. Ben şahsen "Dönüşüme hazır mıyız?" sorusuna cevap vermekten önce bunun bir zaruriyet olduğunu ve bunu yalnız sarı-kırmızı ile gurur duyan Galatasaraylılara değil tüm ülkeye borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Diğer kurumlarımızın da zamanın ruhuna uygun bir dönüşüm geçirmesi, özellikle ölçülebilir performans ve topluma sunulan değer üzerinden faaliyetlerini yeniden yorumlaması gerektiği kanaatindeyim.

Mektebin insan kaynağı sizce bu tarihi kavşakta kulübü destekleyebilmek için yeterli mi?

Evet, ben fazlasıyla yeterli buluyorum. Önemli olan atıl kapasiteyi harekete geçirebilmek ve doğru insanlara doğru sorumluluklar vererek performans almayı becerebilmektir. Aidiyet ve liyakat esasına göre yapılacak seçimlerde görev alacaklara uygun ve güvenli çalışma koşulları sağlarsak sürdürülebilir başarı ile aramızda engel olmayacağını düşünüyorum. Bizler en iyileriz, bunu asla unutmayacağız. Buradaki zorluk kanımca lider karakterli pek çok insandan çıkan özgün fikirleri adil şekilde karar alma süreçlerine katmak ve eşgüdüm yaratabilmektir. Kulübümüze sahip çıkarken de herkesten fazla çalışmaya, özgün çözümler üretmeye mecburuz ve inanıyorum ki başarırız.

Betül Güntürkün Pasinler (GSL 108)

Sizce Galatasaray'ın kurumları arasındaki ilişki sağlıklı bir şekilde yürütülebiliyor mu? Örneğin başkanlığını yürüttüğünüz GYV ile bir diğer vakfımız GEV arasında tatlı bir rekabet olduğunu söyleyebilir miyiz? İçinden çıktığınız Galatasaraylılar Derneği'nden yeterli desteği aldığınızı düşünüyor musunuz? Bu anlamda İşbirliği Kurulu etkin ve çağa uygun bir şekilde çalışabiliyor mu? Özetle, Galatasaray'da kurumlar arası iletişim, dayanışma, sinerji ve verim bugün ne durumda, yarın nasıl olmalı?

1990 yılından beri Galatasaray'ın kurumlarının içindeyim. Galatasaraylılar Derneği ve Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı'nda çeşitli görevlerim oldu. Hiçbir dönemde şimdiki kadar kurumlar arasında uyum ve ortak iş yapma isteği olmadı. Ortak yaratılan projelerde de oluşan sinerji her kurumun motivasyonunu artırıyor. Bu dönemde her kurumun birbirine sevgi ve saygıyla yaklaştığını gözlemliyorum.

Bu dönemde çok büyük şans ki GEV Başkanı sevgili Muharrem Yılmaz dönem arkadaşım. Bizim aramızda tatlı bir rekabet olamaz ancak kuvvetli bir iletişim ve dayanışma olabilir. İlgilendiğimiz ve üzerinde çalıştığımız alanlar o kadar farklı ki biz bir olduğumuz zaman beraberce Galatasaray'ın dününü ve yarınını kapsıyoruz. Konulara bu bütünlük içinde bakarsak işte faydamız o zaman oluşur. Bizim hedefimiz; beraber olup, birlikte hareket edip, kapsama alanımızı genişletmek olmalıdır.

Yardımlaşma Vakfı, Galatasaraylılar Derneği'nin içinden çıkmış. O günkü koşullarda derneğin vakfı beslemesine, büyütmesine ve geliştirmesine çok ihtiyacı vardı. Adeta vakıf, derneğin yavrusu gibiydi. Zaten Yardımlaşma Vakfı'nın 50'nci yılı için yaptığım araştırmalarda gördüm ki bazı dönemlerde Dernek Başkanı aynı zamanda Vakıf Başkanı imiş. Ama şartlar çok değişti. Vakıf büyüdü, gelişti ve yetişkin oldu. Kendi kaynaklarını kendi yaratıyor. Kendi projelerini kendi yapıyor. Ama Galatasaraylılar Derneği, Kulüp'ten sonra en fazla üyeye sahip bir kurum olduğu için, zaten bizim mütevellilerin yüzde 98'i aynı zamanda dernek üyesi. Ayrıca en önemlisi Dernek başkanımız, Vakfın doğal yönetim kurulu üyesi. Dolayısıyla vakfın politikalarının oluşturulmasında Galatasaraylılar Derneği'nin katkısı yadsınamaz. Ama bu organik bağ olmasa da nerdeyse 120 yıllık bir derneğin birikim, imkân ve insan gücü desteğini almak isterdim. Nitekim Galatasaraylılar Derneği'nin gücünü her zaman her yerde sınırsızca yanı başımızda hissettik.

1990 yılından beri İşbirliği Kurulu'nda dönem dönem yer aldım. Son 7 yıldır da kesintisiz katılıyorum. Türkiye'nin ve dünyanın çeşitli yerlerindeki Galatasaraylı kurumlarla iletişim içinde olmak çok büyük ayrıcalık ve bunun faydasını da her kurum görmüştür. Ama son yıllarda kurumun biraz hantallaştığını düşünüyorum. Biraz güncellemek lazım. Heyecanı ve motivasyonu artırmak lazım. Nasıl kurumlar dönem dönem ihtiyaca yönelik tüzük veya senet değişikliği yapıyorlarsa, İşbirliği Kurulu'nun da aynı şekilde kendisini yenilemesi gerektiğini düşünüyorum.

Öyle dönemler gördüm ki bu camiada; kurumlar arası iletişim, dayanışma ve sinerjinin bu seviyede devam etmesine (daha da iyi olması harika olur tabii ki) razıyım. Daha iyi olması için de elimden geleni yapmaya hazırım.

Candan Erçetin (GSL 114)

Dernek'te başkanlık yaptınız, kulüpte başkan yardımcısı olarak görev aldınız, GEV'de uzun yıllardır yönetim kurullarındasınız, bir dönem Yardımlaşma Vakfı'nda da denetime girmiştiniz. Bu eşsiz bir deneyim açıkçası... Sizce Galatasaray'ın kurumları arasındaki ilişki sağlıklı bir şekilde yürütülebiliyor mu? İşbirliği Kurulu etkin ve çağa uygun bir şekilde çalışabiliyor mu? Özetle Galatasaray'da kurumlar arası iletişim, dayanışma, sinerji ve verim bugün nasıl, yarın nasıl olmalı?

İşbirliği Kurulumuz, dünyanın her yerindeki Galatasaraylı kuruluşları birleştiren ve buluşturan bir iletişim ağı, bir danışma heyetidir. 38 yıl önce çok kıymetli hedefler konarak kurulmuş ve bugüne kadar aksamadan çalışmış bir disiplindir. Toplantılarında Galatasaray'ın en köklü, en büyük kuruluşlarıyla en küçük, en genç kuruluşlarını eşitlik ilkesiyle bir araya getirir. Çeşitli kuruluşlarda aldığım görevler gereği katıldığım toplantılarda zaman zaman bu eşitliğin danışmadan tavsiyeye dönüştüğüne şahit oldum ve belki de oy farklılaşması getirilmesi gerektiğini düşündüğüm anlar oldu açıkçası. Çünkü bu büyük camia, Galatasaray'dan almak isteyenlerle Galatasaray'a vermek isteyenlerden oluşur. Bu nedenle Galatasaray'da kurumlar arası iletişimin güçlü ve verimli olması her zaman yöneticilerin yapısı, Galatasaray'a bakışı, hayat görüşü ve niyetine bağlı olmuştur. İşbirliği Kurulu ise bu niyetleri dengede tutabilecek tek ve en önemli mercimizdir.

Son dönemde her kuruluşun kendi ölçeğine uygun biçimde saygı,sevgi çerçevesinde iletişim kurduğunu ve dayanışma içinde olduğunu biliyorum. Ayrıca İşbirliği Kurulumuz da tıpkı derneğimiz gibi çağa ayak uyduruyor. Örneğin bir süredir yurt dışı temsilcilerine uzaktan, dijital erişim imkânı sağlandı. Bu sayede toplantılar tam katılımla yapılıyor. Özetle kurumlar arası ilişki sağlıklı biçimde yürüyor.

Pınar Memiş Kartal (GSL 126)

Üniversiteye yönelik başlangıçtaki mesafe artık ortadan kalktı diyebilir miyiz? Galatasaray kurumlarından yeterli desteği alabiliyor musunuz? Sizce Galatasaray'ın kurumları arasındaki ilişki sağlıklı bir şekilde yürütülebiliyor mu? İşbirliği Kurulu etkin ve çağa uygun bir şekilde çalışabiliyor mu? Özetle, Galatasaray'da kurumlar arası iletişim, dayanışma, sinerji ve verim bugün nasıl, yarın nasıl olmalı?

Üniversiteye mesafe var mıydı bilmiyorum. Üniversiteyi Galatasaray'ın içinden yetişmiş, bu kuruma hizmet etmeye gönül verenler kurduğu için bu mesafeyi ben hissetmedim. Bu şekilde bir mesafeyi hissetmememin nedeni daha önce idareci olmayışımdan da kaynaklanıyor olabilir ama idareci olduktan sonra herhalde sizin tespit ettiğiniz mesafe kalkmış olacak ki bu duyguyu yaşamadım. İşbirliği Kurulu'nun geçmişini etraflıca değerlendirecek yetkinlikte değilim. Son üç senede daha net olarak gördüğüm kadarıyla Galatasaray'ın kurumlarını bir araya getiren, birbirinden haberdar olmalarını sağlayan ve kurumları dostluk, dayanışma ve iyi niyetle bir arada tutmaya yarayan bir yapı, kanaatimce bu şekilde bir yapının bu denli, dengeli, saygılı ve birlikte durabilmesi Enderun yapısı ile alakalı olabilir. Galatasaray'da kurumlar arası iletişim, dayanışma, sinerji ve verimi nasıl değerlendirdiğim sorusuna vereceğim cevap da bu dünya koşullarında olabilecek en iyi şekilde olduğunu düşünüyorum.

Prof. Pınar Memiş Kartal GSÜ'de son olarak Rektör Yardımcılığı görevini üstlendi.

İşbirliği Kurulu Genel Sekreteri Türker Arslan, görevini halefi İskender Çayla'ya devrederken...

İskender Çayla (GSL 115)
Sizce Galatasaray'ın kurumları arasındaki ilişki sağlıklı bir şekilde yürütülebiliyor mu? Uzun yıllar İşbirliği Kurulu Genel Sekreterliği yaptınız, kurulun geçmişten bugüne gelişimine tanıklık ettiniz. Sizce kurul etkin ve çağa uygun bir şekilde çalışabiliyor mu, bir dönüşüm ihtiyacı var mı? Özetle, Galatasaray'da kurumlar arası iletişim, dayanışma, sinerji ve verim bugün nasıl, yarın nasıl olmalı?

Galatasaray'ın toplam başarısının temelinde iletişimdeki üstünlüğümüz var. Buna en güzel örneklerden bir tanesi Ali Sami Yen'in 1. Dünya Savaşı döneminde değişik cephelerde savaşan Galatasaraylılarla yaptığı iletişimdir. O zamana göre hayranlık uyandıran bir kardeşlik ilişkisi örneğidir. 1481-1868 sonrasında İmparatorluktan Cumhuriyete geçiş öncesi, şimdi sahip olduğumuz kurucu değerlerimizi oluşturan;Tevfik Fikret, Ali Sami Yen, Abdurrahman Şeref Efendi ile başlayan dönemde atılan ilişkiler dengesi günümüze kadar gelmiştir. 1988 yılında kurulan yapının (GSTİK) Türkiye'de başka örneği yoktur. Aynı okuldan doğmuş kurumların düzenli olarak, bir masa etrafında Galatasaray'ın konularını konuşması, varsa sorunlarına çözüm üretmesi, iletişim içinde olmaları olağanüstü bir durumdur. Kurulun üyeleri arasında kamu adına katılan Lise Müdürümüz, Üniversite Rektörümüz, derneklerimizin, vakıflarımızın ve kulübümüzün seçilmiş yöneticileri vardır. Birbirinden bağımsız ve hepsinin görevleri, yetkileri çok açık bir şekilde belirtilmiş olan bu kurumların temsilcileri her iki ayda bir, önceden belirlenmiş bir gündemle toplanır. GSTİK bu toplantıların düzenli ve sağlıklı yapılmasını sağlar. Toplantı olmayan iki ay boyunca kurumlar arasında iletişim konusunda gerekirse çalışır. Dünyanın birçok yerindeki, liseden doğmuş Galatasaray derneklerini yaşatmamız gerekiyor. Onların güncel konuları takip edebilmesinin, Camia ve özellikle Okul ile ilişkisinin sağlıklı devam edebilmesi için GSTİK yaşamsal önemdedir. Son zamanlar bu konuda yeni düşünceler, öneriler geliyor. Bence, var olan yapının bozulmadan, daha da güçlendirilmesini sağlamak gerekiyor.

Kaan Kançal (GSL 117)
Sizce Galatasaray'ın kurumları arasındaki ilişki sağlıklı bir şekilde yürütülebiliyor mu? Kulüp-Cemiyet, Kulüp-Mektep, Kulüp-vakıflar arasındaki ilişkileri değerlendirebilir misiniz? Sizce kurumlar arası ilişkinin sorunlu kısımları var mı? Sizce kurumlar arasındaki eşgüdüm etkin ve çağa uygun bir şekilde sağlanabiliyor mu? Bir dönüşüm ihtiyacı var mı? Özetle, Galatasaray'da kurumlar arası iletişim, dayanışma, sinerji ve verim bugün nasıl, yarın nasıl olmalı?

Oldukça geniş kapsamlı bir soru bu, pek çok detaya aynı anda vakıf olmadan keskin yorumlarda bulunmak istemem. Ben Galatasaray Lisesi'nden doğmuş tüm kurumların her koşulda çok hızlı koordine olup ortak hedefler doğrultusunda yüksek performansa ulaşmalarını bir hedef olarak görüyorum. Zaman zaman kurumlarımızdaki karar alıcıların farklı tavır ve tercihleri olması gereken sinerjinin sergilenememesine sebep olmuştur. Tüm Galatasaraylılar olarak kurumlarımıza hem sahip çıkmalı hem de sorumluluk üstlenen karar alıcıları paylaşım, dayanışma ve sinerji konusunda cesaretlendirmeliyiz. Bu doğrultuda Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu'nun (GTİK) çok daha efektif rol üstlenmesini önemsiyorum. Aynı zamanda kurumlarımızın daha sık birbirleriyle temas etmesi, ortak etkinlikler düzenlemesi, birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılama yönünde fikir ve eylem birliği oluşturmasını değerli buluyorum.

Betül Güntürkün Pasinler (GSL 108)
Galatasaraylı kadınlar arasında camiada aldığınız görevlerle örnek bir kişisiniz. Galatasaray ve kadın ve de Galatasaraylı kadın konusuna nasıl bakıyorsunuz? Galatasaray kurumlarında kadınlar ne ölçüde etkin? Kadınların temsilini artırabilmek için neler yapılabilir? Örneğin, kurullarda kadın kotası koyulması bir çözüm olabilir mi?

Teşekkür ederim, yorumunuz için. Kadının Galatasaray'daki konumu elbette dünya ve ülkemizdeki kadının konumundan bağımsız değildir. Çok klişe ama bir o kadar da gerçek bir tespit olduğunu düşünüyorum. Ama Galatasaraylı kadın, genlerindeki bağımsız, özgür düşünce gelenekleri ve zekasıyla bu durumun daha kolay üstesinden gelebileceğini düşünen kadınlardanım. Daha yaratıcı, daha üretken ve daha yapıcı olduğunu düşündüğüm hemcinslerimin kurumlarda daha çok söz sahibi olabilselerdi, bambaşka bir Galatasaray görürdünüz.

İki nedeni var. Birçok sektör zaten erkek egemen bir yapıya sahip. Dolayısıyla onların yetkili ve temsilcileri de doğal olarak erkek. Tabii yönetim tercihleri de onların arasından oluyor.

İkincisi de kadınların yeteri kadar istekli ve kararlı olmamaları. Genel kurullara bakıyorum, Galatasaray'la ilgili bilgileri ve fikirleri olduğunu düşündüğüm kadınlar bile çıkıp pozitif ve negatif hiçbir görüş bildirmiyorlar, sanki yok gibiler. Daha cesur ve daha talepkâr olurlarsa sayılarının daha da artacağından eminim. Galatasaraylı kadının isterse ve ısrar ederse kurumlarda söz sahibi olacak nicelik ve nitelik gücü vardır. Bu da genç nesillere ilham olacaktır.

Tabii bir diğer konu da Camiada, kurumlarda görev almış kadınların da hemcinsleri tarafından yeterli destek gördüklerini düşünmüyorum. Bizim Vakıfta yönetim kurulu kadın ve erkek eşit üye sayısından oluşuyor. Aynı şekilde denetleme kurulu da kadın ve erkek eşit sayıda görev yapıyorlar. Camiada kaç kadın bunun farkında onu bilmiyorum. Kadınlardan özel bir destek de görmüyorum. Çözümü kota konulması olamaz. Zorlama bir yöntemle kadınların kurumlarda söz sahibi olmaları beklenmemeli.

Candan Erçetin (GSL 114)
Size de Galatasaraylı kadınlar arasında camiada aldığınız görevler ve kariyeriniz itibarıyla örnek bir kişisiniz. Size de aynı soruları yöneltmek isterim. Galatasaray kurumlarında kadınlar ne ölçüde etkin? Kadınların temsilini artırabilmek için neler yapılabilir? Kota getirilmesi bir çözüm olabilir mi?

Asırları aşan eğitim geleneğimiz içinde Galatasaray'dan mezun kızların varlığı yaklaşık 50 yıl ile sınırlıdır. Hatta kız-erkek bir arada eğitim çok daha sonra başlamıştır. Bu nedenle kızların yönetimlerde görev alması ya da alamaması aslında sosyal bir algı meselesidir, ataerkil bir camianın kızları önce kabul etmesi, sonra tanıması, güvenmesi en sonunda da onlara ihtiyaç duyduğunu özümsemesi gerekir.

O dönemde liselerarası müzik yarışmaları'nın yapıldığı Spor ve Sergi Sarayı'nda İskender Çayla, Candan Erçetin'i başarısından dolayı kutluyor.

Başlangıçta, mektebe kızların alınmasına çok karşı çıkanlar olmasına rağmen bugün kızların başarıları sınırsızdır. Bunu hem son yıllarda okuldaki ilk üç derecelerinden hem lise sonrası eğitim hedeflerinden hem de mesleki başarılarından biliyoruz. Şayet yönetimler, kariyerinin zirvesindeki Galatasaraylı kadınları listelerine tıpkı bir broş gibi, çiçek gibi oy hedefli serpiştirmeyi düşünürse çok yazık olur çünkü camiayı güçlü bir geleceğe taşımak ancak Galatasaray mezunu kadın ve erkeklerin farklı düşünme biçimleriyle bilgi, deneyim ve bakış açılarını ortaklaştırması, görev ve yetkileri omuz omuza sürdürmesi ile mümkündür.

Galatasaray'ı geleceğe daha dengeli, daha yaratıcı ve daha çağdaş bir yönetim anlayışı ile taşımak istiyorsak listelerdeki kadın-erkek eşitliğini kota gibi yaptırımlarla değil, buradaki fırsatı fark ederek, bunun gerekliliğine inanarak yapmamız gerekiyor.

Pınar Memiş Kartal (GSL 126)
Kadın erkek ayrımcılığı başta olmak üzere ayrımcılığın her türüne karşıyım. Sorunuz çok önemli, Galatasaraylı kadınlar elbette çok kıymetli, tıpkı diğer kadınlar, tıpkı diğer insanlar gibi, onlara da fırsat verilirse çok daha başarılı olacaklarına inancım tam. Nitekim, çok değerli ablalarımız Nur Ger, Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu, Prof. Dr. Işıl Karakaş, Dr. Ayşe Fidan Baturalp, Yardımlaşma Vakfı Başkanımız Betül Pasinler, Prof. Dr. Serap Helvacı, Candan Erçetin, Prof. Dr. Serap Amasya, Prof. Dr. İpek Merçil, Doç. Dr. Feyza Ak... Prof. Dr. Fülürya Yusufoğlu ile Prof. Dr. Aslı Makaracı Başak kardeşlerim ve daha niceleri... İsimlerini burada sayamadıklarımdan özür diliyorum, isimleri

→

Dönemin GSÜ Rektörü Rektörü rahmetli Profesör Yıldızhan Yayla bir soruya kulak verirken İskender Çayla dikkatle dinliyor...

geçmese de bizlerin bu durumda olmalarını sağlayan kişiler oldukları konusunda hepimizin hemfikir olduğu tüm değerli ablalarımız ve kardeşlerimiz düşünüldüğünde, aynı kazandan yemek yiyen kız kardeşlerimizin Galatasaray'ı daha da ileriye taşıyacağı konusunda tereddüt duymuyoruz.

İskender Çayla (GSL 115)

Galatasaray bu konuda da öncüdür. Kız öğrencilerin Galatasaray Lisesi'ne alınması tarihimizdeki en önemli aşamalardandır. Kız ve erkek öğrencilerin aynı binada yatılı olarak okuduğu çok özel bir örnektir. Zaman içerisinde olan bazı sıkıntılar da aşılmıştır. Galatasaraylı kadınların ayrıcalık istediklerini düşünmüyorum. Zaten hepsi kendi alanlarında çok başarılılar. Onların, erkekler gibi mücadeleci, haklarını arayan ve düşüncelerini özgürce söyleyen kişiler olduklarını biliyoruz. Kota konulmasını da doğru bulmuyorum. Kadınlarımızın böyle bir talepleri olduğunu da duymadım. İlgisi olan, zaman ayırabilen her Galatasaraylı gibi kadınlarımızın da çok başarılı kurum yöneticileri olduklarını gördük.

Kaan Kançal (GSL 117)

Galatasaray kurumlarında kadınlar ne ölçüde etkin? Özellikle Kulüpte kurullarda göstermelik sayıda kadın bulunduğunu görüyoruz. Kadınların temsilini artırabilmek için neler yapılabilir? Örneğin, kurullarda kadın kotası koyulması bir çözüm olabilir mi?

Galatasaraylı kadınların çok donanımlı, kararlı ve cesur olduğu inkâr edilemez. Öte yandan geleneksel toplumun kodlarında kadının yükü erkeğin sorumluluklarının çok ötesinde ve epey fazla. En basitinden aile kurumu kadının çabası ve fedakarlığı ile ayakta duruyor. Biz erkekler sorumluluktan zaman zaman kaçtığımızı ve ağır yükü hayatı paylaştığımız kadınlara yüklediğimizi inkâr edemeyiz. Kurumlarımızda yeterli sayıda kadın göremeyişimizi öncelikle buna bağlıyorum. Öte yandan gerek sporcu gerek üye olarak sayısal üstünlük erkeklerde ama katılım ve sorumluluk üstlenme konusunda kadınlar bu eşitsizliğin de bir adım gerisinde gibi görünüyor. Bunu kabullenmemeliyiz. Kadın kotasının ise çözüm olduğuna inanmıyorum, bilakis ayrımcılık fikrini körüklediğini hissediyorum. Aidiyeti yüksek, liyakat sahibi, sorumluluk üstlenmeye hazır Galatasaraylı kadınları yönetsel pozisyonlar başta olmak üzere oyuna dahil etmezsek hepimiz kaybederiz. Bu üzerine çok detaylı düşünülmesi ve aksiyon alınması gereken bir konudur. Tüm Galatasaray kurumlarında her an kadın başkanlarımız olabilir. Sandığımızdan daha yakın vadede olursa hiç şaşırmayacağım gibi çok da yakışacaklarına eminim.

Betül Güntürkün Pasinler (GSL 108)

Genç kardeşlerimize yarının Galatasaray'ını her anlamda daha da yüceltmek için ne gibi tavsiyeler vermek istersiniz?

Gençler beni her defasında çok şaşırtıyorlar. Çok nitelikliler ve çok zekiler. Galatasaray geleneklerini doğru yorumlamalarına yardımcı olmamız lazım. Kendilerine güvensinler, dünya ve Türkiye'nin içinde bulunduğu yoz değerlerin yerine Galatasaray değerlerine sahip çıksınlar yeter. Zaten ilerici ruhumuz onlara yön verecektir.

Candan Erçetin (GSL 114)

Tavsiye değil belki ama kuvvetle inandığım görüşüm şu şekilde: Galatasaray'ı asırlardır ayakta tutan şey yalnızca başarı değildir. Galatasaray'ın köklü değerlerinde ve ruhunda; dayanışma kültürü, aidiyet duygusu, zarafet ve çağdaşlık vardır. Her kuşak dünyayı, teknolojiyi, yeni düşünce biçimlerini takip etmekle ve değişime açık olmakla mükelleftir ama dayanışmaya dayanan özümüz değişmemeli.

Tıpkı yıllar önce büyüklerimin bana yaptığı gibi ben de bugün genç kardeşlerimizin enerjisine, hayallerine ve potansiyeline inanıyorum. Şüphesiz farklı görüşlerimiz olacak, olmalı da çünkü ilerlemek ancak tartışarak ortak sonuca varmakla gerçekleşecek. Galatasaray'ı her anlamda yüceltmemiz ise bilgi ve deneyimi paylaşmamızla ve dayanışma kültürümüzden vazgeçmememizle mümkün.

Sonuç olarak ihtiyaç duydukları her anda yanlarında olmaya hazır olduğumu bilmelerini isterim.

Pınar Memiş Kartal (GSL 126)

Kendileri olsunlar, çok çalışsınlar, kendilerini geliştirsinler, gerisi gelir. Fikri hür ve vicdanı hür oldukları konusunda zaten şüphem yok.

İskender Çayla (GSL 115)

Aileye katılan her genç Galatasaraylı hak ederek gelmiştir. Köklerine sahip çıkması onu daha güçlü kılacaktır. Bu seviyedeki gençlerin değişen, dönüşen teknolojilere uyum sorunu olmayacaktır.

Daha fazla yabancı dil ve kültür öğrenmelerini öneririm. Üretim/iş hayatına atıldıklarında rekabetin tüm dünya olduğunu, Türkiye'de başarılı olmanın yeterli olmayacağını, gelişmiş ülkelerdeki yaşıtlarının asıl rakipleri olduğunu unutmamalarını düşünüyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar, o işin en iyisi olsunlar.

Galatasarayın sembol ismi, revir ve kapının hakimi Ramazan Bayram (namıdiğer Ayı Ramo) İskender Çayla ile Brüksel'de

Kaan Kançal (GSL 117)

Gençlere tavsiye verirken çok dikkatli olmak gerektiği kanaatindeyim çünkü zamanın ruhu bazı rotaları değiştirebiliyor. Benim her şeyden önce genç Galatasaraylılara en büyük tavsiyem; doğru bilgiye sahip olmak için mücadele etmeleri. Neden mücadele diyorum çünkü içinde bulunduğumuz dijital çağın ve yozlaşmış sosyal medyanın içerisinden yanlışı ayıklayıp doğru bilgiye ulaşmak bir mücadele gerektiriyor. Günümüzde en büyük gücün; bireyler olarak en kaliteli en doğru bilgiye en hızlı şekilde ulaşabilmek olduğuna inanıyorum. Doğru, reel, güncel bilgiye ulaşmak bugün mukayeseli üstünlüktür ve sizi başarıya götürecek ana faktör olabilir. Bu anlamda gençlere sürekli sorgulama yapmalarını, tek bir kaynakla asla yetinmemelerini, kitle psikolojisi ile hareket etmeyip birey olarak en doğru yolu bulmak üzere gayret sarf etmelerini önerebilirim. Bizi kuşatan bilgi kirliliğinden sıyrılmanın yegâne yolu budur ve onlara mutlaka fayda sağlayacaktır.

Gençlerin Galatasaray camiasının yarınlarını şekillendireceği tarihsel bir gerçek. Kurumlarımıza sahip çıkmalarını, yol gösterici olmalarını, yanlış gördükleri hususlarda saygılı bir üslupla en ciddi eleştirileri mutlaka seslendirmelerini öneririm. Katılım olmadan, ayrı bir noktadan bakıp kendi kendimize söylenerek hiçbir kurumumuzdaki eksik ve kusurları düzeltemeyiz.

CELAL ERKUT (110) İLE **SÖYLEŞİ**

“GEÇMİŞTEN BUGÜNE GALATASARAY’IN İTİCİ GÜCÜ OLAN GENÇLERDİR”

Söyleşiyi yapanlar: **Gülener Kırnalı** (139) - **İlker Kocael** (139)

__“Nasıl bir Galatasaray?”__ sorusunu ele aldığımız bu sayıda, Galatasaray kurumlarının işleyişini ve kurumlar arasındaki ilişkileri konuşurken, bu kurumların zaman içinde nasıl dönüştüğünü ve kritik dönüşüm anlarında genç kuşakların nasıl bir rol üstlendiğini de tartışmaya açmak istedik. Bu çerçevede, Galatasaray’ın farklı kurumlarında görev almış; Cemiyet’in dönüşümünde önemli rol oynamış Celal Erkut’la konuşmamak olmazdı. Celal Abi’nin, kendi kuşağının genç yaşta nasıl bir itici ve dönüştürücü güç hâline geldiğinden başlayarak, Galatasaray’da hafıza, gelenek, kurumsal süreklilik ve bugünün gençlerine düşen sorumluluklar üzerine önemli değerlendirmelerde bulunduğu çok keyifli ve öğretici bir söyleşi oldu.

28 Nisan 2000, tüm sporcular ve GSK Yönetim Kurulu

Celal Abi, siz ve sizin o dönemki ekibiniz Cemiyet lokalinin Suriye Pasajı’ndan Levent’e taşınmasında önemli bir rol aldı. İsterseniz bununla söyleşimize başlayalım.

Cemiyet, Suriye Pasajı'ndaydı ve orası adeta bir mezbelelikti. Genel kurul yapamaz hâle geldik en sonunda. Biz de yeni üye olmuşuz, daha liseyi yeni bitirmişiz o dönemde. Ne yapalım, ne edelim, bir hareket başlatalım dedik 78 kuşağı olarak. Vefa Hoca vardı, Vefa Semenderoğlu. Avukattı, bizim Yurttaşlık Bilgisi dersine gelirdi. Onunla gittik görüştük. Bir de bizim kulübün en önemli başkanlarından Halil Burnaz’ın (Galatasaray Adası'nı satın alan efsane başkanlardan biridir, Florya arazisini satın alan da odur.) oğlu Cemal Burnaz’la gittik görüştük. Ve bir liste hazırlayıp seçime girmeye karar verdik. Listeyi verdik. O akşam da İsmail Hakkı Büründüz Abi’yle -Allah rahmet eylesin-, Cemiyet’te sohbet ediyoruz, tavla oynuyoruz. O zaman da Cemiyet’te bir tane ankesörlü telefon var. Telefon çaldı, İsmail Abi’yi istiyorlar. İsmail Abi geldi, “Ulan seçime mi giriyorsunuz?” dedi. “Evet abi, hazırlık yaptık,” dedim. “Benim haberim yok, böyle kepazelik mi olur, Kayıhan Abi (Uraz) varken ne seçimi?” dedi. Hiç unutmuyorum, aldı ankesörlü telefonu, tek tek hazirunu arıyor. Seçime de üç dört gün kalmıştı. Neyse, seçime girdik. Bir oyla kaybettik. Bizim arkadaşların bir kısmı yok turdaydı, yok bilmem neredeydi, gelemediler. Sonra biz de küstük bir oyla kaybedince.

Tabii bir de o seçimde, bazıları genç jenerasyonun seçime gireceğini görünce işkillendiler. O dönemde sağ-sol kavgası var, Türkiye karışık. Öyle bir propaganda yaptılar, “Komünistler Cemiyet’i ele geçirecek” gibi. Allah rahmet eylesin, bir abimiz geldi bastonla, biz de kravatla, ceketle seçimdeyiz. Biz de aksine olsak olsak sağ tandanslı oluruz o dönem koşullarında. Geldi, “Oğlum kim şu komünistler, göster bana” dedi (gülüşmeler).

Neyse sonra biz de küstük, gitmiyoruz Cemiyet’e. Biz gitmeyince oradaki işletmeci bile kaçtı, kimse gitmemeye başladı. O zaman da ben etüt abisiyim lisede. Bir gün lise müdürümüz Osman Güney beni çağırdı. Gittim odasına, bir baktım Kayıhan Abi oturuyor. Osman Hoca geldi kulağıma dedi ki “Bak Cemiyet Başkanı geldi”. O zamanın Cemiyet başkanının ağırlığı çok farklıydı. “Cemiyet Başkanı burada, seninle görüşmek istiyor. Buradan anlaşmadan çıkmak yok. Ben şimdi gidiyorum, geldiğimde bu iş bitmiş olsun.” dedi, “Tamam hocam” dedim. Ne konuşacağımızı da bilmiyorum. Kayıhan Abi dedi ki “Oğlum kötü bir seçim

28 Nisan 2000 UEFA Şampiyonu Futbol takımı ve GSK Yönetim Kurulu

geçirdik. Çok yanlışlar oldu. Biz bundan çok rahatsızız yönetim kurulu olarak. Dolayısıyla ben yarın istifa ediyorum. Yeniden seçim yapacağız. Sen muhakkak gireceksin. Bir arkadaşın daha girecek. İki tane yedek girecek ve böylelikle birliği sağlayacağız. Ne yapılması gerekiyorsa da yapacağız.”

(Söyleşi esnasında, Galatasaraylılar Derneği’nden Galatasaray Spor Kulübü’ne farklı kurumlarda görev almış olan Çağatay Abi de (Çağatay Altınlı, 110) bizimle birlikteydi. O da çeşitli anekdotlar ve yorumlarla söyleşiye katkı verdi.)

İşte Çağatay'ın demin söylediği şey tam olarak bu: Gençlerin taleplerini kabul ettirdik. Ben ve Kaya Kimyacı asil olarak yönetime girdik. Bizim Ayı Sinan (Doktor Sinan Gültekin) ve (şimdi Yardımlaşma Vakfı’nın ikinci başkanı olan) Gültekin Köksal da yedek olarak girdi.

İlk seçim bize çok ağır gelmişti ama biz tabii sonra çok kaynaştık. O yönetim kurulu kimlerden oluşuyor derseniz: Kayıhan Abi başkan. Nejat Abi, Nejat Hürbaş, ikinci başkan. Nejat Abi çok çok değerli bir adamdı, Allah rahmet eylesin. Mali müşavir Yüksel Sümer de muhasip üyeydi, çok değerli biriydi o da, Allah rahmet eylesin. Duygun Yarsuvat, Köksal Bayraktar, Hamdi Barıştıran, ben ve Kaya. Yani Galatasaray tarihinin gördüğü en ağır Cemiyet yönetim kurulu. Bizleri saymazsak diğer beş üye çok önemli insanlardı. Şimdi o yönetim kurulundan bir Köksal Hoca hayatta. Onun dışında Kaya ile ben kaldık.

Biz yönetim kurullarında başladık tartışmaya. “Burası bize uygun değil. Buradan çıkalım, bir an önce çıkalım. Galatasaray'ın buna gücü yetmiyor mu? Yetmesi lazım.” vesaire. Çok büyük baskı yaptık. O dönemde de Kayıhan Abi “Tamam çıkalım ama Taksim’de kalalım” dedi. O zaman da Vefa Hoca'nın bir vakfı (şimdiki Yardımlaşma Vakfı) var, biz gidip görüşmüştük. Çok fazla bir şeyleri yoktu o zaman, birkaç dükkanları vardı. Bunları paraya çevirip bir şeyler yaparız diye düşünüyorduk, yani kaybettiğimiz seçimleri kazansak öyle bir şey yapacaktık.

Sonra Kayıhan Abi “Bırakın onları, buradan taşınalım ama nasıl yapalım” dedi. Biz “Bir yer alalım” deyince “Oğlum, yer alacak paramız mı var? Siz neyin peşindesiniz, böyle bir bütçemiz falan yok.” dedi. Biz de “Var” dedik, “Galatasaray büyüktür, biz bir şekilde buluruz bu parayı.” O dönemde Galatasaray Pilavı bile zararda. Millet cebinden para verip

Haziran 2000 GS Spor Kulübü YK.

de Pilav’ı finanse eder duruma gelmiş. Biz de tutturduk illa bir yer alacağız diyoruz, başka bir şey demiyoruz. Duygun Abi, Allah rahmet eylesin, bize hak verdi, “Çıkalım piyasaya, ama önce yeri bulalım” dedi.

Biz de dedik ki olmuşken müstakil bir yer olsun. Levent’te, Etiler’de her hafta sonu yer bakmaya başladık; Duygun abi, Kaya Kimyacı, ben üçümüz otobüs durağının orada buluşuyoruz, sokak sokak dolaşıyoruz. Bir iki yer bulduk. Hatta bir tanesi Gönül Yazar’ın evinin yanıydı, o da güneşleniyordu falan. (gülüşmeler)

Neyse sonunda burayı bulduk. Sahibi de Galatasaraylıydı. “Ben Amerika'ya yerleşiyorum. Size burayı şu kadar indirimle veririm. Ödemeyi nasıl yapacaksınız?” dedi. Para yok ki. Mekânın sahibi çok büyük anlayış gösterdi. Dedik ki “Biz burayı alacağız. Ama genel kurul kararı olması lazım”. “Yönetim kurulu üyeleri çek versin, benim için geçerli” dedi. Ben hukuk fakültesi öğrencisiyim. Kaya, Boğaziçi'nde okuyor. Bize kim çek verecek? Kayıhan Abi gitti bize bankadan çek çıkarttırdı. Biz de imza attık birer buçuk milyon liraya o zamanın parasıyla. Çok ciddi bir para. Neyse adama çekleri teslim ettik. Genel kurul onadı, para ödenecek bir ay içinde.

Kayıhan Abi uzun bir liste çıkarttı. O listeyi dolaşıyoruz. O listeden ben Özhan Abi'ye (Özhan Canaydın) gittim Bursa’ya. Kayıhan Abi randevu almış. Özhan Abi’nin ofisinde kocaman bir bekleme alanı var. Sırada da 15-20 kişi var. “Ulan” dedim, “kim bilir ben ne zaman görüşeceğim de döneceğim”. Sonra birdenbire Özhan Abi odasından çıktı, “Cemiyetten gelen kim?” dedi. “Benim” dedim. Ondan sonra gittim içeri. “Nedir bu hikâye bir anlat bakayım” dedi. Ben hikâyeyi anlattım. Şaşırdı, “Aferin size, gençler olarak büyük cesaret göstermişsiniz” dedi. “Ne kadara ihtiyacınız var?” diye sordu. “Şu kadar toplamaya çalışıyoruz abi” dedim ben. “Tamam ben size tamamını çek yazıyorum” dedi. “Abi” dedim, “Ben bu çeki yanımda götürememe otobüste”. “Tamam ben Kayıhan’la konuşurum, aferin size, böyle devam edin” dedi.

Çıktım, Kaya da Orhan Abi’ye (Orhan Yüce) gitmiş. Bizim devre arkadaşımız Ahmet Yüce’nin dayısı. Orhan Abi de aynı şeyi söylemiş. Ulan dedik, bu nasıl bir şey? Kayıhan Abi’ye gittik anlattık, böyle böyle oldu diye. “Olmaz öyle şey” dedi Kayıhan abi. “Tahakküm altına sokamayız Cemiyet’i. Herkese gidilecek, çekler

→

alınacak. Çeki Galatasaraylılar Derneği'ne yazacaklar, arkasını cirolayacaklar." Böylece birdenbire para toplandı, orası alındı. Fakat şu andaki Cemiyet gibi düşünmeyin orayı, çok ufaktı yani. Çeşitli şekillerde hukuka uydurarak orayı bayağı bir büyüttük. Cemiyet'e insanlar kalabalıklar hâlinde gelmeye başladı. Hem gençler, hem Duygun Abi'nin dönemi, Kayıhan Abi'nin dönemi, İsmail Abiler, Hayri Abiler... Ve biz orada gerçekten çok ciddi bir eğitim gördük. Ben o dönemde liseden üç dönemin tamamını üye yaptım. Gençler hem sahip çıksınlar hem de bir güç olsunlar diye. Fakat öyle bir güç olduk ki bir anda, "peşmerge" lafını duymuşsunuzdur, işte baş peşmergeler burada (gülüşmeler).

Cemiyet'te o laf niye çıktı? Bir güç simgesi olarak. Çünkü neticede bir güç odağı hâline geldik gerçekten. Ama bunu hiçbir zaman kötüye kullanmadık. Örnek vereyim. Duygun Abi'yle Kayıhan Abi'nin seçimi. Kayıhan Abi'ye çok büyük bir vefa borcumuz vardı. Düşünsenize, "Gençleri küstürmeyelim" deyip istifa etti, ortak bir yönetim kurulu oluşturuldu. O yönetim kurulundaki ivme sayesinde oraya gelindi. O dönemin yönetim kurulu üyelerinin tamamı çok büyük cesaretle bu adımı attı ve Galatasaray tarihi değişti. Cemiyet öyle büyük bir güç oldu ki her alanda hâkim duruma geldi o güç sayesinde. Gençlik öyle bir şeydir ki, gençlere güvendiğiniz zaman ve onlarla beraber hareket ettiğiniz zaman çok büyük güç olursunuz. İşte Cemiyet de öyle bir güç hâline geldi. Bugün tabii o eski ivme kalmadı. Bunun nedeni de bu bilginin aktarılamaması. Genç kuşaklara bunları aktaramadığımız için geleneklerimizde geriye gidiş var. Biz hep o geleneklere bağlı olarak hareket ettik. Bizden sonraki kuşak da yavaş yavaş o gelenekleri benimsedi, devam ettirdi. Ama sonra bir kopukluk oldu.

Mayıs 2008 GSÜ İdare Hukuku Kürsüsü Kurucu Rektör Prof. Dr. Yıldızhan Yayla-Prof. Dr. Celal Erkut

Bu kopukluğun da 2000'li yılların başında olduğunu söylüyorsunuz. Peki, neden ve nasıl oldu bu kopukluk?

Evet, 2000'li yılların başından sonra bir kopukluk oldu. Nasıl olduğunu çok iyi bilmiyorum, çünkü o dönemde çok fazla işin içinde değildim. 1998 yılında o zaman İstanbul Üniversitesi'nden Galatasaray Üniversitesi'ne geçmiştim. Doçenttim. Faruk Süren yönetimi var kulüpte. Faruk Süren gelmiş benim hocamla, kurucu rektör Yıldızhan Yayla'yla görüşmüş. Kulübün çok ciddi hukuki problemleri var. O güne kadar da hukukçu bir üye kulüpte çok aktif rol almamış. Faruk Süren böyle bir ihtiyacımız var, kimi önerirsiniz diye sormuş. O da benim ismimi vermiş. Benim haberim bile yok, genel kurul aidatını bile yatırmamışım o dönemde. Hatta Hong Kong'daydım, yönetim kuruluna girdiğimi orada öğrendim. "Ulan" dedim, "Nasıl olur? Kimse benimle konuşmadı, etmedi."

Geldiğimde yönetim kurulu üyesi olarak ilk toplantıya katıldım. Kimseyi tanımıyordum. Üstelik Cemiyet'te bizim aldığımız eğitimle Kulübün tarzı tamamen farklı. Ama yavaş yavaş oraya da adapte oldum. Yani abi-kardeş ilişkisini orada çok göremiyorsun. Daha profesyonel, daha katı şeyler var. Yine de orada üç yıl boyunca hukuki konularda elimden geleni yaptım, ama sonrasında o işin bana uygun olmadığını düşündüm. Ondan sonra da kulüple ilgili herhangi bir görev kabul etmedim hiçbir zaman.

Sultani Dergi'nin bu sayısının çatı başlığı "Nasıl bir Galatasaray?" sorusu. Bu soruyu Galatasaray'ın farklı kurumlarında çeşitli görevler almış abla ve ağabeylerimize soruyoruz. Demin de değindiğiniz üzere Galatasaray'da bir değişim olduğunu hepimiz görüyoruz, peki bu değişimi olumlu bir yöne doğru çekmek için neler yapılabilir? Özellikle de meseleyi Galatasaray kurumları ve bu kurumlar arasındaki ilişkiler açısından ele alırsak neler söylemek istersiniz?

Ben tabii, Galatasaray'da hemen hemen her yerde görev aldım. Etüt abiliği yaptım, Cemiyet yönetim kurulu üyeliği yaptım, Kulüp yönetim kurulu üyeliği yaptım, üniversitede çalıştım, Galatasaray Eğitim Vakfı mütevelli heyetindeyim. Fakat bu kurumların işleyişinde birbirleriyle bağlantı sorunu var. O bağlantı bir şekilde hep kopuk kalmış. Örneğin toparlayıcı rol oynaması gereken Galatasaray İşbirliği Kurulu gerçek anlamda bir fonksiyonu yerine getiremez hâlde. Tüzel kişiliği olmadığı için yalnızca tavsiye niteliğinde kararlar alır durumda. Bağlayıcılığı yok. Diğer taraftan Galatasaray İşbirliği Kurulu'nda alınan bir karar, diğer Galatasaray kurumları tarafından uygulanmak zorunda. Çünkü bu her şeyi etkileyecek bir şey.

Nitekim bir logo meselesi var mesela. Galatasaray logosu Lise'den doğduğu için bu logo Galatasaray Eğitim Vakfı bünyesindeydi. Kulüp tarafından kullanılıyor, formalarda kullanılıyor, başka yerlerde kullanılıyor. O zaman İnan Abi (İnan Kıraç) bu markayı Vakıf bünyesinde korumak istiyordu haklı olarak. Fakat halka da mal olmuş bir logo olduğu için bu logoyla ilgili bir çalışma yapmak gerekti. Bu logodan kaynaklı gelirlerin bir şekilde eğitime de katkı sağlayabilmesi için Galatasaray İşbirliği Kurulu'nda bir karar alındı ve o karar bağlayıcı oldu. Fakat tam anlamıyla da uygulanmadı hiçbir zaman açıkçası.

Orada mesela yüzde 6,5'lik bir pay vardır, logodan kaynaklanan gelirlerle ilgili olarak. Bunun yüzde 5'ini Galatasaray Eğitim Vakfı'na eğitim amacıyla verilmesi, yüzde 1,5'inin Galatasaraylılar Derneği'ne bir gelir kalemi olarak aktarılması öngörülmüştü. O zaman Kulüp'te yönetim kurulundaydım, bunu o dönemde kabul ettik, kulüp adına benim imzam var orada. Sonra biz yönetimden ayrıldık, Mehmet Cansun Abi gelmişti başkanlığa. Mehmet Cansun da gayri kabil rücu temlik verdi. Ve dolayısıyla İşbirliği Kurulu'nda alınan kararların uygulanması bağlamında bir örnektir bu. Bu örneklerin tabii çok sık olması lazım, çok geliştirilmesi lazım.

Kurumlar arası kopukluk Galatasaray'ı zayıflatır. Bugün Vakıf'la Cemiyet, Vakıf'la Kulüp, Cemiyet'le Kulüp arasında ciddi bir kopukluk var. Hafıza olarak pek bir şey kalmadı, bu hafızasızlık bizim en büyük sorunumuz. Çünkü aslında biz de Türkiye'deki gelişmelerden bağımsız bir kurum değiliz maalesef. Dolayısıyla şu andaki genç jenerasyon geleneklere ilgisiz. Ama onları geleneklerimize bağlı hâle getirmek de bizim elimizde. Yani onlara Galatasaray felsefesini yeterince aktaramadığımızı düşünüyorum.

Abiler/ablalar da suçlu, kardeşler de suçlu diyorsunuz yani?

Maalesef ikisi de suçlu evet.

Peki, meselenin şu mukayeseli boyutunu biraz daha açalım: 1980'lerden bugüne baktığımızda bu kurumlar arasındaki ilişkileri nasıl görüyorsunuz? Eskiden durum daha mı iyiydi?

Tabii, her şey büyük platformlarda tartışılırdı, fikir yürütülürdü. Nasıl daha ileriye gideriz? Biz futbolda 14 yıl şampiyon olamadığımız zaman her türlü kurum daha iyi yürüyordu aslında. Bu ivme bizi UEFA şampiyonluğuna taşıdı. UEFA şampiyonluğundan sonra da Galatasaray halka mal olmuş markalardan biri hâline geldi. Peki, Galatasaray'ın bugün diğer kulüplerden farkı nedir? Üye profilidir. Çünkü üye profili o kulübün bütün geleceğini ve vizyonunu oluşturur. Örneğin bir genel kurul sabahlara kadar sürebiliyor, sabahlara kadar tartışılıyor. Bu durum, üye yapısı sayesindedir. Lise geleneğiyle liseden olmayanların kaynaşması. Bugün baktığımızda suni birtakım ayrıştırmalar yapılıyor, bunların hiçbiri gerçek değil. Yok liseli, yok lisesiz böyle bir şey yok bana kalırsa. Kulübün yapısı ayrıdır, derneğin yapısı ayrıdır. Bunları birbirine karıştırmamak lazım, bu kurumlara destek vermek lazım.

Örneğin Cemiyet'i daha önemli bir konuma getirmek lazım. Cemiyetteki o hareketliliği tekrar sağlayıp insanların tüm Galatasaray camiasındaki gelişmeleri sıkı takip etmesini

sağlamak lazım. Şimdi Dursun Özbek Abi döneminde kurumlar arası koordinasyon daha iyi durumda. İnşallah bundan sonra da böyle devam eder. Dursun Abi hemen hemen İstanbul'daki her maçtan sonra Cemiyet'e gelir, sohbet eder. "Ne yapalım, ne edelim?" diye bir fikir alışverişi en azından olabiliyor. Daha önceleri bu yoktu. Ben Galatasaray Kulübü'nde yönetim kurulu üyesiyken de yoktu. Orada Faruk Süren, Özhan Canaydın, İnan Kıraç, birlikte karar verirlerdi, ama tabii her biri Dernek'le, Lise'yle ciddi bağları olan insanlardı. Faruk Süren liseli olmamasına rağmen inanılmaz derecede liseli gibidir. Nitekim liseye ve eğitim kurumlarına yüzde 6,5 gelir payını veren de odur. Yani liseli olmak, liseli olmamak, bunlar hep suni tartışmalar. Nitekim yine liseli olmayan Alp Abi (Alp Yalman) bence Galatasaray tarihinin gelmiş geçmiş en önemli başkanıdır. Bir o kadar da mütevazı bir insandır.

O günkü Galatasaray Spor Kulübü ile bugünkü arasında dağlar kadar fark var tabii. Mesela ben yönetim kurulundayken ne Sportif A.Ş. vardı, ne Futbol A.Ş. vardı, ne Mağazacılık A.Ş. vardı. Ama Türkiye'deki gelişim süreciyle bunlar bir ihtiyaç hâline geldi. Elbette bunların getirdiği önemli problemler de var, en önemlisi de vergi meselesi. Bu şirketler kuruldu ki ticari faaliyetler çerçevesinde elde edilen gelirlerin vergisi verilebilsin. Bunların hepsi zaman içinde oluşmuş şeyler. Ben Kulüp Yönetim Kurulu'nda yer aldığımda da sporla ilgilenmedim, benim işim hukuki işlerdi. Faruk Süren yönetiminde herkesin belirli bir görev tanımı vardı. İyi bir yapı kurmuştu.

Dernek yönetiminde de biz bu şekilde çalıştık. Biz gençtik, ben Türker Abi'nin (Arslan) yardımcılığını yaptım. Yönetim kurulunda çalıştığım için üç yıl Cemiyet'te neredeyse her gün onlarla beraberdim. Onlardan çok şey öğrendim. 130-140 kişilik kalabalıklar olurdu, herkes aşağı yukarı kim hangi devreden bilirdi. Şimdi bunu ne kadar sağlayabiliriz? Nasıl sağlayabiliriz?

Peki, şu soruyla bitirebiliriz isterseniz: Bahsettiğiniz şekilde geleneklerin aktarımı, hafızanın aktarımı, bağların güçlenmesi ve genel anlamda kurumların arasında Cemiyet'in rolünün güçlendirilmesi nasıl sağlanabilir?

Cemiyet'i cazip hâle getirmezseniz bunların hiçbiri olmaz. Gençlerin gelebileceği bir ortam sağlayacaksınız Cemiyet'te. Örneğin bizim zamanımızda işletmeden para kazanılmazdı, işletmecinin uygulayacağı tarifeyi biz belirlerdik. Gençlere indirim yapacaksınız ki onlar da gidip Starbucks'ta kahve içmeyecek.

O dönemde gençler geliyordu Cemiyet'e. Tabii, dışarısı da o kadar cazip değildi bizim zamanımızda. Gençleri de suçlayamazsınız. Daha güzel meyhaneler, daha güzel kafeler var yani, o da doğru. Peki dışarıya göre daha cazip hâle nasıl getirirsiniz? Sponsorluklarla getirirsiniz bazı şeyleri. Ya da içkiyi getir dersiniz, yemeği ona göre uygun yaparsınız. Bunun için de bu işleri kotaracak gençlerin yönetime alınması lazım.

Mesela biz Levent'teki yeri satın aldık. Pilav zarar ediyor. Kaya da dedi ki "Başkan, müsaade edersen Pilav'ı biz yapalım. Biz koştururuz." Kayıhan Abi de "Tamam" dedi. Pilav'a on gün kala her gün liseye gideceğiz dedi Kaya. Her gün oradayız. Çavuşlara sigara parası, çay parası cebimizden veriyoruz. Hiçbir şeyimiz yok. Sonra Fatih Altaylı'ya dedik ki "Kapı senin. Makbuzlar burada, her gelenden bağış alacaksın." O zaman çok fırlamaydı Fatih. Fatih kapıda, mesela Selahattin Beyazıt geliyor, "Bağış ne kadar topluyorsunuz?" diye soruyor. Fatih de "Vallahi işte Orhan Abi şu kadar verdi" diyor. Böyle yapa yapa, yahu o Pilav'da bir bağış toplandı, inanamazsınız. Zarar eden Pilav acayip kâr etti. Kayıhan Abi'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Fatih Altaylı on beş kişi falan koymuş kapıya, bedava giren yok. Normal bağışın üç dört katı para toplamış. O rakamları biz de beklemiyorduk, biz de şaşırdık. Ve dedik ki bu iş demek ki oluyormuş. Ondan sonra Pilavlar gerçekten farklı bir boyuta geldi. Bunu örnek olarak söylüyorum, yani yapılamayacak bir şey yok.

Hukuk doktora sınavı sonrası.

Ama söylediğimiz gibi Türkiye değişiyor. Şimdi ben gençleri oraya nasıl getiririm? Yelpazeyi genişleterek: Yönetim Kurulu komiteler kurar, komitelerde yer alan gençler kendi arkadaşlarını getirecek cazibe merkezleri yaratır bir şekilde. Bizim yaşlılar grubu, bizden biraz daha gençler grubu gelir oraya. Kaynaşırsın, sohbetler başlar vesaire. Orayı canlı hâle getirmek yine de mümkün, Türkiye'deki bütün bu olumsuzluklara rağmen. Ama bu iş gençlerde biter. Yani gençlerin elini taşın altına koymasıyla olacak şeyler bunlar.

Celal Abi, esasen sizlerin gençken yarattığınız dönüşümü öğrenmek için yaptığımız bu güzel söyleşiyi yine gençlere yönelik önemli mesajla bitirdiniz.

Tabii, çünkü Galatasaray'ın bütün dinamizmi burada yatıyor. Mesela Kayıhan Abi bizim önümüzü açtığı için başarılı oldu ve bize güvendi. Biz de onun güvenini boşa çıkarmadık. Sonra da "efsane başkan" oldu. Tüm bunlar bugün de çok rahat bir şekilde yapılabilir. Hocalık hayatım da dahil olmak üzere ben gençlere her zaman güvendim. Öğrencilerimden çok şey öğrendim. 19 bin öğrenci yetiştirdim bugüne kadar. Örneğin sınıfta 20 yıl önce anlattığım bir olayın 20 yıl sonra farklı şekilde çözülebildiğini gördüm. Çünkü çağ değişiyor. Sen de "Acaba biz mi fosil kaldık?" diye kendi içinde tartışmaya başlıyorsun. "Ben de buna göre muhafazakâr kalmayayım, onların fikirlerine yönelik bir tartışma ortamı yaratayım" diye kendi kendini geliştiriyorsun. Gençlerden çok şey öğrendim dediğim budur.

Mesela Murat Develioğlu müdürken dedim ki lise öğrencilerini de Cemiyet'e üye yapalım, şimdiden başlasın o organik bağ. Son sınıfta hepsi üye oldu. O organik bağı kuracaksın çocukla. O da diyecek ki "Vay be, ben mezun oluyorum ama mezun olduktan sonra da ben buradayım." Liseden mezun olur olmaz Cemiyet'e geldiğinde o bağ devam ediyor. Bu öncelikli şey bu bence. Bunu muhakkak yapmak lazım.

Çok teşekkür ederiz Celal Abi. Sultani Dergi'nin bu sayısında ele aldığımız meseleye geçmişten bugüne çok boyutlu yanıtlar verdiniz.

Asıl ben teşekkür ederim, bu güzel dergide böylesi önemli konuları ele aldığımız ve bu sebeple de benimle konuştuğunuz için. Sağ olun.

“Nasıl Bir Galatasaray?” Sorusunun Düşündürdükleri

Prof. Dr. M. Nurperi Gazioğlu (109)

Son bir ay içinde yaşadığım üç hoş anıyla yazıma başlamak isterim. Birincisi, İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nde düzenlenen 19. IMSRC Kongresi’ne 19 Nisan’da konuşma için beni davet eden öğrenci kulübünün başkanı Yiğit Çamur’un ve plaketimi veren Sude Naz Akıncan’ın Galatasaray Lisesi mezunları olmalarıydı. Bana, yıllar önce, Sinir Sistemi Cerrahisi Derneği’nin bilimsel kongresini düzenlediğimde Galatasaray Lisesi (GSL) mezunu rahmetli hocamız Prof. Dr. Erdem Tunçbay’a “Hizmet Ödülü”nü takdim etmemizi hatırlattı.

İkincisi, yine bir konuşma için davet edildiğim Medipol Üniversitesi’nin düzenlediği Medkon Öğrenci Kongresi’nde, 3 Mayıs’ta konuşmanın sonunda öğrencilerden birinin beyin cerrahisi gibi erkek egemen bir alanda çalışmaya nasıl cesaret ettiğimi sormasıydı. Kadın-erkek eşitliğine inanmış bir ailede yetişmiş, bir zamanlar erkek egemen olmasına rağmen kız öğrencilerin varlığına alışmış Galatasaray Lisesi gibi bir okulda

okumuş olmanın verdiği doğal bir özgüvenle istediğimi yapmakta tereddüt etmediğimi söylemem üzerine toplantının sonunda yanıma iki kız öğrenci gelerek kendilerinin de Galatasaray Lisesi mezunları olduklarını belirttiler. Kısaca sohbet edip anı fotoğrafı çektirdik. Ezgi Özkan ve Nehir Sürücü, GSL 154 dönemi mezunlarıydılar. Bense 109 dönemindenim! Aradaki 45 dönem farka rağmen hissedilen bir yakınlık, ablalık, kardeşlik duygusu...

Üçüncü anım da 8 Mayıs’ta bir eğitim semineri için davet edildiğim Fatih Sultan Mehmet Eğitim Araştırma Hastanesi’nde beni takdim ederken Galatasaray Liseli olduğumun söylenmesinden sonra 150 devresi mezunu, uzmanlık öğrencisi Dr. Uğur Berk Akdağ kardeşimle yine benzer duygularla, bu kez meslekteki bir ablası olarak konuşmuş olmam...

Okulun hepimize kazandırmış olduğu köklü ve sürekli büyüyen, gelişen bir aile, bir camia Galatasaray. Hangi yaş ve devreden olursa olsun ortak bir geçmişe sahip olmanın bilinciyle karşımızdaki kişiyle doğal bir sevgi-saygı ilişkisi, dayanışma içgüdüsü içerisinde oluyoruz. Sekiz yıl okuduğum okulun hayatımdaki kalıcı etkisi ve hâlâ en yakın arkadaşlarımın devre arkadaşlarım olmasının yanı sıra yeni tanıştığım büyüklerim ve küçüklerimle de kolayca anlaşabilmem nasıl bir aile olduğumuzu gösteriyor.

Galatasaray Lisesi bilim, siyaset, sanat, ticaret, sanayi dahil olmak üzere hemen her alanda birçok değerli mezunu ile Türkiye’nin en köklü, en iyi ve en çok talep gören eğitim kurumlarındandır. Devlet okulu olan Galatasaray’a giriş merkezi sınavla olduğundan her sosyoekonomik sınıftan, kız ve erkek öğrenci aynı potada erimekte; ülkesine ve toplumuna yabancılaşmadan, Atatürk’ün hedeflediği şekilde çağdaş değerleri benimsemiş, bilimin ışığında, eleştirel düşünebilen bireyler olarak yetiştirilmektedirler. Devlet okulu olmasına rağmen sahip olduğu ayrıcalıklı statüsünün, Fransız hocaların ve özel müfredatının sayesinde Fransız dilini ve Avrupa kültürünü öğretmenin yanı sıra ezberciliği değil, analiz ve sentez yeteneğini kazandırmaya yönelik bir eğitim sistemine dayanmasından ileri geldiğine inanıyorum.

Galatasaray Lisesi, çağdaş bilgi ve becerilerle donatılmış öğrenciler arasında büyüklere saygı, küçüklere sevgi ve kardeş kadar yakınlığın aşılandığı bir yuvadır. Bu değerlerin kuşaktan kuşağa aktarılabilmesini sağlamak üzere başta Galatasaraylılar Derneği, Galatasaraylılar Birliği gibi mezun dernekleri, Galatasaray Eğitim Vakfı ve Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı, Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu, Galatasaray Spor Kulübü gibi kurumsal yapıların çabaları çok değerlidir. Galatasaray eğitim kurumları ilköğrenimden üniversiteye uzanmakta olduğu için bütün bu kurumların iletişim, iş birliği ve dayanışma içinde olması, Galatasaray’a üniversite sıralarında katılan öğrencilerin de Galatasaray geleneğini, temel değerlerini (*) benimsemeleri için çaba gösterilmesinin önemli olduğunu vurgulamak isterim. Galatasaray Üniversitesi’nin akademik kadrosundaki birçok

değerli GSL mezunu kardeşimizin bu konuda çalıştıklarına, en azından davranışlarıyla örnek olduklarına eminim. GSÜ Mezunlar Derneği de Galatasaray Topluluğu İşbirliği üyesi kuruluşlar arasında olup onlarla da iletişim ve dayanışma içinde olmanın oldukça önemli olduğunu vurgulamak isterim.

2024 ve 2025 yıllarında Galatasaraylılar Derneği'nin, GSÜ Sürekli Eğitim Merkezi'yle (GSÜSEM) iş birliği yaparak "Galatasaray Akademi" adı altında, mektepli GSÜ akademisyenleri Prof. Dr. İpek Merçil, Prof. Ali Ergur ve Doç. Dr. Nazlı Aytuna'nın katkılarıyla gerçekleşen sertifika programlarına katılan bir üye olarak çok yararlandığımı ve GSÜ sertifikasına sahip olma ayrıcalığından son derece mutluluk duyduğumu, kurslara katılan diğer üyelerin de benimle benzer duyguları paylaştıklarını söylemeliyim. Galatasaray Akademi'nin kurslarının yeni dönemde de devam etmesini umuyorum.

Geliştirmemiz gereken, eksik gördüğüm iki önemli hususu da ifade etmek isterim. Birincisi, üniversite eğitimleri sırasında da Galatasaray Lisesi mezunu kardeşlerimizin yalnız bırakılmayarak acilen yurtiçi ve yurtdışı burslarının yapılandırılması; ki bu görev öncelikle Galatasaray Eğitim Vakfı'na düşmektedir. Sırf bu amaçla ayrı bir burs fonu oluşturulabilir. İkincisi, Galatasaray'ın eğitim tarihinde önemli bir tıp eğitimi geçmişi olmasına rağmen (**), Galatasaray Üniversitesi'nde Tıp Fakültesinin olmamasını büyük bir eksiklik olarak görmekte, tıp fakültesinin de kurulması için çaba gösterilmesi dileğimi her fırsatta dile getirmekteyim (***). Hemen her uzmanlık alanında yetkin GSL mezunu tıp doktorlarımız ve akademisyenlerimiz ile aslında güçlü bir danışman ağına sahibiz. Tıp Fakültesi oluşturmak maliyetli olsa da GSÜ bir devlet üniversitesi olduğu için yıllar önce Edirne Tıp Fakültesi öğrencilerinin Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde eğitim gördükleri gibi bir modelle; bina, altyapı vs. oluşturulana kadar öğrencilerin başka afiliye fakültelerde eğitim alması da sağlanabilir. Fransız Büyükelçisi bir davetlerinde Türkiye'de bir tıp fakültesini destekleme fikrini dile getirmiş ve hangi üniversiteyle iş birliği yapmaları gerektiğini sorduklarında hiç düşünmeden Galatasaray Üniversitesi ile olması gerektiğini ifade etmiştim. Bu temennimi GSÜ rektörü Prof. Dr. A. Muhammed Uludağ'a da bir karşılaşmamızda iletmiştim. Tıp Fakültesi kurma iradesi oluştuğunda Galatasaray camiasının bunu gerçekleştirebileceğinden hiç kuşkum yok.

Mezunlar olarak okulumuza bağlılığımız, bu kurumların gerçekleştirdiği toplantılar, etkinlikler ile pekişmektedir. Senede birkaç kez bu etkinlikler kapsamında okulumuzu ziyaret ederek arkadaşlarımızla buluşur, çocuklaşır, öğrencilik günlerimize döneriz. Okulumuzun daha iyi koşullara kavuşması için de çeşitli vesileler ve araçlarla maddi, manevi katkı sağlamaya çalışırız. Ayrıca mezun olarak 13. sınıfa yazılmış olanlar arasında da mesleki dayanışma ve sosyal yardımlaşma geleneğini sürdürürüz. Bence çok güzel bir sistem kurularak gerçek bir camia, büyük bir aile yapısı oluşturulmuştur. Devrelerin iletişimleri modern haberleşme uygulamaları sayesinde kolaylaşmış, sosyal medyada çeşitli mezun platformları oluşmuştur. Dileğim, her yeni mezun devreye bu bilincin aşılanarak geleneğin sürdürülmesidir.

(*) Galatasaray Eğitim Vakfı, 2017 – Fransa Galatasaraylılar Derneği'nin (Amicale de Galatasaray) kaleme aldığı bu bildiri Eylül 2009'da Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu tarafından gözden geçirilerek, kurulun katkıları ile basılmıştır.

(**) "Galatasaray Tıbbiyesi: Tıbbiyede Modernleşmenin Başlangıcı", Prof. Dr. Yeşim Işıl Ülman, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2017.

(***) "Galatasaray'ın Türk Tıbbına Katkıları", Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu, Cumhuriyetin Yüzü Galatasaray- Forum 2 Aralık 2023, Galatasaray Topluluğu İşbirliği Kurulu yayını, s. 55-61, 2023.

Davetlisiniz...
18-20 Eylül 2026

Mekteb-i Sultani Denizcileri Grubu tarafından organize edilen "GS Trofe 2026" tekneli, teknesiz tüm Galatasaraylılara açık. Katılmak isteyenler, berk.kutengin@bnktextile.com adresine ad, soyad, telefon ve devre bilgilerini ileterek Berk Kutengin (123) ile temasa geçebilirler.

GALATASARAYLILAR DERNEĞİ 1908

TROFE 2026

MEKTEB-İ SULTANİ DENİZCİLERİ 1908
KOCABAHÇE–BOZUKKALE 18-20 EYLÜL

Eğitimde Yeni Çağ, Galatasaray'da Yeni Sorumluluk

Prof. Dr. Emre Erdoğan (122)

Galatasaray Lisesi'nin tarihi, yalnızca Türkiye'nin en köklü eğitim kurumlarından birinin tarihi değildir; aynı zamanda eğitimin kamusal anlamı, toplumsal hareketlilik vaadi ve Cumhuriyet öncesinden bugüne uzanan modernleşme fikri üzerine düşünmek için de ayrıcalıklı bir başlangıç noktasıdır. Galatasaray, kuruluşundan bu yana yalnızca başarılı öğrenciler yetiştiren bir okul olmanın ötesinde, farklı toplumsal kesimlerden gelen gençlere ortak bir entelektüel ufuk, kamusal sorumluluk duygusu ve dünyaya açık bir formasyon kazandırma iddiasıyla var oldu. Bu nedenle bugün eğitimin karşı karşıya olduğu küresel krizleri, dijital dönüşümün yarattığı yeni eşitsizlikleri ve giderek daha görünür hale gelen beyin göçü meselesini tartışırken, Galatasaray Lisesi'ni ve onun etrafında şekillenen camiayı bu tartışmanın dışında düşünmek mümkün değil.

İnsanlığın en büyük başarılarından birinin eğitimin kitleselleşmesi olduğu kesin... Herkese belirli bir düzeyde eğitim vermeyi amaçlayan eğitim seferberliklerinden ilki Prusya'da başlatıldığında Avrupa kıtasında dahi temel eğitime sahip yetişkinlerin oranı %20 'nin altındayken, 19. yüzyıl sona ermeden bu oran %70'e ulaşmıştı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında, "dekolonizasyon" ile yeni ülkelerin ortaya çıktığı dönemde 15 yaş üstü nüfusta temel eğitime erişenlerin oranı %40-45 civarındayken, bugün bu oran %90'ın üzerinde. Vatandaşlarına eğitim vererek onları ulus-devletlerin ihtiyacı olan "ideal" vatandaşlara ve sanayinin ihtiyaç duyduğu disiplinli işçilere dönüştürmek hemen her devletin giriştiği ilk çaba olarak kayda geçti, hâlen de öyle.

Eğitimin insanlar için önemi o kadar kabul görmüş durumdaki 1948 yılında ilan edilen İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi (Madde 26), eğitimi evrensel bir insan hakkı olarak ilan etmiş. Ülkemizde de 1876'dan beri yapılan anayasalarda ücretsiz eğitim bir anayasal hak olarak tanınmış durumda, hangi siyasal görüşten olursa olsun, bu hakkı geri almak hiçbir siyasetçinin aklına gelmemiş. Birleşmiş Milletler'in Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları'nın arasında "Nitelikli Eğitim" dördüncü sırada yer alırken; bir ülkenin ne derece müreffeh olduğunu paradan daha iyi ölçme iddiasında olan İnsani Gelişmişlik Endeksi'nin (Human Development Index) üç bileşeninden biri eğitim, diğerleri sağlık ve maddiyat.

Eğitime bu kadar önem verilmiş olmasına rağmen niceliksel hedeflerin tamamına ulaşılamadığını biliyoruz. Son verilere göre dünyada 251 milyon çocuk ve genç okulların ve güncel eğitim sistemlerinin dışında, bu çocukların az gelişmiş

coğrafyalarda, kırsal kesimde, savaş ve çatışma bölgelerinde yaşadıklarını biliyoruz. Üstelik kayda değer bir kısmı da kız çocuğu. Bazı fakir ülkelerde kız çocuklarının sadece üçte biri temel eğitime erişebilirken, Batı'da bu oran %100'e yaklaşıyor. Her ne kadar niceliksel olarak eğitime erişim yaygınlaşmış olsa da bu adaletsizlikler var olmaya devam ediyor, insanlık her konuda olduğu gibi eğitim konusunda adaleti sağlama konusunda pek başarılı değil.

Eğitimin Karşı Karşıya Olduğu Riskler

Öte yandan, eğitimin karşı karşıya kaldığı bir dizi küresel kriz bu konuda iyimser olmamızı engelliyor. Dünyanın içinde bulunduğu "çoklu krizler" çağına damga vuran iç savaşlar, silahlı çatışmalar, göç hareketleri, küresel iklim değişikliği ve benzeri gelişmeler eğitime niceliksel ve niteliksel zararlar veriyor. Başta Gazze, İran ve Ukrayna'da yaşanan silahlı çatışmalar ve şiddet milyonlarca çocuğun okullarından uzak kalmasıyla sonuçlanırken, milyonlarca kişi yaşadığı toprakları terk edip başka ülkelerde yaşamlarını kurmaya çalışıyor. Burada da en büyük zarar çocuklar görüyor. Çatışmalarda yaşamını, ebeveynlerini, okullarını ve evlerini yitiren milyonlarca çocuk var. Bu süreçten 250 milyona yakın çocuğun etkilendiği söyleniyor, yarısı eğitimden şimdiden kopmuş durumda.

Artık etkilerini doğrudan deneyimlediğimiz iklim değişikliği de eğitimin karşı karşıya olduğu riskler arasında. Sıcak dalgaları, iklim değişiklikleri ve ekonomik şoklar çocukların eğitimi üzerinde olumsuz etkiler yaratıyor. Geçtiğimiz dönemde yaşadığımız COVID-19 pandemisi döneminde yaşanan okul kapatmaları, öğrenim kayıpları ve artan eşitsizliklerin eğitimin üzerindeki olumsuz etkisi devam ediyor. Özellikle gelişmekte olan ülkelerde çocukların eğitimi açıkça geriye gitmiş durumda. Benzer bir pandeminin daha farklı sonuçlar doğurmasını beklememiz gerekiyor.

Ayrıca, ülkelerin yaşadığı siyasal krizler, artan milliyetçilik ve otoriterleşme dalgasının sonucu olarak akademik özgürlüklerin kısıtlanması eğitimin en önemli kazanımlarından biri olan hoşgörü ve demokratik değerlerin benimsenmesini engelliyor. Siyasal istikrarsızlıklar hem ülkeler arasında hem de ülke içinde var olan uçurumları derinleştiriyor. Sürekli değişen iktidarlar ya da iktidarlar içerisindeki güç çatışmaları bütünleşik bir eğitim politikasının izlenmesini ve krizlere etkin bir yanıt verilmesini de engelliyor.

→

Bir de yaşanan ekonomik krizler ve savaşlar nedeniyle hükümetlerin eğitimi finanse etme konusunda eskisi kadar hevesli olmadıklarını görüyoruz. Dünya genelinde eğitim harcamalarının dörtte biri hane halkları tarafından karşılanıyor. Ülkemizde 2011 yılında %17 olan bu oran her sene yükselerek %22'ye yükselmiş durumda. Devletlerin esirgediği paranın hane halklarının cebinden çıkması yoksul ailelerin eğitime erişiminin önünde en büyük engellerden biri haline gelmiş durumda. Üstelik bu konuda gelişmekte olan ülkelerde daha da vahimken, uluslararası örgütlerin çabaları yetersiz kalıyor, bu ülkelerde eğitimin niteliği objektif olarak düşüyor.

Bir Fırsat-Risk Alanı olarak YZ ve Dijital Dönüşüm

Bütün bunlara ek olarak, yaşadığımız hızlı dijital dönüşüm de küçük bir kesim için fırsat, diğerleri içinse tehdit oluşturuyor ve eğitime yönelik bir risk olarak önümüze çıkıyor. Bilgi teknolojileri ve özellikle de Yapay Zekâ (YZ) alanındaki üstel artış gösteren gelişmeler fırsatlar yarattığı kadar eşzamanlı olarak var olan eşitsizlikleri de artırma riski oluşturmakta. Bu yeni dönemde teknolojik gelişmeler hem bilginin üretim biçimini kökten değiştirirken hem de küresel iş bölümü üzerinde geri döndürülemez bir etkisi olacakmış gibi gözüküyor.

Önce eğitim alanında sağladığı fırsatlardan bahsedelim. Öğretmenin tek bilen olduğu, öğrencinin sınıfta pasif bir izleyiciye indirgendiği, Sanayi Devrimi'nin disiplin ihtiyaçlarına uygun tasarlanmış eğitim ortamı yerine, kişiselleştirilmiş ve "adaptif" öğrenme süreçlerini tasarlamak çok daha kolaylaşmış durumda. Müfredat öğrencilerin merakları, öğrenme hızı ve gereksinimleri doğrultusunda neredeyse kişiye özel biçimlendirilebiliyor, bu da daha etkin bir öğrenme ortamının oluşmasını sağlayabiliyor.

Çevrimiçi ortamlar, akıllı öğretme sistemleri ve dijital öğrenme ortamları öğrencilerin bilgiye erişimini kolaylaştırıyor; bu tür öğrenme ortamları öğrencilerin eleştirel düşünce ve dijital okuryazarlık gibi niteliklere sahip olmalarını kolaylaştırabiliyor. Bu tür eğitim teknolojilerinin öğretmenler ve kurumlar için de sağladığı yararlar var; ders hazırlığından notlamaya kadar birçok konuda okul yönetimlerinin daha etkin hareket edebilmesi mümkün.

Öte yandan teknolojinin sağladığı olanaklar herkes için aynı derecede erişilebilir değil. Ülkeler arasında şimdiden bir "dijital uçurum" bulunduğu, bazı ülkelerde dijital yaşamın hayatın doğal akışının bir parçası olduğu, buna karşın başka ülkelerde internete erişimin bir lüks olduğu biliniyor. Bu dijital uçurumlar ülke içinde gözlemlenebilir durumda. Örneğin, bizim ülkemizde coğrafi olarak batı ile doğu, erkek ile kadın, zengin ile fakir, genç ile yaşlı arasında dijital olanaklar ve yetkinlikler açısından önemli farklar bulunmakta. Zamanla bu farklar kapanmıyor, açılıyor. Teknolojiye erişebilen çocuklar ellerindeki bu olanakları ders çalışmaktan kişisel gelişime kadar uzanan bir yelpazede kaldıraç olarak kullanabilirken; diğerleriyse ellerinden geldiğince aradaki uçurumu kapatmaya çalışıyorlar, çoğunlukla da başarısız oluyorlar.

Eğitimde teknoloji kullanımının öğretmenler açısından da olumlu olduğu kadar olumsuz etkileri var. Halihazırda zaten aşırı kalabalık sınıflarda ders vermekte ve iş yüküyle başa çıkmakta zorlanan öğretmenler, teknoloji kullanımında kendilerinden çok daha becerikli öğrencilerle karşı karşıya kalıyorlar; çoğunlukla da teknoloji kullanımı onlara daha konforlu bir hayat sağlamaktan ziyade ek bir iş yüküne dönüşüyor. Aynı sorun ebeveynler için de geçerli; yeni dijital dünya onların hiç aşina olmadıkları bir dünya, kendilerini korumaya çalışmanın yanı sıra bir de çocukları için kaygılanıyorlar.

Dijitalleşmenin oluşturduğu riskler sadece bölüşüm meseleleriyle sınırlı değil. Bugünlerde ülkemizde de tartışıldığı üzere, dijital yaşamın ve özellikle de sosyal medyanın çocuk ve gençlerin psikolojik durumları ve alışkanlıkları üzerindeki olumsuz etkilerini gösteren çok sayıda çalışma bulunuyor. Politika yapıcılar da bu konuda kısıtlayıcı tedbirler almaya bayağı hevesliler. Dijital araçlarla öğrenme süreçlerinin ne kadar etkin olduğu da bir tartışma konusu, özellikle YZ kullanımının yaratıcı düşünceye ket vurduğu, bilgi üretimini fazla standartlaştırdığı ve sıradanlaştırdığı, YZ'ye yaptırılan ödevlerin gerçek bir öğrenme olmadığına dair de iddialar var. YZ ile fazlasıyla hemhâl olmanın yarattığı psikolojik sorunlar ve bağımlılıklar da olumsuz etkiler arasında.

Bu kadar hızlı teknolojik dönüşüm okul müfredatları üzerinde de önemli bir baskı yaratıyor. Dünya Ekonomik Forumu'nun bir çalışmasına göre YZ ve dijitalleşme nedeniyle 2030'a kadar küresel ölçekte 92 milyon iş ortadan kalkarken, 170 milyon yeni iş fırsatının ortaya çıkacağı öngörülüyor. Bu olumlu bir haber olarak gözükse de bu yeni işlerin gerektirdiği beceriler ile mevcut iş gücünün yetkinlikleri arasındaki "beceri uyumsuzluğu" en önemli risklerden biri. Şu andaki eğitim sistemi bir önceki yüzyılın fabrikaları ve ofislerine uygun olarak tasarlanmış durumda, oysa iş piyasasının beklentileri çok daha farklı. Bu nedenle de birçok genç eğitimini tamamladığında işsizlik riskiyle karşı karşıya kalıyor, okulda öğrendiklerinin işe yaramadığını hissediyor. Böyle bir durum söz konusuyken, YZ ve dijitalleşme okulda öğretilen birçok bilginin işlevsiz kalmasına yol açacak, bunun da önemli bir tezahürünü çoğalan işsizlik, eğitimden kopmalar ve doğal olarak artan eşitsizlikler olarak göreceğiz.

Bize Özgü Bir Risk: Beyin Göçü

Bütün bu küresel ve yerel risklere ek olarak bir de bizim karşı karşıya olduğumuz bir riske de değinmek zorundayız; "beyin göçü". Lisemiz ve İstanbul Erkek Lisesi'nin dahil olduğu bir dizi elit okul mezunları arasında eğitimine yurtdışında devam etme oranı her geçen gün artmakta. Bu sorun Galatasaray Lisesi özelinde çok büyük bir sorun gibi gözükmeyebilir. En son rakamlar, eğitimine yurtdışında devam eden mezun sayısının %30'un altında kaldığını gösteriyor ki bundan beş yıl önce bu oran %3 imiş. Bu oran İstanbul Erkek Lisesi'nde %90'ı geçmiş durumda. Durum özel okullarda daha da çarpıcı: Alman Lisesi'nden geçen yıl mezun olan 124 öğrenciden 122'si, Avusturya Lisesi'nin 75 mezunundan 74'ü üniversite tercihini yurt dışından yana kullanmış; diğer okullarda durumun daha farklı olmadığını da biliyoruz. Genel olarak gençlerle yapılan bütün anket çalışmaları gençlerin en az beşte birinin eğitimine yurtdışında devam etme isteği taşıdığını gösteriyor.

Beyin göçü sadece ortaöğretim düzeyinde kalmıyor, üniversite mezunları arasında da yurtdışına göç etme eğilimi artmış durumda: TÜİK'in 2024 yılı Yükseköğretim Beyin Göçü İstatistikleri de bu eğilimi doğruluyor; özellikle moleküler biyoloji ve genetik (%17,9), biyomühendislik (%10,2) ve işletme mühendisliği (%9,8) gibi geleceğin teknoloji ve inovasyon alanlarında Türkiye'nin en nitelikli insan kaynağını hızla kaybettiğini gösteriyor.

Gençlerin yaşamlarını başka bir ülkede, daha iyi istihdam ve yaşam koşulları içerisinde sürdürme arzularını yargılamak bize düşmez. Öte yandan, ülkenin akademik açıdan en nitelikli çocuklarını son derece sert bir eleme sistemi içerisinden geçirerek seçen bu okulların öğrencilerine nasıl bir olanak sağladıklarını sorgulamaları gerekmekte. Özellikle de bu çocukların eğitimlerini kamunun sınırlı kaynakları ya da mezunlarının katkılarıyla karşılayan devlet okullarının bu konudaki sorumluluklarının daha fazla olduğu aşikâr.

Pekiyi, Ne Yapılabilir?

Eğitimin karşıya kaldığı sorunların önemli bir kısmı küresel ve makro düzeyde, bizim küresel ısınma, savaşlar ya da ekonomik krizler karşısında yapabileceğimiz pek fazla bir şey yok. Keza, ülkelerin kalkınma ya da eğitim politikalarını yok sayarak da planlar geliştirmek gerçekçi olmaz, eninde sonunda bu politikaların etkisi her zaman bireysel çabalardan daha fazla olur. Ancak çağımızın önemli düşünürlerinden Nicholas Nassim Taleb'in de söylediği üzere öngöremesek de hazır olabiliriz.

Eğitimin kitleselleşmesi tarihsel olarak önemli bir kazanım olmakla birlikte, bu genişlemenin eşitlik üretme kapasitesinin sınırlı kaldığı açık. Eğitime erişimin niceliksel olarak artması, eğitim sistemlerinin toplumsal eşitsizlikleri azaltma işlevini otomatik olarak yerine getirdiği anlamına gelmediğini görüyoruz. Aksine, eğitim süreçlerinin erken yaşlardan itibaren farklı toplumsal kesimler arasında bir ayrışma mekanizması olarak işlediği ve bu ayrışmanın zaman içinde derinleştiği ortada. Bu durum, eğitimin yalnızca bir hak değil, aynı zamanda eşitsizliklerin yeniden üretildiği bir kurumsal alan olduğunu gösteriyor.

Bu tablo, küresel krizlerin —silahlı çatışmalar, zorunlu göç, iklim değişikliği ve ekonomik dalgalanmalar— eğitim sistemleri üzerindeki baskısıyla daha da ağırlaşıyor. Bu krizler yalnızca eğitime erişimi sınırlamamakta, aynı zamanda öğrenme süreçlerinin niteliğini de aşındırıyor. Yakın geçmişte yaşanan deneyimler, bu tür şokların özellikle dezavantajlı gruplar için kalıcı kayıplar ürettiğini gösteriyor. Dolayısıyla mesele, yalnızca erişimi artırmak değil, aynı zamanda eğitim sistemlerini bu tür krizlere karşı daha dayanıklı hale getirmek.

Dijital dönüşüm ve yapay zekâ alanındaki gelişmeler ise bu kırılgan yapıyı daha karmaşık

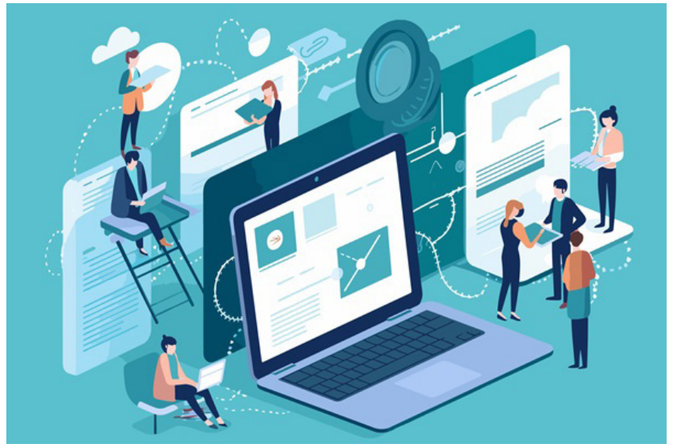

hale getiriyor. Bu teknolojiler bir yandan öğrenme süreçlerini kişiselleştirme ve bilgiye erişimi genişletme potansiyeli sunarken, diğer yandan dijital uçurumları derinleştirme riski taşıyor. Özellikle ülke içindeki sosyoekonomik ve coğrafi eşitsizlikler dikkate alındığında, teknolojiye erişimin ve kullanım becerilerinin eşitsiz dağılımı, eğitimde yeni bir katmanlılık üretiyor. Bu nedenle teknolojinin eğitime entegrasyonu, kendi başına bir çözüm değil; dikkatle tasarlanması gereken bir politika alanı olarak ön plana çıkıyor.

Buna ek olarak, beyin göçü gibi yerel dinamikler eğitim sistemlerinin çıktıları üzerine yeniden düşünmeyi zorunlu kılıyor. Nitelikli insan kaynağının sistematik biçimde yurtdışına yönelmesi, eğitim sisteminin bireysel başarı üretmekle kalmayıp, bu başarıyı ülke içinde tutacak koşulları sağlayamadığını gösteriyor. Bu durum, eğitimin toplumsal geri dönüşü meselesini daha görünür hale getiriyor.

Bu çerçevede temel soru şu: Eğitim sistemleri mevcut eşitsizlikleri yeniden üreten bir eleme mekanizması olarak mı kalacak, yoksa bu eşitsizlikleri azaltmayı hedefleyen dönüştürücü bir araç olarak mı yeniden yapılandırılacak? Bu soruya verilecek yanıt yalnızca kamu politikalarının değil, aynı zamanda bu sistemin etrafında şekillenen kurumsal ve toplumsal aktörlerin yönelimlerine de bağlı, bu da bize bir rol düştüğünü gösteriyor.

Bu noktada, Galatasaray Lisesi mezunlarının oluşturduğu camia, sahip olduğu sosyal sermaye, kurumsal hafıza ve maddi imkânlar itibarıyla özel bir konumda durmakta. Ancak bu konumun çoğu zaman bireysel başarı hikâyeleri üzerinden tanımlandığını, kolektif müdahale kapasitesinin ise sınırlı kaldığını da not etmek gerekir. Oysa mevcut eşitsizliklerin ölçeği, parçalı ve bireysel katkıların ötesine geçen, daha sistematik ve kurumsallaşmış müdahalelere ihtiyaç duyuruyor.

Bu bağlamda ilk olarak, camia içinde yeniden dağıtım mekanizmalarının güçlendirilmesi gerekiyor. Dezavantajlı öğrenciler için burs, mentorluk ve akademik destek programlarının daha sistematik, sürdürülebilir ve ölçülebilir etki yaratacak biçimde kurgulanması önem taşıyor. İkinci olarak, eğitim politikalarına ilişkin kamusal tartışmalara daha örgütlü ve somut önerilerle müdahil olunması gerekiyor. Mezunların sahip olduğu uzmanlık birikimi, müfredat, öğretmen eğitimi ve dijitalleşme gibi alanlarda pilot uygulamalara ve ölçeklenebilir modellere dönüştürülebilir.

Üçüncü olarak, dijital dönüşümün yarattığı eşitsizlikler karşısında camianın aracılık rolü üstlenmesi mümkün. Teknolojiye erişim, dijital beceri eğitimi ve içerik üretimi alanlarında geliştirilecek kolektif girişimler, özellikle dezavantajlı gruplar için kaldıraç işlevi görebilir. Ancak burada da kritik nokta, teknolojinin yalnızca araçsal bir çözüm olarak değil, pedagojik ve toplumsal boyutlarıyla birlikte ele alınması gerekliliği.

Son olarak, beyin göçü meselesi bağlamında camianın kendi rolünü yeniden düşünmesi gerekiyor. Yurt dışına yönelen mezunların bilgi ve deneyimlerinin ülke ile bağını koparmayacak biçimde yeniden dolaşıma sokulması, bu sürecin olumsuz etkilerini sınırlayabilir. Bu da ancak güçlü ağlar, ortak projeler ve sürdürülebilir işbirliği mekanizmalarıyla mümkün olabilir.

Sonuç itibarıyla mesele, eğitimin karşı karşıya olduğu sorunların farkında olmakla sınırlı kalmıyor; bu sorunlara kimlerin, hangi araçlarla ve ne ölçüde müdahale edebileceği sorusu daha fazla önem taşıyor. Eğer mevcut eğilimler değişmeden devam ederse, eğitim sistemlerinin eşitsizlik üretme kapasitesi de devam edecek, bu kesin. Ancak belirli kurumsal aktörlerin —bu örnekte camianın— kolektif ve stratejik bir yönelim geliştirmesi halinde, bu eğilimin en azından kısmen tersine çevrilmesi mümkün. Bu da, bireysel başarıları anlatılarının ötesine geçen bir sorumluluk anlayışını gerektiriyor.

Galatasaraylılık Üzerine Kişisel Notlar

PROF. DR. N. Aylin Ataay Saybaşılı (121)

Mektepli olmaktan her zaman gurur duydum. Hatta Galatasaraylılığın, beni tanımlayan en önemli kimliklerden biri olduğunu söyleyebilirim. Aynı şekilde, Galatasaray Üniversitesi'nde Galatasaraylı bir kadın akademisyen olmaktan da aynı gururu duydum. Benim için akademi, yalnızca bilginin üretildiği değil, aynı zamanda hangi bilginin önemli kabul edildiğinin de belirlendiği bir alan olduğu için her zaman özel bir anlam taşıdı. Bu kimlikler benim için sonradan edinilmiş değil; hayatın erken dönemlerinden itibaren şekillenmiş, beni de şekillendirmiş yönelimler ve bilinçli tercihlerdir.

Akademisyen bir babanın kızı olarak büyüdüm; düşünmenin, sorgulamanın ve bilgi üretmenin değerli ve ayrıcalıklı bir şey olduğunu ondan öğrendim. Galatasaraylı olan kadın kuzenlerim ve ablam ise bana başka bir ufuk açtılar; Galatasaray aidiyetinin yalnızca bir gelenek değil, aynı zamanda yeni imkânlar ve aydınlık ufuklar da sunabileceğini gösterdiler. Galatasaraylılığın çoğu zaman babadan oğula aktarılan bir süreklilik içinde tanımlandığı bilinir. Oysa benim hikâyemde bu aktarım farklı bir yol izledi: kadınlardan kadınlara geçen, daha sessiz ama en az onun kadar güçlü bir süreklilik. Aynı aile içinde Galatasaraylılığı sürdüren dördüncü kadın olmak, Galatasaraylılığın tek bir şekilde değil, farklı ilişkiler ve ilham biçimleri üzerinden de kurulabileceğini bana gösterdi.

Belki de bu nedenle, Galatasaray'ın yarattığı fark ile yalnızca ayrıcalıklı bir şekilde yaşamayı değil, o farkın günümüzde de sürdürülebilmesi için katkı sunmayı bir sorumluluk olarak gördüm. Çok değerli abimiz, müdürümüz ve rektörümüz Prof. Dr. Erdoğan Teziç'in her zaman ve herkese söylediği gibi, camiaya olan borcumu, kuruluşundan itibaren Galatasaray Üniversitesi'nde otuz yılı aşkın süre görev yaparak bir nebze de olsa ödemeye çalıştım. Galatasaray camiasında kendime kurucu rektörlerimizin liseden üniversiteye taşıdıkları misyon sayesinde bir yer bulabildim. Belki de bu nedenle, uzun yıllar boyunca Galatasaray içinde kendime cinsiyetsiz bir çalışma alanı açabildiğimi hissettim; daha çok ürettiğim bilgi, yaptığım çalışma ve akademik emeğimle var oldum. Bu durumun ne kadar istisnai olduğunu ise akademik hayatımın ilk yıllarında, 2000'li yılların başlarında yurt dışında katıldığım prestijli uluslararası bir konferansta daha iyi fark ettim. Sunumumun ardından ödül alırken, bir meslektaşım tarafından "Müslüman, Türk ve kadın araştırmacı" olarak ön plana çıkarıldığımda kısa süreli bir şaşkınlık yaşadım.

Çünkü o ana kadar, kendimi hiçbir zaman bu kimliklerin toplamı üzerinden tanımlamaya gerek duymadan yoluma devam edebilmiş olduğumu fark ettim. Daha da önemlisi, akademik üretimimin önüne geçen bu tanımlama biçiminin, örtük bir indirgeme taşıdığını ilk kez o kadar açık hissettim. Bu deneyim beni önce kırdı (Batı'ya açılan pencere olarak tanımlanan bir kültürde yetişmiş, Fransa'da doktora yapmıştım); ardından daha da motive etti. Aynı zamanda bu deneyim, Galatasaray'ın bana kimliklerin ötesinde bir akademik özne olarak var olabilme alanı açtığını daha güçlü biçimde fark ettirdi. Belki de o anda, kurumuma neden bu kadar derin bir bağlılık ve minnet duyduğumu daha iyi anladım.

Üniversitede geçirdiğim yıllar bana, Galatasaray'ın yalnızca geçmişten devralınan bir miras değil; sürekli yeniden üretilmesi gereken bir düşünsel alan olduğunu da fark ettirdi. Zaten Galatasaray, kendisini daima bir "mektep" olarak tanımlar. Bu tanım, yalnızca bir eğitim kurumunu değil; bir düşünme biçimini, bir dili ve bir tavrı ifade eder. Galatasaraylılık çoğu zaman güçlü bir aidiyet duygusuyla tanımlanır. Ancak bu aidiyet, yalnızca geçmişe bağlılıkla değil; bugüne dair alınan sorumluluklarla da anlam kazanmalıdır. Çünkü her mektep gibi, Galatasaray da sürekliliğini ancak tüm kurumları ve paydaşlarıyla dayanışma içinde dönüşerek koruyabilir. Gelenek, değişen koşullarda kendini koruyabildiği ve yeniden üretilebildiği ölçüde canlı kalır.

Türkiye ise son yıllarda yalnızca ekonomik sorunlarla değil, büyük ölçüde kendi yarattığı siyasi ve kurumsal dalgalanmalarla da mücadele ediyor. Yargıdan dış politikaya, kamu yönetiminden iç siyasete kadar farklı alanlarda peş peşe ortaya çıkan kırılmalar, ülkede kalıcı bir belirsizlik ortamı yaratıyor. Bu durum yalnızca ekonomiyi ve toplumsal hayatı değil, devletin ve kurumlarının öngörülebilirliğine duyulan güveni de zayıflatıyor.

Bugün Türkiye'nin ihtiyacı olan şey; her zamankinden daha fazla, kökleri sağlam ama ufku açık, geleneğe bağlı ama vizyoner ve aydınlanmacı güçlü ve kenetlenmiş yapılardır. Galatasaray'ın sahip olduğu birikim, bu ihtiyaca cevap verebilecek niteliktedir. Bu mektep, tarih boyunca yüzünü akla, ilerlemeye ve özgür düşünceye çevirebilmiş; değişen koşullar karşısında kendisini yeniden üretebilme iradesi gösterebilmiş çokça da mücadele etmiş bir kurum olmuştur. Ancak bugün bu mücadele yalnızca Galatasaray Lisesi'nin omuzlarında değildir. Galatasaray Eğitim Kurumları'nın bütününün — ilkokulundan üniversitesine kadar — kendi içindeki sürekliliği yeniden ve bilinçli biçimde düşünmesi gerekmektedir.

Uzun yıllar boyunca Galatasaray büyük ölçüde lise üzerinden tanımlanan bir yapıydı. Ne yalan söyleyeyim birçoklarımız için olduğu gibi bir "mektepli" olarak benim için de hâlâ öyle. Oysa bugün artık üniversitesiyle birlikte daha geniş bir kurumsal bütün söz konusudur. Bu dönüşümün yarattığı zihinsel ve kurumsal uyum sürecinin her zaman kolay ilerlemediği açıktır. Bazı

→

Galatasaraylı liselilerin üniversiteyi hâlâ mesafeli bir yapı olarak görmesi anlaşılabilir bir refleks olabilir. Ancak bugün gelinen noktada, iki kurum arasındaki bağı görmezden gelmek artık gerçekçi değildir. Aralarında yalnızca tarihsel değil, aynı zamanda idari ve kurumsal bir ilişki de bulunmaktadır. Örneğin üniversite rektörlerinin artık seçilmediği bir ortamda, kurumlarımızın yönetim ve eğitim kadrolarını belirleme konusundaki "özerkliği" giderek daha kırılgan hâle gelmektedir. Bu durum, mevcut kurumsal yapının sınırlarını daha görünür kılmaktadır. Bu nedenle mesele, üniversitenin liseye yaklaşması ya da lise kültürünün aynen sürdürülmesi değildir. Asıl mesele, lisenin ürettiği değerlerin üniversite düzeyinde nasıl genişletileceği, nasıl derinleştirileceği ve nasıl çoğullaştırılarak kurumsal direncin ve gücün artırılacağıdır.

Ortak bir yönetim yapısının varlığı, bu iki kurum arasında yalnızca idari bir bağ değil, aynı zamanda daha güçlü bir düşünsel ve kültürel süreklilik kurma imkânı da sunmaktadır. Bu imkânın ne ölçüde kullanılabildiği ise üzerinde ciddiyetle durulması gereken bir sorudur. Çünkü bugün korunması gereken şey yalnızca bir kurum geleneği değil; aynı zamanda bu geleneğin temsil ettiği düşünsel bağımsızlık, dayanışma kültürü ve kamusal sorumluluk anlayışıdır. Bu nedenle Galatasaray kurumlarının ve paydaşlarının sorumluluklarını yeniden tanımlaması artık bir tercih değil, bir ihtiyaçtır. Bence Galatasaray'ın temsil ettiği üst değerler geçmişten devralınmış sadece bir miras olarak değil, kendisini Galatasaraylı olarak tanımlayanların sürekli korunması ve daha da geliştirmesi gereken ortak bir sorumluluktur.

12. SINIFIN MEKTUBU

Galatasaray bizim için her şeyden önce bir aidiyet hissi. Henüz altı yaşındayken sarı-kırmızı gömleklerimizi giyip gün aydınlanmadan yola çıkmakla başlayan bir hikâye bu. Küçük bir binada, devre başına 50 kişilik sınıflarda kurulan dostlukların aslında nasıl büyük bir ailenin parçası olduğunu o zamanlar bilmiyorduk. Zamanla bu bağ yalnızca sınıfla ya da yatakhane ile sınırlı kalmadı; Spor Kulübü'nün başarısıyla heyecanlanan, Cemiyet ve Vakıf'ın varlığıyla kendini daha büyük bir bütünün parçası hisseden bir kimliğe dönüştü. Galatasaray, bizim için bir okuldan çok daha fazlası; mezuniyetle sona ermeyen, aksine asıl o noktada derinleşen bir aidiyet biçimi.

Bu yüzden “Nasıl bir Galatasaray?” sorusu bizim için yalnızca bir temenni değil, aynı zamanda bir sorumluluk.

Galatasaray bize çok erken yaşta hayatı öğretti; düşünmeyi, üretmeyi, sorgulamayı ve kendimizi sürekli aşmamız gerektiğini. Ancak tam da bu yüzden, bu büyük yapının kendi potansiyelini bütünüyle gerçekleştirdiğini söylemek zor. Özellikle eğitim alanında, Galatasaray’ın Fransızca öğreten bir okul olmanın ötesine geçmesi gerektiğine inanıyoruz. Bir dili konuşabilmek değil; o dilde düşünebilmek, tartışabilmek ve o kültürü içselleştirerek dünyaya daha yüksek bir entelektüel düzeyden bakabilmek asıl farkı yaratır. Galatasaray, öğrencilerine yalnızca bir dil kazandıran değil, onlara yeni bir düşünme biçimi sunan bir kurum haline gelmelidir.

Aksi halde potansiyelin bir kısmı kaçınılmaz olarak atıl kalıyor. Hayranlık duyduğumuz Galatasaraylı yazarların, sanatçıların ve sporcuların ortak noktası, kendilerine sınır koymamış olmaları. Oysa bizler çoğu zaman hayallerimizi bile sınırlı kuruyor, kendimize görünmez bariyerler çiziyoruz. Galatasaray, öğrencilerine yalnızca bilgi değil, bu sınırları aşma cesareti de vermelidir. Gerçek dönüşüm tam olarak burada başlar.

Galatasaray köklü bir ağaç gibidir. Yüzyılların birikimini taşıyan, her dalında ayrı bir hikâye barındıran bir yapı. Ancak bu ağacın sunduğu imkânlardan yeterince faydalanabildiğimizi söylemek zor. Mezunlarla kurulan bağ güçlü olsa da çoğu zaman yüzeyde kalıyor. Bu kadar büyük bir mirasın yalnızca sembolik düzeyde aktarılması, Galatasaray’ın kendi gücünü eksik kullanması anlamına geliyor.

Oysa mezunlarla öğrenciler arasında kurulan ilişkinin daha derin, daha süreklilik taşıyan ve daha çeşitli olması mümkündür. Henüz 14 yaşında, gelecekle nasıl baş edeceğini bilmeyen bir öğrenci için doğru rol modeliyle karşılaşmak bir istisna değil, bir norm olmalıdır. Bu bağın yalnızca tek bir figürle sınırlı kalması ise rehberlik anlayışını daraltır. Farklı deneyimlere,

→

farklı bakış açılarına ve özellikle kadın mezunların daha görünür, daha etkin rol almasına duyulan ihtiyaç açıktır. Rol modeller çeşitlenmedikçe, zihinsel dönüşüm de eksik kalacaktır.

Bu noktada, Galatasaray'ın geleceğini konuşurken eşitlik meselesini görmezden gelmek mümkün değildir. Kurumlarımızın tarihinde ve yönetim yapılarında kadınların temsili hâlâ sınırlıdır; bu yalnızca bir eksiklik değil, aynı zamanda bir potansiyel kaybıdır. Galatasaray'ın "öncü" kimliği, ancak tüm üyelerinin eşit şekilde söz sahibi olduğu bir yapıyla anlam kazanır. Bu durum yalnızca yönetim kademeleriyle sınırlı değil; okul içindeki kültürden spora, temsilden gündelik yaşama kadar her alanda geçerlidir. Galatasaraylılık, herkesin kendini aynı derecede ait hissedebildiği bir kimlik olmalıdır.

Bizim tasavvur ettiğimiz Galatasaray, köklerinden aldığı gücü yalnızca koruyan değil, onu sürekli yeniden üreten bir yapıdır. Öğrencisinin potansiyelini açığa çıkaran, mezunuyla gerçek ve derin bağlar kuran, eşitliği bir ilke değil, doğal bir zemin haline getiren ve dünyaya açık bir vizyonla hareket eden bir Galatasaray...

Eğer bir gün bu kurumların içinde aktif rol alırsak, Galatasaray'ı yalnızca Türkiye içinde değil, uluslararası düzeyde de güçlü biçimde temsil edilen bir yapıya dönüştürmek isteriz. Galatasaraylılık; farklı coğrafyalarda, farklı alanlarda aynı değerleri taşıyan, aynı kaliteyi yansıtan bir kimliğe evrilmelidir. Bu, yalnızca bir prestij meselesi değil, Galatasaray'ın kendi potansiyelini gerçekleştirme biçimidir.

Bizim için "Nasıl bir Galatasaray?" sorusunun cevabı nettir:
Köklerinden aldığı gücü bireylerin potansiyelini açığa çıkarmak için kullanan, onları kendi sınırlarının ötesine taşıyan ve bu etkiyi yalnızca kendi içinde değil, dünyaya yayan; aynı zamanda kadınların her alanda görünür, etkin ve öncü olduğu bir Galatasaray.

Yağı ileriye taşıyoruz

Nynas yağlarını dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca uygulamada bulabilirsiniz. Ürünlerimiz gazeteler, oyuncaklar ve güneş gözlükleri gibi günlük hayatta kullandığımız eşyalardan; rüzgar türbinleri, asfalt ve güç trafoları gibi endüstriyel ürünlere kadar hayatın her noktasında önemli rol oynar.

Cemil Topuzlu Cad., Dalyan Konut Sitesi
No:24 F Blok D:24
34726 Kadikoy Istanbul Turkey
sales.turkey@nynas.com

NYNAS

Galatasaraylı bir kadın olmak üzerine düşünceler

EZGİ ŞİRİN (139)

Bu yazıyı geçtiğimiz Kasım ayında, öylesine bir kararla katıldığım, sonrasında da beni kim olduğum ve nasıl bir ortamda yetiştiğim hakkında aylardır düşündüren “Galatasaray ve Kadın Çalıştayı” hakkında yazıyorum. Çalıştayın duyurusunu, mensubu olduğum 139 devresi WhatsApp grubunda, yıllardır görmediğim, ama yalnız ve nostaljik hissettiğim birkaç sefer YouTube’daki videolarını izlediğimde özlediğimi fark ettiğim dostlarım Gülener ve İlker paylaşmışlardı. Duyuru dikkatimi çekti, katılmayı düşündüm.

Uzun süredir İstanbul dışında yaşıyordum, yaklaşık iki sene önce İstanbul’a döndüğümden beri, görev yerlerimden alışık olduğum yalnız, hafif işkolik yaşamı sürdürüyordum. Erkek arkadaşıma da yalnızlıktan yakınıyordum. O da bana bir keresinde cevap olarak “Ya sen neden hiç lise arkadaşlarını aramıyorsun, ne güzel bir camianız var, sizde abilik, kardeşlik gibi şeyler yok mu, neden gitmiyorsun Cemiyet’e, Pilav’a mesela?” demişti. Devre grubumuzda etkinlik paylaşılınca, konu üzerine söyleyecek çok bir şeyim olduğundan değil ama sosyalleşmek adına, etkinliğe gittim. Çalıştaydan çıktığımda kendimi canlı hissediyordum ve kafamda bir sürü düşünce vardı. Normalde pek de aktif olmadığım WhatsApp grubumuza art arda mesajlar yazdım. Bunları yollar yollamaz biraz pişman olmuştum ki bir sürü kişi, içimi rahatlatan, konuyu açtığıma memnun olduklarını belli eden cevaplar verdi.

1988’de İstanbul’da doğdu. 2002 yılında Galatasaray Lisesi'nden mezun oldu. 2012 senesinde Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden lisans, 2014’te Strazburg Üniversitesi’nden İnsan Hakları alanında yüksek lisans derecesi aldı. 2015’te İstanbul Barosunda resmi stajını tamamlayarak avukatlık ruhsatını aldı. 2015-2024 seneleri arasında Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK) bünyesinde Türkiye ve Ruanda'da koruma, toplumsal cinsiyete dayalı şiddet ve gönüllü geri dönüş gibi alanlarda görev aldı. Hâlen İstanbul'da Uluslararası Göç Politikaları Geliştirme Merkezi’nde (ICMPD) Yardımcı Proje Görevlisi olarak göç yönetimi alanında iş birliği ve idari gözetime alternatifler konularında çalışmaktadır.

Gülener daha sonra benden Sultani Dergi için Çalıştay hakkında bir yazı istedi. “Sadece kendi deneyimini anlat.” dedi. Bu yazı kişisel bir deneyimi anlattığına göre, galiba önce biraz kendimi tanıtmam, sonra da feminizm ve Galatasaraylılık ile ilişkimi sizlere baştan, dürüstçe açıklamam gerekir.

İsmim Ezgi Şirin, 38 yaşındayım. 2007’de liseden mezun olduktan sonra 2012’de Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesini, ardından avukatlık stajımı bitirdim. Strazburg Üniversitesi’nde insan hakları yüksek lisansı yaptım. Yarım bıraktığım bir Avrupa Birliği Hukuku doktora programının ardından, üçü Ankara, üçü Ruanda, Kirehe ve üç buçuk senesi de Gaziantep’te olmak üzere yaklaşık 10 sene Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’nde çalıştım. 2024 senesinde Birleşmiş Milletler’den istifa ederek İstanbul’a döndüm. Bugün İstanbul’da uluslararası bir kuruluşta, göç alanında bir projede çalışıyorum.

Feminizmle de Galatasaray’la da bağım çok güçlü sayılmaz. Kendimi feminist olarak görüyorum ve “kesişimsel feminizm” dedikleri kavrama yakın hissediyorum. Ruanda’da iş olarak, mülteci kampında toplumsal cinsiyete dayalı şiddetten hayatta kalanlara destek programları ile ilgileniyordum, bunlar şiddet gören kadın ve kız çocuklarına yönelik sağlık, hukuki, psikososyal destekleri, okullarda ve hastanelerde şiddet taramalarını, kampta hizmetlerde bir değişiklik yapmadan önce kadın gruplarına danışmayı vb. işleri kapsıyordu. Yetişkinlik hayatım boyunca, erkek şiddetinin kadınların hayatının her alanını istila etmesi, neden kadınların da “normal insanlar” olduğunun hâlâ ısrarla anlaşılmaması gibi konular zihnimde çok yer kapladı. Yine de feminizm ile bağım biraz gevşek çünkü bu konuda o kadar da kitap okumadım, gruplara girmedim, yürüyüşlere katılmaya da genellikle üşenirim.

Galatasaraylılığa gelince, az sonra anlatacağım üzere, feci derecede şiirsel, neşeli ve mutlu bir lise yatılılık hayatım oldu. Yine de belki biraz yabani yapımdan, belki bu sefer başka bir kimlikle; sahip olanların sıkı sıkıya tutunduğu Birleşmiş Milletler çalışanı kimliğiyle (kimliğini kaybetmiş insanlar için çalışan bir kurum için bu biraz ironik tabii) yıllardır uzakta yaşadığımdan, Galatasaray, hayatımın pek de aklıma gelen bir tarafı değildi. Çoğu arkadaşımı da yıllardır görmüyorum. Ne Galatasaray Spor Kulübü’ne ne de Dernek’e üyeyim. Yeni tanıştığım insanlar benim de Galatasaraylı olduğumu öğrenince genelde şaşırır; ben de bundan zaman zaman garip bir kıvanç duyarım. Sanki kurumları, kimlikleri, aidiyetleri “istemem, yan cebime koy” gibi bir tavırla reddetmek soylu bir davranışmış gibi düşünürüm. Oysaki o yıllarda, Galatasaray bende samimi olarak derin bir aidiyet duygusu uyandırırdı. Bu aidiyetin hissedilme şeklinin, belki de mezun sayısı kadar varyasyonu vardır. Kadın mezunlar için bu görünümler, erkek mezunlarınkinden daha farklı olmalı.

“Galatasaray ve Kadın Çalıştayı”nın konusu da işte buydu.

İçeri girerken pek fazla kişiyi tanımadığımı fark ettim, çok yabani ve utangaç hissediyordum. Katıldığım tartışma grubunun moderatörleri arasında, benim ismen tanıdığım ama kim olduğunu öğrenince karşısında tutuk davrandığım için sonradan kendime kızacağım, göç alanında önemli bir akademisyen olan Didem Danış (124) vardı. Aslında her yaştan, her meslekten bir sürü kadın vardı. Özellikle, hayatlarında yaşça ve deneyimce ilerlemiş ablaların, neden orada olduklarını düşündüm. Belki de bunu, yıllardır düşündükleri şeyleri söze dökmek, kayda geçirmek fırsatı olarak görüyorlardı. Toplumsal koşulları iyileştirmek için bir pazar günü giyinip süslenip bir panele gelmek çok hoş bir davranış, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Ablalar ve kız kardeşler gerçekten konuşmak için gelmişti. Soruları tam hatırlamıyorum ama tartışmanın bir yerinden sonra çok ağır deneyimler anlatıldı. Kız öğrencilerin yaşadıkları arasında sistematik dışlanma, insan muamelesi görmeme, taciz, baskı gibi şeyler de vardı. Bu beni şaşırtmadı aslında çünkü Galatasaray erkek bir okuldu, sahibi abilerdi, bunu ben de biliyordum. Genel hatlarıyla bu, benim de o zamanlar içinde yaşadığım okuldu ama yıllar içinde değiştiğini zannediyordum. Geleneklerin bazılarının, sonradan uydurulan şeyler olduğunu ve bazı “köklü geleneklerin” sürekli değiştiğini de biliyordum. Yıllar içinde değişim hem iyi hem de kötü yönde olmuştu. Genç bir kardeşimiz, “etek giyme izni” diye yeni bir gelenekten bahsetti, ablalar ilk duyuşta bunu anlamadılar, “Nasıl yani?” dediler.

Sıra bana gelince, hafızamı yokladım. Tuhaf bir tereddüt içindeydim. Bazı ablaların anlatılarındaki Galatasaray fikri -zarif, yumuşak ve feminen şeyleri sertçe alaya alan ve bazen anlamsız kurallara dayanan “Abilerin Galatasaray’ı”- bana yabancı bir fikir değildi. Galatasaray’da geçirdiğim ilk yıllardan itibaren okulun bu versiyonunu öğrenmiş ve bazen onun içinde yaşamıştım. Küfürlü loyloylara eşlik etmiş, saatler süren devre toplantılarında kural dışına çıkan arkadaşlarıma ne olacağını tartışmış, bazen kabul görmek için biraz erkek gibi davranmış, sadece Galatasaray’da değil, Türkiye’nin her yerinde yaşanan, kadınlığa ve cinsel yönelime dayanan birkaç zorbalığa şahit olmuştum. Yine de o yıllara ilişkin anılarımla şekillenen duygularım orantısız derecede olumluydu. Hafızam beni yanıltıyor muydu, nostaljik mi olmuştum bilmiyorum ama ne kadar düşünsem de 2002-2007 arası içine çekildiğim coşkulu aidiyet ve sevgi tüm bu anılara baskındı.

Devremiz 139, devrecilik ruhuna aykırı davranan çocukları biraz daha gönülsüz “soyutladığı”, dayaklı yatakhane eğlencelerine biraz daha mesafeli durduğu için, üst devreler tarafından “hümanist” diye çağırılıyordu. Bu isim tabii ki bizimle dalga geçmek için takılmıştı ancak biz de biraz şakayla karışık bu ismi benimsemiş, biraz komik bir gururla sahiplenmiştik. 14 yaşında liseye başladığımda patolojik derecede utangaç, kaygılı, duygusal ve herkesin beni sevmesine umutsuzca ihtiyaç duyan bir çocuktum. Birkaç ay içinde arkadaşlarımı sevdim ve onlarla biraz kaynaştım. Tiyatro, plastik sanatlar ve edebiyat kulüplerine yazıldım, ailemi ikna edip yatılı kalmaya başladım.

Tarihi bir bina, bir sürü çocuk ve çok fazla boş zaman. Akıllı telefonlar henüz çıkmamıştı, Aktüalite Merkezi’ndeki bilgisayarlar çok azımıza yetiyordu. Yatakhanede, bahçede, sınıflarda, koridorlarda, neşeli, her şeyle dalga geçen, kaygısız bir ruh hâli hakimdi. Biz de etütlerde kendimize sadece eğlenmeyi iş edinmiştik. Tuhaf tuhaf şarkılar söyleyip, piyesler sahneye koyuyorduk. Günün moda şarkılarının abuk Türkçe versiyonlarına klipler çekiyorduk. Azıcık kar yağınca, meteoroloji müdürlüğünü arayıp bıktırana kadar “Yarın okul tatil olur mu?” diye soruyorduk. İcat edilen en ufak eğlence, bir anda pıtrak gibi hepimiz arasında yayılır, birkaç hafta tüm devre o eğlenceyle meşgul olurdu. Ben de tüm ergenlik bunalımlarıma karşın, bu muzip havaya kapılmıştım sanırım. Bitmek tükenmek bilmeyen bir merak, tatlı bir iştah içindeydim. Bir akşam, güneş batarken, birileri bizi AKM’de bir tiyatro oyununa götürüyordu. Geç kalmıştık ve koşuyorduk. “Gencim ve çok mutluyum, belki de bunlar hayatımın en güzel günleri, belki de hiçbir zaman bir daha böyle mutlu olamayacağım” diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Tüm eğlencelerimiz ilk bakışta masum değildi ama içsel niyetlerimiz göz önüne alınırsa, birçoğu tehlikesizdi. Haylazlık ve küfür had safhadaydı. Örneğin, biraz sert biri olan ve bizi uğraştıran matematik hocamızın arkasından ağza alınmayacak küfürlerle hakaret ettiğimiz bir şarkıyla dans ediyorduk. Yüze yakın öğrenci, başından itibaren birbirini kardeşçe sevmesi gerektiğine inandığında, bu birlik duygusunu biraz daha kolaylaştırmak adına, ancak sıfırcı hocaları, müdür yardımcılarını ortak düşman olarak belleyebilir. Devrece yazdığımız loyloylarda, rahmetli Ayı Necati’yi (Aktaş) nasıl madara edeceğimizi de konu ederdik. Lise müdürümüz, bu küfürlü loyloylara tahammül edemiyordu, bunların Galatasaraylılıkla değil, ancak lümpenlikle alakası olduğunu savunuyordu. Biz de zaman zaman, kendi aramızda, müdürün aslında biraz haklı olduğunu konuşurduk.

O zamana kadar pek arkadaşım yoktu, erkek arkadaşım ise hiç yoktu. Okulda erkeklerle de arkadaş olmaya başlamıştım. Çoğu şeker çocuklardı. Erkek çocuklarının da üzülebileceğini öğrenmiştim çünkü arkadaşlarım bazen bana dertlerini açardı. Erkek çocukları da dedikoduyu seviyordu, bir keresinde etütte sıkılırken bir arkadaşım bana erkekler yatakhanesinin bir krokisini çizmiş, kim kiminle neden kavga etti, kim kimi sevmiyor, kimler gruplaşmış, tüm bunları ayrıntısıyla anlatmıştı. Başka bir erkek arkadaşım, bir gün Botanik’te otururken, bana tarihin seyrini değiştirmiş insanlardan söz etmiş, bunları kıskandığımı ifade edince üzülmememi, benim de bir sanatçı olduğumu ve bunun çok değerli olduğunu söylemişti.

Kız çocuklarına gelince, bizim yatakhanede birkaç saat geçirseydiniz, filmler için getirilen “Bechdel testi”nin ne kadar üzücü bir test olduğunu anlardınız. Çünkü filmler delüzyonel olmayı bir anlığına bırakıp sadece gerçeği çekselerdi, Bechdel’den geçerlerdi. Her genç kız gibi, biz de tabii erkeklerden de konuşurduk ama kendimizce çok daha yüce, çok daha önemli konulardan da bahsederdik. Yatakhanemizi en iyi anlatan iki kelime; pis ve dağınık olabilir. Mizaçları gereği aşırı titiz ve çalışkan birkaç arkadaşımız dışında, çoğu kız, bu dağınıklığı estetik bir tercih gibi yaşardı. Aslıhan Pasajı’ndan alınan, elden ele gezen kitaplar, Walkman ve discman’ler, çamaşırlar, kuru yemişler yatakların içinden çıkardı. Ben bazı ablalara ve bazı devre arkadaşlarıma hayrandım. Kadın Çalıştayı’nda bu konu da soruldu. Birkaç kişi ablaları silik bulduklarını, rol modellerinin abilerden olduğunu, abiler gibi olmak, onlar gibi yaşamak istediklerini söyledi, benim için böyle değildi. Benim çok “cool” bulduğum insanlar arasında, erkekler kadar kız çocukları da vardı. Kendim biraz çocuksu bir yapıdaydım. Kızların sevimli buldukları bir tarafım vardı ama hiçbir olayda öne çıkmıyordum. Kız arkadaşlarım ise atılgan, başkaları için ilkelerinden ödün vermeyen, inatçı tiplerdi. Bu da onları benim gözümde “cool” yapıyordu. Yatakhanede yüzeysel bazı gruplaşmalar, hatta yer yer akran zorbalığı sayılabilecek olaylar da olurdu. Yine de birinin bir derdi olduğunda, dışarıdan bir düşmana karşı veya gece yarısı eğlencelerinde, tam bir birlik içindeydik. Geceleri ışıklar kapanınca birbirimizin yatağına gider, saatlerce sohbet ederdik, günün en sevdiğim anları bunlardı.

Grubu ilgilendiren konularda sessiz olsam da -belki yukarıda, arkadaşımın sanatçılık konusunda yaptığı yorumdan anlamışsınızdır- bir konuda öne çıkan biriydim aslında, o da müzikti. Devremizde müzik, önemli bir yer tutuyordu. En gözde müzik türü, 2000’lerin başında yükselen savaş karşıtı Türkçe ve yabancı alternatif rock ve rapti. Ben de biraz gitar çalıp şarkı yazıyordum. Kimseye bunları söylemezdim. Lise hazırlıkta, bir bahar günü, “Gişe Memuru” diye bir şarkı yazdım ve “çok cool” bulduğum kız arkadaşlarımdan biri olan Ezgi Trak’a (139) şarkıyı çaldım.

Şarkı gişelerin oradan otomobille geçen bir sürücünün, bir gişe memurunu görünce hissettikleri üzerineydi ve nakaratı şöyleydi:

Aç mısın, tok musun?
Hayatından memnun musun,
sayın Gişe Memuru?

Sen de benim gibi, hala bekliyor musun, kış ortasında yaz yağmuru?

Ezgi Trak bir ıslık çaldı, sonra “Kız hayvan gibi güzel şarkı yazmış” diyerek bir grup öğrenciye haber verdi. Hepsi etrafımda toplandılar, şarkımı dinlediler ve ciddiyetle, övgü dolu yorumlar yaptılar.

O gün ve onu izleyen beş sene boyunca, yeni yazdığım şarkıları, eskileriyle birlikte haftada en az bir kere, devre kardeşlerime çaldım. Her seferinde ilgiyle dinlediler. Şarkıların çoğu, karşılıksız bir şekilde âşık olduğum yakışıklı bir sınıf arkadaşım ile ilgiliydi. Galiba aşkımı pek saklayamadığımdan, herkes bu durumu biliyordu, yakışıklı arkadaşım dahil. Ve her hafta, âşık olduğum çocuğun da içinde bulunduğu büyük bir gruba konser veriyordum. Aşkımın nesnesi olan arkadaşım bile şarkılarımı severdi ve çocukça bir ciddiyet içerisinde, aramızda asla bir şey olamayacağını ama benim çok yetenekli olduğumu, devam etmemi söylerdi bana.

Ben o senelerde, Galatasaray’da, Marcel Proust’un kullandığından bence biraz daha derin anlamıyla “çiçek açan bir genç kız” olarak, kendimle ilgili bir şey öğrendim: Biri olduğumu; bir şarkıcı, bir sanatçı, bir özne, bir insan, sevilen ve dinlenen bir insan olduğumu öğrendim. Sonra yaşadığım hiçbir hayal kırıcı gelişme bunu etkilemedi. Liseden sonra bir daha kimse bana sanatçı olduğumu o kadar sık söylemedi. Şarkı değil, rapor yazıyordum ve bu raporları kimse okumuyordu. Ben de her konuda olduğu gibi, sanatın da üstüne yeteri kadar düşmedim. Kendimi pek geliştirmedim. Yine de şarkı yazmaya devam ettim, hobi olarak değil, bazen söylemeye utansam da bir kimlik olarak.

Bir gün Ruanda’nın başkenti Kigali’de, daha çok beyazların ve zengin Afrikalıların gittiği Casa Keza isimli restoranda, Ruandalı gitar hocamın teşvikiyle sahne aldım. Bu

sefer 28 yaşında yazdığım, I am so glad I didn't marry you (İyi ki seninle evlenmemişim) isimli şarkımı çaldım. Sahneden indiğimde, Şilili bir adam bana yaklaştı, "Sen bir şairsin" dedi. Bir anda gelen bu iltifat beni utandırsa da şaşırtmamıştı çünkü ben bunu zaten biliyordum. 14 yaşımdan beri ben bir şairdim çünkü öyle olmama izin veren bir Galatasaray'da yetişmiştim. 18 yaşımda, Botanik'te bir bankta otururken devre arkadaşım bana zaten bunu demişti.

Bir başka deyişle, Galatasaray'daki arkadaşlarım, bana bazı açılardan çok sağlam bir özgüven aşıladı. Çalıştayda bu konudan bahsetmiştik. Sorulardan biri, yanlış hatırlamıyorsam, Galatasaray Lisesi'nin, bir kadın olarak, özgüvenimiz üzerindeki etkisiydi. "Tabii ki özgüvenliyim, çünkü ben Galatasaraylıyım" demişti bir kardeşimiz. Buna katılmıyorum. Bence bir aidiyet insana tek başına özgüven kazandırmaz. Aklıma nüfuzlu, köklü ailelerin, hiçbir zaman tam olarak sahiplenmediği çocuklarının, sadece içten içe zayıf hissettikleri için, sapıtmaları, gazetelerde kendilerini rezil etmeleri geliyor. Fakat kadınların özgüvenli olması, içinde yetiştikleri ortamla doğrudan ilgilidir. Yazımdan da anlayabileceğiniz üzere, ilk bakışta özgüvensiz, ancak yüzeyi kazdığınızda tek bir şiiri yayınlanmamış olsa da şair olduğuna filan inanan biriyim ve bunu da lisemize borçluyum.

Gelenekler ve aidiyet, yıllardır oradan oraya savrulan ve bir yuva, bir kimlik arayan benim gibi birçok insanın ihtiyacı. Ancak yukarıda da yazdığım gibi, gelenekler de aslında sürekli değişir, önemli olan gelenekleri şekillendiren arka plandaki değerlere karar vermektir. Biz, Galatasaraylılar olarak, kendi değerlerimizi düşünürken, bu değerleri yeniden ve yeniden şekillendirebiliriz. Biz nasıl bir Galatasaray istiyoruz? Birkaç yaşlı zengin erkeğin, hep aynı masada oturup yeni gelen kadınlara kendilerini biraz tuhaf hissettirdikleri bir Galatasaray mı? Yoksa tüm genç kadınların ve erkeklerin ait hissettikleri bir gelenek içinde güvenle çiçek açabildikleri bir Galatasaray mı?

Galatasaray ve Kadın: Çalıştayın Düşündürdükleri

Işıl Sayıcı (153)

Galatasaray'la altı yaşında tanıştım. İlkokul birinci sınıftan başlayarak, üniversite dahil olmak üzere 17 yıllık eğitim hayatımın tamamını Galatasaray çatısı altında geçirdim. Bu nedenle Galatasaray benim için yalnızca bir okul değil, aynı zamanda ikinci bir ev oldu. Ancak insan, nasıl ki zaman zaman kendi evine kırılırsa, benim de Galatasaray'a kırıldığım, hatta küsmek istediğim dönemler oldu.

Liseye başladığımız yıllarda, ne yazık ki özellikle kız öğrenciler açısından son derece rahatsız edici, üzücü ve korkutucu pek çok olaya tanıklık ettim. Bu olaylar karşısında verilen tepkiler, sergilenen tutumlar ve çoğu zaman tercih edilen sessizlik, Galatasaray'a karşı içimde görünmez bir duvar örmeme neden oldu. Bir süre bu kırgınlığın içinde kaldım. Fakat bunun ne benim için ne de Galatasaray için doğru bir tutum olduğunu zamanla fark ettim. Çünkü kırılmış olsam da Galatasaray'ın üzerimde büyük bir emeği, büyük bir hakkı vardı ve bugün de var olmaya devam ediyor. Buna karşılık benim de sorumluluk almam gerektiğini düşündüm. Bu sebeple de benden sonra gelen kız kardeşlerimin benzer hayal kırıklıklarını yaşamaması için atılacak adımların bir parçası olmayı seçtim.

Geçtiğimiz yıl sonunda Galatasaraylılar Derneği bünyesinde düzenlenen Kadın Çalıştayı da tam bu nedenle benim için son derece kıymetliydi. Bu vesileyle,

2008 yılında başladığı Galatasaray eğitim kurumlarındaki öğrenim hayatını 2025 yılında Galatasaray Üniversitesi İletişim Bölümünde tamamlamıştır. Aynı zamanda Bordeaux Montaigne Üniversitesi İletişim Bölümü'nden de çift diplomayla mezun olmuştur. Yemeksepeti'nde Kurumsal İletişim Uzman Yardımcısı olarak çalışmaktadır. Kültür-sanat ve spor organizasyonlarında da gönüllü olarak çalışmaya devam etmektedir. Galatasaraylılar Derneği, Galatasaray Spor Kulübü ve Galatasaray Üniversitesi Mezunlar Derneği üyesidir.

bu Çalıştay'ın organize edilmesini sağlayan Sayın Dernek Başkanımız Metin Sinan Aslan Abi'ye burada ayrıca teşekkür etmek isterim. Çünkü gerek Türkiye'de gerek Galatasaray camiası içinde "kadını konuşmak" her zaman kolay, konforlu ya da olumlu karşılanan bir iş değil. Buna rağmen böyle bir alan açılmış olması başlı başına önemliydi, bu önemin altını çizmek isterim. Ve bu Çalıştay'ın hem organizasyon sürecinin her etabında yer aldım hem de tartışma bölümüne aktif olarak katıldım.

Çalıştayda en çok dikkatimi çeken konulardan biri dayanışma biçimleriydi. Erkeklerin kendi aralarında güçlü bir koruma ve kollama refleksi geliştirdiğini; yıllara dayanan ilişkilerini "atsam atılmaz, satsam satılmaz" anlayışıyla korurlarken, kimi zaman gerçeklerin üzerinin de örtülebildiğini birçok vaka üzerinden konuştuk. Buna karşılık biz kadınların çoğu zaman birbirimizin yaşadıklarından habersiz kaldığını fark ettim. Bu durum, kendi içimizdeki iletişimi ve dayanışmayı güçlendirmemiz gerektiğini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Sanıyorum bunu pek çok kişi de gözlemliyordur; gerek Dernek'te gerek Ada'da gerekse Kalamış'ta, çoğunluğun abilerimizin ağırlıkta olduğu uzun rakı masaları ve onların yanında sayıca çok daha az bulunan ablalarımız... Çoğu zaman bu masalarda genç kadınlar kendilerine yer edinmekte zorlanıyor. Çünkü konuşulan bazı konular karşısında itiraz ettiğimizde, tasvip etmediğimiz ya da cinsiyetçi bulduğumuz söylemlere ses çıkardığımızda, ya "aşırı feminist" olmakla suçlanıyor ya da "Abi, hiç konuşma. Bu kızlar kafa darlıyorlar, bizi cinsiyetçi ilan ediyorlar" türünden dışlayan ve küçümseyen bir tutumla karşılaşıyoruz.

Bugün Galatasaray Lisesi mezunları olarak; aldığımız eğitimle, "Batı'ya açılan pencere" olmakla övünedururken, kadınlara yönelik cinsiyetçi dili normalleştiren tavırlarla karşılaşmak, şahsen camiaya yakıştırabildiğim bir şey değil. Üzücüdür ki 21. yüzyılda, böylesine köklü, böylesine çağdaşlığıyla övünen bir kurumda hâlâ bu meseleleri konuşmak zorunda kalıyoruz. Oysa kadınların kendilerini açıklamak zorunda hissetmediği, eşitliğin tartışma konusu değil, doğal bir gerçek olduğu bir ortamın çoktan inşa edilmiş olması gerekirdi.

Kadın Çalıştayı'ndaki bir diğer çarpıcı tartışmaysa "abi" ve "abla" kavramları üzerineydi. Biz gençler, büyüklerimize gerçekten samimi ve içten duygularla bu şekilde hitap ediyoruz. Ancak çoğu zaman bu "abilik-ablalık" müessesesinin içinin yeterince doldurulmadığını görmek düşündürücüydü. Üstelik, bu kavramların yalnızca bir hitap biçimi olarak kalmayıp zaman zaman bazı davranışları meşrulaştıran ve gerçekleri görmeyi zorlaştıran bir perdeye dönüşebildiğini de fark ettik. Oysa "abi" ve "abla" olmak yalnızca bir hitap değil, aynı zamanda ciddi bir sorumluluk alanı olmalı.

Herkes Galatasaray'a hizmet ediyor, görev çağırdığında orada bulunuyor olabilir; ancak benim düşünceme göre Galatasaray'a hizmet etmek, tek başına iyi bir Galatasaraylı olmak anlamına gelmiyor. Bugün

hem kardeşlerimden hem de ablalarımdan sıkça "Biz bu yaşadıklarımızı anlattık ama destek göremedik" cümlesini duyuyorum ve bu beni gerçekten derinden üzüyor. Nitekim ben de bu duyguyu yaşamış kişilerden biriyim.

Biz kadınlar olarak birbirimize anlattığımızda o desteği çoğu zaman görebiliyoruz; ancak "abi" dediğimiz büyüklerimize ya da erkek kardeşlerimize anlattığımızda, dostluk ilişkilerinin çoğu zaman adalet duygusunun önüne geçtiğini ve kadınların psikolojik olarak yalnız bırakıldığını düşünüyorum. Şahsen tanıdığım birçok abla ve kardeşimden de yaşadıkları olaylar karşısında yalnız bırakıldıklarını ya da yeterli desteği göremediklerini dinledim. Bu nedenle kurumlarımızda diken üstünde oturuyor olmak, hepimizin durup düşünmesi gereken çok ciddi bir mesele.

Unutmamalıyız ki kadınların tek başına mücadele etmek zorunda bırakıldığı bu tür meseleler, bazen hiç beklemediğimiz kadar ağır sonuçlar doğurabiliyor. Kiminin aile baskısı, kiminin kariyer kaygısı, kiminin sosyal çevresini kaybetme korkusu; çoğu zaman yaşananları dile getirmeyi daha da zorlaştırıyor. Böyle durumlarda kadınların kendilerini rahatça ifade edebileceği, yalnızca dinlenmekle kalmayıp anlattıklarında somut

bir karşılık ve gerçek bir destek görebileceği güvenli alanlar yaratmak, camia olarak hepimizin en büyük sorumluluklarından biri olmalı. Çünkü asıl mesele yalnızca sorunları duymak değil, o sorunların karşısında gerçekten yanında durabilmektir.

Kimi zaman sesimizi çıkaramayacağımıza inanmaları, kimi zaman da “nasıl olsa bir şey olmaz” özgüveniyle hareket edilmesi sebebiyle psikolojik şiddete maruz kaldığımız anlar ya da tek kaldığımızda arkadaşlarımızı arayıp “Tek kalmaya çekiniyorum” dediğimiz anlar ne yazık ki sıklıkla yaşanıyor.

Öte yandan, bu süreçten çıkardığım önemli bir diğer sonucun; “çuvaldızı kendimize batırmamız” gerektiği olduğunu da söylemeliyim. “Mektepli kızlar” olarak şikâyet ettiğimiz bir dizi konu var ve bunları zaman zaman sosyal medyada da dile getiriyoruz. Ancak bu meseleleri gerçek bir tartışma ortamına taşıyamamış olmak önemli bir eksiklik. Konuşuyoruz, paylaşıyoruz; fakat “Gelin, birlikte şurada konuşalım” denildiğinde aynı katılımı gösteremiyoruz.

Oysa bu alanlarda yalnızca kendi yaşadıklarımız için değil, bizden sonra gelen kardeşlerimizin ve bizden önce bu yolları yürümüş ablalarımızın yaşadıklarına çözüm üretebilmek için de daha fazla bulunmamız gerekiyor. Bu çağrının; dernek, kulüp ve vakıf gibi yapıların içindeki kadın yöneticilerin daha aktif katılımlarıyla çok daha güçlü bir karşılık bulacağına inanıyorum. Çünkü bu pozisyonlar yalnızca dinlemek için değil, aynı zamanda aksiyon almak ve gerçek bir dönüşüm yaratmak için de güçlü bir zemin sunuyor.

Tüm bunlara rağmen, bu çalıştayın son derece değerli bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Belki birçok kişi “Bu çalıştay yapılıyor ama ne değişecek?” diye soruyor olabilir. Ancak benim için önemli olan, bu sürecin başlatılmış olması. Çünkü bazen en büyük değişim, ilk adımı atabilmektir. Bir, sıfırdan her zaman büyüktür.

O gün orada, Galatasaraylı birçok güçlü ablamla tanıştım. Onların varlığını hissetmek, yaşadığımız zorluklarla tek başımıza mücadele etmek zorunda olmadığımızı bana gösterdi. Galatasaray’da bir olay yaşandığında, konu doğrudan kadınları ilgilendirse bile sürece çoğu zaman yalnızca “abiler” dahil oluyor. Oysa bizim de Galatasaray’ı sahiplenen, ilgilenen, koruyan ve destek olabilecek ablalarımız var. Bu çalıştay sayesinde, ihtiyaç duyduğumuzda başvurabileceğimiz gerçek bir dayanışma ağı olduğunu görmek benim için çok kıymetliydi.

Bu sürecin hayata geçmesinde emeği olan herkese ayrıca teşekkür etmek isterim. Özellikle de Özen (Ülgen) Abla’ya; bu organizasyona hem maddi hem manevi anlamda verdiği destek için minnettarım. Onun sakinleştirici, kapsayıcı ve destekleyici yaklaşımı sayesinde birçok kişi kendini daha açık ve daha rahat ifade edebildi. Aynı şekilde moderatör olan tüm ablalarıma da teşekkür ederim; bizleri tarafsız bir şekilde dinledikleri, gözyaşlarımızda da kahkahalarımızda da yanımızda oldukları için.

Galatasaray benim için yalnızca geçmişim değil; aynı zamanda geleceğe karşı hissettiğim sorumluluğun da adı. Bu nedenle kırgınlıklarımı bir kenara bırakıp daha adil, daha destekleyici ve daha kapsayıcı bir Galatasaray için konuşmaya, üretmeye ve mücadele etmeye devam etmeyi bir görev olarak görüyorum. Çünkü gerçek aidiyet, yalnızca sevmekle değil; gerektiğinde değiştirmek için cesaret göstermekle de ölçülür.

Ödemek
iyzico demek

Güvenle ödemek, alışveriş sonrası 7/24 destek ve kampanyalarla harcadıkça kazanmak o demek.

Kampanyalar, iade süreçleri ve hizmet kapsamı iş yerine ve kampanya koşullarına göre değişiklik gösterebilir.
Detaylı bilgi ve kullanım koşulları için iyzico uygulamasını veya www.iyzico.com’u ziyaret edebilirsiniz.

Uygulamayı indir!

Galatasaray Üzerine Tutukluluk Tefekkürleri

REMZİ SANVER (120)

1980 yılı sonbaharında babam beni Mekteb-i Sultani'ye eliyle teslim ettiğinde, o anın hayatımda bırakacağı izlerin derinliğini idrak edebilecek yaşta değildim. Bir okula kaydedilmenin çok ötesinde, benzersiz bir geleneğe emanet edildiğimi yıllar geçtikçe anladım. Galatasaray'ın kardeşlik kültürünün sağlamlığına dair şahit olduğumuz, hatta hayatımıza akseden sayısız anekdot vardır. Babamın 2015 yılındaki vefatını müteakip devre arkadaşlarının annemi hâlâ bir an yalnız bırakmamış olmalarını hayranlıkla takip ediyorum. Galatasaray kardeşliğine dair en yakın ve güçlü tecrübeyi ise 2025 yılı Ekim ayında başlayan ve bu satırları yazarken sürmekte olan tutukluluğum vesilesiyle yaşadım. Camianın her kesiminden ve kuşağından destek yağdı. Bu destek maneviyatımı yükseltmekle kalmadı, Galatasaray'a dair yeni tefekkürlere de yol açtı. Bu makale bu tefekkürlerin bir yansıması. Şüphesiz bilinmedik ya da yeni bir söz söylemeyeceğim ama bazen malumun ilamında fayda vardır. Umarım burada yazdıklarım, bilhassa genç kardeşlerime, mensubu olduğumuz geleneğe dair küçük de olsa bir ilham verir.

Mektebe kaydedilmemi "benzersiz bir geleneğe emanet edilmek" olarak niteledim. Bunun güçlü bir ifade olduğunun farkındayım, kelime seçimim bilinçliydi, ama gayem retorik değildi. Bu makalede,

"benzersiz", "gelenek" ve "emanet edilme" kavramlarının içini doldurmayı amaçlıyorum, artık ne kadar başarabilirsem.

Bir eğitim kurumunun bir spor kulübü doğurmasının yeryüzündeki tek örneği Galatasaray değil elbette. Önemli bir eğitim kurumunun önemli bir spor kulübü doğurmasına ise biraz daha seyrek rastlansa gerek. Bir ülkenin aydınlanma tarihinde derin izler bırakacak önemde bir eğitim kurumu tarafından bu aydınlanma misyonunun bir parçası olarak var edilen spor kulübünün, milyonlarca insanı kendisine aşık eden bir kimlik kazanmasının ise örneği olmayabilir. Şu anda aklıma gelmeyen bir örnek bulunsa dahi, "Galatasaray" kavramı zemininde yükselen eğitim-spor ekosisteminin benzerinin olmadığından eminim.

Bir asrı hayli aşan bir zaman diliminden bahsediyoruz. Elbette yılların akışı boyunca inişler çıkışlar oldu, ama gerek yeni kurumlarla gerek mevcut kurumların güçlenmesiyle Galatasaray eğitim alanında hep yükseldi. Bugün lise, üniversite, ilkokul, eğitim vakfı ve yardımlaşma vakfıyla dünya standartlarında seçkin bir eğitim ekolüyüz. Spor kulübü ise bir dünya markası haline geldi. Futbol endüstrisinin geldiği noktada, bir dünya markasının bir lisenin sınırlarına sığması imkânsızdır. Bu imkânsızlık aradaki bağları kopartabilirdi ama öyle olmadı, ilişki kendisine has bir modelle ve gitgide daha girift hâle gelerek sürdü. Bazen Galatasaray kurumsal çatısı altındaki farklı kurumların birbirleriyle ilişkilerindeki iletişim ve eşgüdüm sorunlarından şikâyet ediyoruz, şüphesiz buralarda iyileştirilmeye muhtaç hususlar var ama bunun üzerine düşünürken kendimize haksızlık etmeyelim ve uzun yıllar içerisinde ilmek ilmek kurduğumuz ekosistemle aslında ne kadar zor bir işi başardığımızı da hatırımızdan çıkartmayalım.

Galatasaray ekosisteminin ürettiği kültür zengin ve renklidir. Her Galatasaray kurumu kendine özgü kimliğiyle bu kültüre katkı yaparken ilhamını Galatasaray Lisesi'nin tarihsel misyonundan alır.

Galatasaray kültürünün çelik çekirdeği olan bu misyon, en beliğ ifadesini Tevfik Fikret'in "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" üçlemesinde bulur. Bu üçlemenin sınıflardaki öğrencilerden tribünlerdeki taraftarlara uzanan bir yelpazede karşılık bulması kayda değer bir sosyolojik olgudur. Bu vesileyle, sporun ve bilhassa futbolun kitleselliğinin Galatasaray kültürünün toplumla temasında oynadığı merkezi rolün, Galatasaray Spor Kulübü yöneticilerine özel bir sorumluluk yüklediğine dair kanaatimi paylaşmak isterim.

Galatasaray kültürünün belirgin bir özelliği, bu kültürün yeni nesillere aktarılmasına gösterilen özendir. Bu aktarım için bireysel çabaların ötesine geçen mekanizmalar, ritüeller vardır. Sistematik olarak aktarılan bu kültür böylece geleneğe dönüşür. Bu gelenek dinamiktir, zaman içerisinde evrilmeye açıktır; bu gelenek kucaklayıcıdır, Galatasaray kurumlarından birine mensup ve kendini bu geleneğe ait hisseden herkes Galatasaraylıdır.

Kökenini mektebin yatılılık kültüründe bulan kardeşlik ruhu Galatasaray kültürünün temel bir unsuru, Galatasaraylıları birbirine bağlayan özel bağdır. Bu bağ Galatasaraylıları birbirine emanet eder. Ezcümle, 1980 sonbaharında babam beni benzersiz bir geleneğe emanet etmişti.

Makalemin eksiklerle dolu olduğunun farkındayım. Bu durum kısmen yeteneğimin sınırlarından kısmen de yazma şartlarımdan kaynaklanıyor. Okuma yapmadan, kaynakçasız ve kullanmayı yeniden öğrendiğim el yazısıyla, bazı basit tutukluluk notlarını paylaşmanın ötesine gidemedim. Yine de değindiğim hususların yeni sorulara ve tahlillere ilham vermesini umuyorum.

Son ama en önemli ve en zor olarak şükranımı ifade edeceğim. Her biri ayrı kıymette olan ziyaretlerinize ve destek mesajlarınıza buradan tek tek teşekkür etmenin uygun olmayacağını takdir edersiniz. 2025 yılı Aralık pilavında ve 2026 yılı bütçe genel kurulunda ifade edilen desteklerse yaşadıkça muhafaza edeceğim bir hazine olacak. Aldığı özel izinle 1 Ocak 2026 günü yeni yılımı kutlamaya gelen başkanım Dursun Özbek ağabeyimin ve bu süreç boyunca sürekli yanımda olan, bu makaleyi yazmaya beni teşvik eden başkanım Metin Sinan Aslan kardeşimin şahsında Galatasaray ailesine en kalbi şükranımı sunarım.

REHA BİLGE (104) İLE **SÖYLEŞİ**

RESSAM VE ŞAİR TEVFİK FİKRET

Söyleşiyi yapanlar: **Gülener Kırnalı** (139) - **İlker Kocael** (139)

Tevfik Fikret, Mekteb-i Sultani tarihine hem parmakla gösterilen başarılı ve karakterli bir öğrenci hem öğrencileri üzerinde derin izler bırakan bir edebiyat öğretmeni hem de Türk eğitim tarihinin en reformcu girişimleriyle Mekteb-i Sultani'nin "efsane müdürü" olarak geçti. Büyük Galatasaraylı, büyük şair ve görece az bilinen yönüyle büyük ressam Tevfik Fikret'in portresini yeni çıkan kitabında titizlikle kaleme alan Reha Bilge'yle Fikret'in Mekteb-i Sultani'deki izini, eğitimciliğini, sanatını ve Galatasaray hafızasındaki yerini konuştuk.

Reha Abi, öncelikle bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Kitabınızı dün akşam bitirdim; çok şey öğrendiğim, malzemesi bol, okuması keyifli harika bir kitap olmuş. Haddim olmayarak sizi tebrik etmek isterim. Kitabın içeriğine birazdan değineceğiz ama öncelikle hazırlık sürecinden bahsedelim. Kitabın fikri nasıl ortaya çıktı? Ne kadar zamandır bu kitap üzerine çalışıyordunuz?

Ben de sizlere teşekkür ederim. Kitap fikrinin bir süreç hâlinde ortaya çıktığını söyleyebiliriz. Tabii Tevfik Fikret, Türk edebiyatının en önemli isimlerinden biri. Okumuş, yazmış her insan hayatının bir noktasında Tevfik Fikret'le mutlaka buluşuyor. Bu yalnızca Galatasaraylılara özgü bir şey de değil. İkincisi, ben hayatımda kamu önünde ilk konuşmamı 17 yaşındaki bir 11. sınıf öğrencisi olarak Tevfik Fikret Salonu'nda yaptım. Dolayısıyla demin söylediğim etmenlere bunu da ekleyebiliriz. Zaman içerisinde Fikret'in şiirlerini okudum. Ayrıca Galatasaraylılar Derneği Başkanı olduğum dönemde çok beyefendi bir dostumuz olan Aşiyan Müzesi müdüründen izin alarak Tevfik Fikret'in tablolarını, resimlerini bir fotoğrafçı kardeşimizle fotoğraflamıştık. Fikret'in tabloları Türk sanat tarihi dünyasına o eser ile girdi. Fikret'in bu eserleri bir kaynakta toplanınca üzerine birçok şey yazıldı daha sonra.

Çıkış noktasına dönersek; sevdiğim bir kardeşim Ali Ergur (117), bir derginin özel bir sayısının editörlüğünü üstlenmiş, bana da "Abi siz de yazmak ister misiniz?" diye sormuş, ben de memnuniyetle kabul etmiştim. O sıralarda benim kafamda şöyle bir soru oluşmaya başlamıştı: Tevfik Fikret'in modern Türk şiirine yaptığı etki zaten tartışılmaz. Kitabımda da yer verdiğim üzere Ziya Gökalp'ten Nazım Hikmet'e, Halide Edip Adıvar'dan Yusuf Akçura'ya kadar birçok yazar Tevfik Fikret'in şiir alanındaki öncülüğünü anlatıyorlar. Peki, bu noktaya nasıl ulaşıldı?

Bunun basit bir cevabı yok. Tevfik Fikret'in şiirlerinde sembolizm var, bazılarına göreyse Fikret'in sembolizmi onun Fransız şairlerinden etkilendiğini gösteriyor. Bu yaklaşım bana pek doğru gelmedi. Fransızlardan etkilenmeyi kötü bulduğum için değil; Tahir Alangu ve benzer hocalardan ders almış iyi bir edebiyat öğrencisi olduğum için. Sembolizm açısından dünyadaki en zengin edebiyatlardan biridir Türk edebiyatı. Divan edebiyatı, halk edebiyatı baştan aşağı simgeler, semboller üzerine kuruludur. Bu kadar yoğun bir sembolist gelenekten gelen bir Türk şairinin kalkıp da Fransız sembolizminden etkilenmesi bana tutarlı bir yaklaşım gibi gelmedi.

Sonra okumaya, araştırmaya başladım. Baktım ki Galata Mevlevihanesi'nin dedesi Şeyh Galip, Fikret'ten bir yüzyıl önce şiirde müthiş eserler vermiş. İnsanı evrenin merkezine yerleştiren bir yaklaşımı var, burada ilk ipucunu yakaladım. Ayrıca Tevfik Fikret, Sultani'den öğrencileri olan ve daha sonra Türk edebiyatında da önemli isimler hâline gelecek Halit Fahri Ozansoy'dan Ruşen Eşref'e kadar çok ciddi bir divan edebiyatı kültürü vermiş. Burada şunu da not etmek isterim; Tevfik Fikret, Robert Kolej'de de edebiyat öğretmenliği yapmış, ancak oradan bize kalan hiçbir yorum, hiçbir anlatı, hiçbir anı yok.

Öğrencilerine; Fuzuli, Nedim, Nefi ve Şeyh Galip anlatan bir Tevfik Fikret'i görünce iş çözüldü. Şiire meraklı biri olarak Fikret mutlaka Fransız şairlerini okumuştur, ancak bu onun bu şairleri örnek aldığını, taklit ettiğini göstermez. Çünkü kendi eğitimi ve verdiği eğitim zaten bunun üzerine kurulu. Buradan iki şeyi yakalıyoruz: Birincisi, özellikle İstanbul ve Türk imparatorluk kültüründe merkezi bir kültürel miras olarak bir çeşit "insancıllık" kültürü. Kronolojik olarak Tevfik Fikret'in hemen bir adım gerisinde bulunan bir miras bu. Diğer taraftan Fikret'in şiirlerini okurken gördüm ki Fikret; Fuzuli için, Nedim için şiirler yazmış, kitabımda da var bunlar. Nedim'i, Fuzuli'yi anlatışına bakıyorsunuz, onlara yönelik inanılmaz bir sevgisi, saygısı, duygusal anlamda iç içe geçmişliği var.

Tevfik Fikret'in şiir dünyasında, teorik açıdan "olması gereken" bir modernleşme var. Modernleşme ve yenileşmeyi sanatla yapabilmek nedir? Klasik resmi bilmeden, modern resme geçebilen bir ressamı ben tanımıyorum. Müzikte de öyle. Klasik müzik eğitimini almış müzisyenler müzik kültürleriyle her zaman modernliğe daha hızlı geçiş yaparlar ve daha dolu dolu geçerler. Bu benim gözlemim. Demek ki Fikret de klasik şiir kültürünü çok iyi almış, sindirmiş, içselleştirmiş, ondan sonra yeni bir şey yapmış: Formla içeriği iç içe geçirerek yeni dünyanın yeni kavramlarını Türk şiirine getirmiş. Büyüklüğü de burada yatıyor. İşte bu konuyu ele alan bir makaleyi bahsettiğim derginin özel sayısı için yazdım.

Tevfik Fikret'le ilgili anıları okurken -burada Ruşen Eşref'in anıları çok büyük önem taşıyor- bir şey daha karşıma çıktı: Fikret, öyle laf olsun diye resim yapmamış. Onun sanatçı kişiliğinin ilk tezahürü veya dışa açılması aslında resimle gerçekleşiyor. Daha küçücük bir çocukken evlerinin bahçesine küçük bir kulübe gibi bir şey yapmışlar, bu kulübenin kapısına "Ressam Tevfik" diye bir levha asmış. Düşünün yani küçük bir çocuk. Demek ki kendisini ilk kez şiirde değil, resimde buluyor.

Öte yandan Fikret'in "Balıkçılar" şiiri ile karşılaştığım zaman şöyle bir şey dikkatimi çekti; müthiş bir sinematografi var. Dalgaların yükselmesi, inmesi. Sanki o çocuk, ailesi için kendisini feda

→

Fırtına tablosu

ediyor. Anne baba da onun geri dönmeyebileceğini biliyorlar, herkes perişan. Ama çocuk gidiyor. O denizi anlatışı ile tablosundaki fırtınaya bakın. Orada bir sinematografi var, bir görsellik var.

Tevfik Fikret'in adını çıkartın, "Balıkçılar" şiirini şuradan geçen birine okutun ve "Bu şiirin şairi kimdir?" diye sorun: "Nâzım Hikmet" diyebilir, "Sosyalist biri yazmış" diyebilir. O çok melankolik, romantik vesaire denilen şair; içinden geldiği zamanlarda, ilham dediğimiz şeyi yakaladığı zamanlarda müthiş bir toplumsal gerçekçiliği de yakalayabiliyor.

İşte bu üç unsur bir araya geldi ve ben 2025'te bitirmeyi hedeflediğim kitabı çok az bir gecikmeyle nihayetinde tamamlayabildim.

Kitabınızın bir bölümünü Tevfik Fikret'in Galatasaray'la, Mekteb-i Sultani'yle ilişkilerine ayırıyorsunuz. Tabii çok boyutlu bir ilişkisi var; orada öğrenci olarak bulunuyor, öğretmenlik yapıyor, efsane müdür olarak geri dönüyor vesaire. Şöyle söylüyorsunuz kitapta: "Tevfik Fikret için Galatasaray'a hizmet etmek memlekete hizmet etmek gibiydi." Bu ilişki hakkında neler söylemek istersiniz?

Tevfik Fikret, Galatasaray'ı kendisinin oluşumundaki en önemli unsurlardan biri olarak görüyor. Orada bir kültür, bir dünyaya bakış, dünyayı görme biçimi -ideoloji demiyorum, ideoloji başka bir şey- ediniyor. Orada hem klasik edebiyatı öğreneceği bir hocası var; Muallim Naci hem de modern edebiyatı, yenileşme çabasındaki Türk edebiyatını öğrenebileceği bir öğretmeni var; Recaizade Mahmut Ekrem. Bu çok önemli bir şeydir. Biz de okurken bir yanda Tahir Alangu vardı, bir yanda başka ekollerden öğretmenlerimiz vardı. Bunlar bazen zıt kutuplar gibiydi, ama biz ikisinden de beslendik. Bu beslenme bize hayatımızda geri döndü. Tevfik Fikret de o zamanın iki önemli edebiyatçısıyla öğrenci-öğretmen ilişkisi içine giriyor.

İkincisi, bu okulun ülkeye -yani o dönemki imparatorluğa- katkısı olduğunu düşünüyor ve bunu biliyor. Sadece "Akşam şöyle şamata yaptık, okuldan kaçtık, eğlendik" değil, onun Galatasaray'a sevgisi ve yaklaşımı. 1481'den gelen, 1868'de yenilenmiş bir tarihsel sürecin bilincinde olan biri Fikret.

Ayrıca şunu da unutmamak lazım; Tevfik Fikret küçük yaşlarında öksüz kalıyor. Annesi olmayınca, babası da üst düzey bir görevle farklı şehirlere tayin olunca Galatasaray onun duygu dünyasını şekillendiriyor; ona bir aile, bir sığınak oluyor. Arkadaşlarıyla birlikte oradan oraya giderken, spor yaparken, şiir okurken yalnızlığını gidermeye çalışıyor.

Ve Tevfik Fikret normalde idari görevlere mesafeli duran, kariyer hesaplarından uzak duran bir kişilik. Ama lise müdürlüğünü kabul ediyor. Tabii burada kilit isim Abdurrahman Şeref Efendi.

Abdurrahman Şeref Efendi, Tevfik Fikret'i düşünmeseydi, "Sen gel, buraya müdür ol" demeseydi Tevfik Fikret yine iyi bir şair olacaktı ama tarihsel boyutu bu denli olmayacaktı. Bizler onu okulumuzun müdürü, Türk eğitim tarihinin önemli bir aşamasını temsil eden bir isim olarak düşünmeyecektik. Anılarda da yer almayacaktı. Öğrenciler anılarında belki bu derecede Fikret'ten bahsetmeyecekti, biz onu sadece edebiyat tarihindeki bir şair olarak okuyacaktık.

Fikret'in Galatasaray'a müdür olarak gelişi iki şeyi sağlıyor: Birincisi, Galatasaray'ın sağlam bir modern eğitime geçişinde kilit bir rol oynuyor. Örneğin bugün Tevfik Fikret Salonu dediğimiz salon. O salonda kaç nesil tiyatrocu yetişiyor, kaç nesil müzisyen yetişiyor... Birçok öğrenci o salonda konuşmalar yapıyor. Bu açıdan baktığınızda, Galatasaray'dan bir dizi politikacının yetişmesi de boşuna değil. Çünkü Tevfik Fikret Salonu'nda konuşmayı öğreniyorlar.

Tevfik Fikret de salonu bu saikle yapıyor, öğrencilerin belagatleri gelişsin, bu salonda sanatsal ve kültürel faaliyetler yaparak kendilerini ve özgüvenlerini geliştirsinler diye değil mi?

Tabii, bilerek yapıyor. Ayrıca bilginin yanı sıra bir yaşam tarzını da vermeye çalışıyor öğrencilere. Yemeğe koşarak gitmemek, yemekhanede masaların üzerine beyaz bir örtü sermek, cam sürahiyle servis yapmak vesaire... Bütün bunlar eğitimin önemli unsurlarındandır. Bir yaşam kültürünü de oraya yerleştirmeye çalışıyor.

Üçüncüsü ise şu, bunu önsözde de yazdım: Tevfik Fikret'i sadece Galatasaraylıların seveceği biri olarak düşünmemek gerekir. Bu çok büyük bir yanlış olur. Fikret, Galatasaray Spor Kulübü'nün kuruluşunun ilk aşamalarında kuruculara büyük destek veriyor, onlara hamilik yapıyor. Öğrencilerin kulübe üye olmalarına izin veriyor. Ama Tevfik Fikret bugün futbolun geldiği noktayı görse, tüm bu şiddete şahit olsa acaba ne derdi? Tabii o dönemlerde durum farklıydı, farklı takımları destekleyen insanlar maçı izledikten sonra aynı faytonla evlerine geri dönüyorlardı.

İlginç olan şu; Tevfik Fikret'in müdürlüğü söz konusu olunca "Bir şairden okul müdürü mü olur?" diyorlar. Ama öyle bir müdür oluyor ki hem Galatasaray'ın hem Türk eğitim sisteminin pek çok ilkini Tevfik Fikret gerçekleştiriyor.

Sizin kitapta öne sürdüğünüz yeni bir tez var, son derece ilginç ve okuyucuyu düşünmeye sevk eden bir tez. Fikret'in evrenselliğine ve çağını aşan bir şair olmasına vurgu yaparken; aynı zamanda 21. yüzyıl perspektifinden bakarak küreselleşme ve teknolojik gelişmeler bağlamında başta robotlar veya yapay zekâ olmak üzere şu anda insanlığın karşı karşıya olduğu önemli sorunlara ışık tutabilecek, insanlığın bu sorunları aşmasına yol gösterebilecek kadar bugüne temas eden bir fikriyatı olduğunu savunuyorsunuz. Bunu biraz açmanızı rica ediyorum.

Bir edebiyatçı, bir kültür yaratıcısı, bir romancı, bir şair, bir ressam iki türlü değerlendirilebilir. Yaşadığı dönemde çok etkili olabilir, ancak sonraki kuşaklara sesini ulaştıramayabilir. Bazısı da kalıcı olur, sesi yüzlerce yıl duyulmaya devam eder. Tevfik Fikret'te ise zamanını, çağını aşan iki önemli şeyden bahsedebilirim. Bunlardan bir tanesi "Hemşirem" yani günümüz Türkçesiyle "Kız kardeşim" başlıklı şiiri. Kadın hakları üzerine yazılacak ciltlerce yazıyı "Elbet sefil olursa kadın, alçalır beşer" dizesiyle özetliyor. Bu eskiyebilecek bir şey değil. Sadece iki dizeyle bize özgü olmayan, evrensel bir meselenin özüne parmak basıyor.

Palantir'in CEO'su geçtiğimiz günlerde bir açıklama yaptı. Herkes yapay zekâ aman ne güzel derken "Yapay zekâ bir savaş teknolojisidir" dedi. Bir süre sonra robotlar savaş teknolojisi olarak hayatımıza girecek. Uzaktan kullanılan silahlar gündeme gelecek ve yayılacak. İşte bu durumda da vicdan gerekecek. Siyasi bir bilincin ötesinde bireysel vicdandan bahsediyorum; Tevfik Fikret'te bu da var. İnsanlık durumunu vicdanıyla sorguluyor. Dolayısıyla kadın meselesi ve vicdan meselesi Tevfik Fikret'i bugüne taşıyan, bence 100-150 yıl sonrasına da taşıyabilecek iki temel unsur.

Tevfik Fikret'in görece daha az ele alınmış, gölgede kalmış bir tarafı var, o da ressamlığı. Siz Fikret'in bu yönünü epey malzemeyle derinlemesine ele alıyorsunuz. Tam da bu sebeple sanıyorum, kitabın başlığını "Ressam ve Şair Tevfik Fikret" olarak koymuşsunuz. Yani şairliğinden önce ressamlığını söylüyorsunuz. İsterseniz bunu biraz daha açalım.

Biraz önce anlattığım gibi, Fikret'in kendisini ilk özdeşleştirdiği sanat dalı resim. Öncelik orada. Galatasaray'a verilmeseydi, başka bir okulda okusaydı belki şiire bulaşmayacaktı ama resim onun çocukluğundan itibaren var. Abdurrahman Şeref Efendi'nin anılarında şöyle bir şey var: Ortaokul yıllarında

İstanbul Kabadayısı tablosu

bir coğrafya öğretmeni var, öğrencilere haritalar çizdiriyor. Bir bakıyorlar neredeyse matbu bir harita kadar titizlikle çizilmiş ve renklendirilmiş haritalar ortaya çıkmaya başlıyor. Bunları yapan kim? Tevfik Fikret. Daha çocukken bir harita mecmuası çıkarmaya başlıyor; renk renk, çeşit çeşit haritalar. Ayrıca şu bilgiyi de bu kitabı yazarken öğrendim: O dönemde Galatasaray'da bitirme sınavlarında resim sınavı da var. Kitapta Tevfik Fikret'in sınav için yaptığı resim de var, adını Latin harfleriyle yazmış. Öylesine bir resim değil. Gözler velfecri okuyor, bir kabadayı portresi gibi. Harika karakalem çalışmaları var bu dönemden. Üstelik şu ilginç notu da vurgulamak isterim: Kabadayı resminde iki imza var; bir altta, bir üstte. Üstte eski yazıyla "Mehmet Tevfik", alttakinde ise Latin harfleriyle "Tevfik Fikret" yazıyor.

Fikret'in çevresinde çok önemli üç isim var. Bunlardan biri Şeker Ahmet Paşa. Onunla bir öğretmen-öğrenci ilişkisi var. Şeker Ahmet Paşa, Osman Hamdi Bey ile birlikte modern Türk resminin kurucu isimlerinden biridir. Onunla çok yakın, yani öğrencilik ötesinde dostluk ilişkisi var. İkincisi Feyhaman Duran, o da bir Galatasaraylı. Onunla da müthiş bir dostluk ilişkisi var. Duran sürekli onun birtakım portrelerini yapıyor. Üçüncüsü de Şevket Dağ. Klasik modern Türk resminin, üç büyük ismi de Tevfik Fikret'in yakını. Resim üzerine birlikte uzun sohbetler yapıyorlar. Tüm bunlara rağmen uzun süre Tevfik Fikret sadece şair olarak görüldü. Niye böyle oldu, onun ayrıntısına girmeyelim.

Belirli etkilenmeler var Fikret'te elbette ama Fırtına resmine baktığınızda orada şunun bunun etkisinin ötesinde ressam Tevfik Fikret'i görüyorsunuz. Baktığınız anda Fikret'e has üslubu sezebiliyorsunuz. Babasının portrelerine baktığımızda da babasıyla ilişkisini yansıtan bir duyguyu hissedebiliyoruz.

Mesela Namık Kemal'in mezarının bir yarı-anıt hâline getirilmesi ve üzerindeki kabartmalar... Bunu kim yapıyor biliyor musunuz? Tevfik Fikret. Namık Kemal'in oğlu Ali Ekrem Bolayır anılarında anlatıyor bunu. Kendi resim yeteneğini Namık Kemal'in hizmetine sunuyor. Bu da ondaki edebiyat ve tarih bilincini gösteriyor. Fikret'in kadirşinas yönünü görüyoruz burada, kültür mirasımıza saygısıyla birlikte.

Reha Abi çok teşekkürler. Öncelikle diliyoruz ki bu değerli kitabınızın okuru bol olsun. Bize vakit ayırdığınız, ayrıca bu kitap sayesinde Tevfik Fikret'e dair birçok şey öğrenmemize vesile olduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

“Ressam ve Şair Tevfik Fikret” kitabı Galatasaray Müzesi’nde düzenlenen bir etkinlikle tanıtıldı

Derneğimizin eski başkanlarından ve eski Divan başkanımız Reha Bilge’nin yazdığı kitap, ***“Ressam ve Şair Tevfik Fikret”***, Tevfik Fikret’in ressam ve şair kişiliği ile birlikte Galatasaray Sultanisi’ndeki müdürlüğünü ve Galatasaray Spor Kulübü’nün kuruluş yıllarında oynadığı rolü ele almakta. Reha Bilge, bu değerli çalışmanın tüm gelirini Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı’na bağışladı. Kitabın tanıtımı, Beyoğlu'ndaki Galatasaray Müzesi’nde 30 Nisan 2026 Perşembe günü düzenlenen toplantı ve sunum ile yapıldı.

Galatasaray Yardımlaşma Vakfı’nın ev sahipliğinde yapılan bu tanıtım etkinliğine Galatasaray Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. A. Muhammed Uludağ, Galatasaray Lisesi Müdürü Prof. Dr. Reşat Dabak, Galatasaraylılar Derneği Başkanı Metin Sinan Aslan, Galatasaray İşbirliği Kurulu Genel Sekreteri Reha Yolalan, Galatasaraylılar Derneği Divan Başkanı Esat Tansev, Derneğimizin eski başkanlarından Volkan Karsan ve Tevfik Bilge katıldılar. Çok sayıdaki katılımcının izlediği tanıtım toplantısının açılış konuşmalarını Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Başkanı Betül Pasinler ve GSÜ Rektörü Prof. Dr. A. Muhammed Uludağ yaptı. Açılış konuşmalarından sonra söz alan Reha Bilge de, Tevfik Fikret hakkındaki düşüncelerini anlatarak kitabını tanıttı.

Arvana Yayınları tarafından yayımlanan kitap, Nisan ayı itibarıyla okurlarla buluştu. Eser, Türk edebiyatının öncü isimlerinden Tevfik Fikret’i yalnızca şair yönüyle değil; eğitimci ve ressam kimlikleriyle de ele alıyor. Sanatçının çok katmanlı kişiliği, bu kitapta bütüncül bir yaklaşımla incelenerek hem yaşadığı dönemin koşulları içinde hem de 21. yüzyıl dünyasında yeniden anlamlandırılıyor.

Reha Bilge, kitabında Tevfik Fikret’in bugüne kadar genellikle pek bilinmeyen ressam yönüne özel bir bölüm ayırmış. Tunç Bilge’nin gerçekleştirdiği zengin bir görsel içerikle desteklenen bu bölüm, şairin estetik anlayışını farklı bir perspektiften değerlendirerek onun çizgi ve renk dünyasını okurla buluşturuyor. Bu inceleme, ayrıca Tevfik Fikret’in Türk ve dünya edebiyatındaki yerini, yaşadığı dönemin tanıkları kadar, ondan daha sonra gelen yazarların görüşleriyle de ele alıyor. Kitapta, Galatasaray tarihi bakımından çok önem taşıyan Abdurrahman Şeref Efendi ve Ruşen Eşref Ünaydın gibi isimler de sık sık karşımıza çıkıyor.

Reha Bilge’nin uzun yıllara dayanan araştırmaları, Tunç Bilge’nin görsel çalışmaları ile bütünleşmiş ve ortaya çok renkli, sanat değeri yüksek bir eser ortaya çıkmış. Tarih, edebiyat ve sanat alanlarına ilgi duyanlar için kapsamlı bir kaynak niteliği taşıyor “Ressam ve Şair Tevfik Fikret”.

BİR ESKİLER ŞAMATASI MARKASI;

ABBAS

İzzeddin Çalışlar (115-116)

1982 Şamata Gecesi ekibi

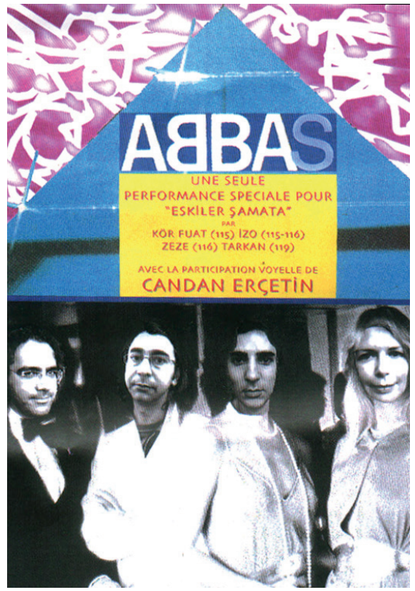

2002 Abbas afişi

2002 Candan Erçetin ve Kenan Vural, Fuat Domaniç'in stüdyosunda

Eskiler Şamatası, Ferhan Şensoy'un Kalemimin Sapını Gülle Donattım adlı kitabında sözünü ettiği bir anıdan kıvılcımlanıp ilk kez 2002 yılında gerçekleştirilen bir etkinlikti. Kitabın 90. sayfasında seçmeli 2. dil derslerinden bahsederken ikinci dil olarak Almancayı seçmiş ama İngilizceyi seçenler daha şanslıymış çünkü sınıfı geçmek için Blind Boy adlı şarkıyı ezberlemek yetmekteymiş.
O sıralarda okul orkestrası Üsküdar Amerikan Kız Koleji'ne konser vermeye gitmiş. Konser sonunda çılgın alkışlar arasında gruptan bis yapması istenince tüm şarkılarını tüketen grup, Blind Boy'u söylemiş. Bu okul şarkısı da çok tutunca tüm konserlerde söylenmeye başlamış. Ferhan Şensoy'un kitabını okuyanlar da şarkının sözlerini hatırlayabilmek için internetin altını üstüne getirdi, orkestrayı toplayıp yeniden söylemeye karar verdiler ve iş büyüdü. Yanılmıyorsam Eskiler Şamatası, 2014'e kadar beş kez düzenlendi. Erol Günaydın ve Acar Başkut'un 1950'lerde Galatasaray Lisesi'nde okurken "Hardallı Gece" adıyla başlattıkları, 1960'ta Kemal Suman'ın girişimiyle "Şamata Gecesi" adı altında hortlatıp mektep kültürünün önemli bir parçasına dönüşen etkinliğinin Bora Akad'ın mezunlara yönelik düzenlenmesi fikriyle doğmuştu.

Gelenekselleşen "Şamata Gecesi" talebelere amatör ruhla, sahne koşul ve kurallarına uyarak, mizah aracılığıyla kurumsal disipline sınırsız sanatsal eleştiri getirme fırsatı veren bir etkinlikti. Sonraların nice sanatçısı da oradan çıktı. Öğrencilerin eleştirileri, öğretmen ve idarecilerin hoşgörüsüyle birleşerek, geçici bir itaatsiz özgürlük ortamı yaratırdı. "Eskiler Şamatası" ise profesyonel ve amatör becerilerin, öğrencilik yılları anılarını yad eder formatta, bu geleneğin atmosferini okul dışına taşıyordu. Ortak bellek ve espri anlayışını yaşatırken de camiaya katkıda bulunuyor, her yıl bir işe yarıyordu. Mektebin çatısının onarımı, yatılılığın artırılması, Galatasaraylılar Yurdu gibi projelere kaynak aktarmak da racondandı.

2001 yılında Galatasaray Liseli birçok devreden eski öğrencinin girişimiyle kurulan GÜBEK (Gül Baba Etkinlikleri Kurulu) tarafından düzenlenen bu bağımsız hareketin öncelikli işlevi de nesiller arasında köprü kurup topluca eğlenmekti. İşlevini de pekâlâ yerine getirmişti. Mektep folklöründe yer etmiş hocalar, emektarlar, sembolleşmiş kişilikler skeç ve anılarla yad edilir; lisedeyken müzik, dans ve tiyatro yapanlar yeniden repertuvar hazırlar; yılın Galatasaraylı Sanatçısı Ödülü ve kıdemli emektarlara Ayı Ramo Ödülü verilirdi. Camianın ünlü simaları da mutlaka o güne özel bir şov hazırlardı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı, duygusal yönü güçlü etkinliğin yarattığı neşe ve eğlence atmosferi 10 saate yayılır; etkinliğin gerçekleştiği mekân ise bu süre boyunca yüksek temposunu korurdu.

İlk organizasyon öncesinde, 16 Mart 2002 günü Hürriyet'te "GS'liler Şamata Yapacak" başlığıyla şu haber çıkmıştı: "Galatasaray Lisesi son sınıf öğrencilerinin son yıllara kadar her yıl okulda yaptıkları geleneksel Şamata Gecesi, bu yıl okulun dışına taştı. Bugün Ortaköy Rock House Cafe'de düzenlenen

2003 Abbas, A la Recherche du Sazan Perdu çekiminde

2003 GüBEK'ten Ruhi, Mahmut ve Şükrü, Turgay Kıran ve Cenk Sağdam ile

Eskiler Şamata Gecesi'nde sahneye kimler çıkmayacak ki? Ferhan Şensoy, Erol Günaydın, Necdet Mahfi Ayral, Okan Bayülgen, Asaf Savaş Akat, Rasim Öztekin... Şamata Gecesi bu yıl ilk defa okulun tarihi Tevfik Fikret Salonu yerine, bugün Ortaköy Rock House Cafe'de yapılacak. GÜBEK tarafından düzenlenen geceye bu sene mezunlar da katılacak. Eğlence 14:00'te başlayacak ve gece yarısına kadar devam edecek. Sunuculuk görevini Korhan Abay üstlendiği gecede herkesin 25 dakika sahne hakkı olacak. Gecede Abbas adındaki dönem orkestrası da sahneye çıkacak. Abbas, ABBA'nın şarkılarını okulun tanınan simalarına uyarlayarak söylecek. Saat 20:00'de en zayıf halka yarışması ve ardından Mehmet Teoman 22:00'de sahne alacak. 23:00'te de kadınların jüri üyesi olduğu erkek güzeli yarışması yapılacak. Gecenin nasıl biteceği bilinmiyor. Zaten daha önceki gecelerin de nasıl bittiğini hatırlayan çok az insan olduğu söyleniyor. Eskiler Şamata Gecesi'ne binin üzerinde mezunun katılması bekleniyor. 30 milyon değerindeki davetiyeler bugün Rock House Cafe'den temin edilebilir. Elde edilen gelir yatılılığı teşvik etkinlikleri çerçevesinde Galatasaray Lisesi'ne devredilecek."

İşte o gün Abbas, yarım asırlık Şamata tarihinde ilk bis alan performans oldu. Formül basitti aslında. Şamataya dair bütün unsurlar dört şarkıda toplanmıştı. Yeni kaybedilmiş Ramo'ya ağıt, ikonik hocaların fiziksel özellikleriyle dalga geçme ve bir erkek okulu geleneği olarak kadın rolüne girme. Şarkılar Türkçeydi ve hepsi Abba hitleriydi. Fuat Domaniç (115), Zeynep Kazancıgil (116) ve Tarkan Okçuoğlu (119) ile beceriksizliğe dayalı bir komiklik sergiliyor ama profesyonelmiş gibi yapıyorduk. Tamamı playback olan repertuvar da sözlerini benim yazdığım, Candan Erçetin (114) ve Kenan Vural'ın (Yüksek Sadakat) alabildiğine ustaca seslendirdiği şarkılardan oluşuyordu. ABBA'yı andırmak için de peruk takmak zorunluydu. Davulda sahici davulcu Ercan (113), basta iste harbi basçı Firuz Soyuer'in (113) eşlik ettiği Abbas çok tuttu. Zeynep hemen La Vie Fabouleux d'Abbas diye bir belgeselini bile yaptı. Arkasından o aralar Okan Bayülgen'in (115) ortalığı kasıp kavuran programı Zaga'ya çıkıp iyice ünlendik. Elele dergisi bir röportaj yaptı ve ardından AGS'nin Paris Pilav Buluşması'na daveti geldi. Aynı buluşmaya Turcan Abi de davet edilmişti ve en çok tutan parçamız olan Quelle Tour Jean'dan sonra birlikte poz bile verdik.

O ara Abbas şarkılarını CD ile çoğaltıp camiadan okula gelir aktarmayı bile düşündük. Dağhan Baydur telif haklarının yılmaz bekçisi olarak ABBA'dan izin almak gerektiğini ve bunu halledebileceğini söyleyince aramızda şuna benzer bir konuşma geçti:

– Dağhan Abi, boşver uğraşmaya değmez. Bir kere söyleyip kaybolacağız nasıl olsa... Kimsenin ruhu duymaz.

– Olmaz İzo. Bu çok güzel bir fikir. İzin alırsak Abbas CD'si yapar ve mektebe daha çok gelir sağlayabiliriz. Bu öyle gelip geçici bir iş olmayacak. Kitabına uyduralım.

Tabii ki Dağhan Abi'nin dediği gibi oldu. İsveç'e yazıp ABBA'nın gitaristi de olan, yani benim sahnede canlandırdığım Björn Ulveus'a ulaştı. Çok köklü bir eğitim kurumunun

2004 Paris, Turcan Abi'yle sahnede

2004 Cengiz Nayır, Ferhan Şensoy, Erol Günaydın, Özhan Canaydın Abbas'ı seyrederken

bağış gecesinde ABBA replikası bir grubun sahne alacağını ve ABBA şarkılarını farklı sözlerle seslendirmek istediğimizi belirten yazılı bir izinde bulundu. Önce kafadan "olmaz" dediler; sonra eğitim, okul, irfan, Galatasaray vs. edebiyatı yapınca yumuşadılar. Dağhan Abi aradı:

– Gözün aydın, Björn Ulveus izin verecekmiş. Yalnız Türkçe yazılacak şarkı sözlerinin ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorlar. Yazdığın sözleri İngilizce'ye çevir, yollayacağız, onaylayacaklar. Sonra istediğimizi yaparız.

Abbas üyeleri arasında bu işi yapabilecek tek kişi Amerikan tedrisinden geçmiş olan Kör Fuat'tı. Oturdu tamamen Galatasarayca şarkı sözlerini İngilizce'ye çevirdi. Tabii ki Ayı Ramo'yu da "Ramo the Bear" olarak tercüme etti. Malı tekrar İsveç'e yollamamızla ret cevabı almamız bir oldu. Dağhan Abi'ye gelen mektubun içeriği aşağı yukarı şöyleydi:

"Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz? Chiquitita küçük bir kızın duygularını anlatır ve tüm ABBA üyeleri için çok özeldir. Bu şarkıyı bir ayıyla nasıl özdeşleştirirsiniz? Size izin mizin yok, şarkılarımızı kullandığınızı duyarsam mahvederim!"

2006, 3. Eskiler Şamatası

2010 GSL Kültür Sanat Festivali

Olur da başımıza bir iş gelirse, nasıl olsa Duygun Abi bizi kurtarır diyerek ABBA'dan çalıntı şarkılarla sahneye fırlamaya devam ettik. Şamata geleneğinin yaratıcısı olan Erol Günaydın her Ayı Ramo şarkısından sonra gözyaşları içinde bizi kucakladı. Björn'ün de olan bitenden haberi olmadı.

2003'teki ikinci organizasyonda biletler dışında bir gelir kaynağı daha bulundu. Bu kez daha geniş, daha büyük bir sahnede, bir sinemadaydık. Geliri Galatasaray Lisesi'ne bağışlanmak üzere düzenlenen açık artırmada, Candan'ın küpeleri ve hiçbir yerde yayımlanmamış olan bir fotoğrafı tek lot olarak sunuldu. Uzun bir rekabetten sonra Galatasaray Eğitim Vakfı Başkanı İnan Kıraç, 3,5 milyarla küpe ve fotoğrafın sahibi oldu. Daha

2013 Kalamış, peruk devralan 2. nesil Abbas

2025 Bodrum Pilav Buluşması Instagram postu

2025 Bodrum, Abbas sezonun kupalarıyla

2025 Bozburun Mektebi Sultani Denizcileri Trofesi

2025 Bodrum Pilav Buluşması

sonra Galatasaray Kulübü Başkanı Özhan Canaydın'ın maçlara uğurlu geldiği söylenen kravatı sunuldu. Burada yine sıkı bir açık artırmayla Candan Erçetin, 4 milyar vererek kravatı satın aldı. İnan Kıraç ise, "Bu haksızlık olur, madem Candan kravata 4 milyar verdi, ben de fotoğraf ve küpesini 4 milyar 250 milyona alıyorum. Makbuzu öyle kesin" dedi. Abbas bu kez üçkağıtçılığı geliştirerek sonradan "allı morlu sazan" olarak da anılan asrın sazanını tezgahladı ve konserine bir film de kattı. Arayan YouTube'da bulur.

2006'daki üçüncü "Eskiler Şamatası" artık ünlüler geçidi gibiydi. Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde Erol Günaydın, Timur Selçuk, Ferhan Şensoy, Tarık Papuççuoğlu, Işıl Kasapoğlu, Rasim Öztekin, Atilla Demircioğlu, Çetin Altan, Ali Sirmen, Yiğit Okur, Mehmet Ali Birand, Asaf Savaş Akat, Özhan Canaydın, Sina Koloğlu vardı. Abbas'ın projesi bu kez "Abbas Nuri Alço'ya Karşı" adlı filmdi. Kameraman olarak Hakan Yelkencioğlu da suç ortağı oldu. O şimdi YouTube'da olsa sansüre takılabilir!

Eskiler Şamatası tekrarlandıkça biz Ayı Ramo iş birliğinde aynı suçu işlemeye devam ettik. Kemal Suman Bitmeyen Mektep adlı kitabında bu konuya değininceye literatüre de geçmiş oldu. Dahası Seattle'daki Hall of Fame Rock'n Roll müzesinin Kişisel Rock Öyküleri arşivine de girdi. Mektepte Şamata Gecesi yasaklandığından Kültür ve Sanat Festivali kamuflajı altında düzenlenen 2010'daki gecede de Ayı Ramo birebir ebatta (karton pano olarak) bizle sahneye çıkarak, şarkısına eşlik etti ve hayatta olduğunu cümle aleme kanıtladı. Abbas, İsveç polisinin ne zaman kapısını çalacağı korkusuyla ve Ramo yılmazlığıyla hayatını sürdürürken, beklenmedik bir gelişme Quelle Tour Jean adlı hitimizden dolayı adliyeye çağrılmamız oldu ki o da bambaşka bir hikâye...

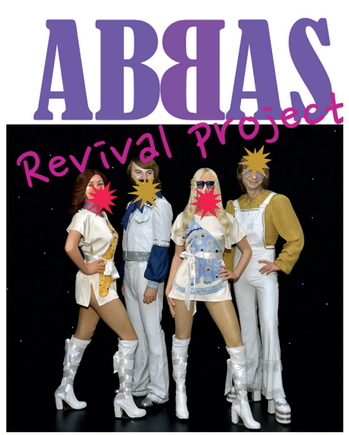

2026 Abbas afişi

2026 Tui Blu kulisinde

2026 Kuşadası Tui Blu sahnesi

Eskiler Şamatası devam etmedi ama Abbas pavyonda, barda, mektepte, Paris'te kısaca nerede bir gruplaşma varsa orada şova devam etti. Üniversite binasının yandığı yıl Candan'ın isteğiyle Kaptan Düdük diye yeni bir şarkı yapıp Sultani Balo'da sahne aldığımızda, artık bu işe bir dur diyecek yaşa gelmiştik ve münasip bölgelerimiz ağarmaya başlamıştı. O günü, peruklarımızı 145 devresine devretme fırsatı olarak gördük. Sonradan duyduğuma göre onlar da birkaç performans yaptı ama bu devir işi biraz Teoman'ın müziği bırakma açıklaması gibi oldu. Çünkü geçen sene Ali Öğüdücü (113) Bodrum Pilav Buluşması için grubu hortlatma fikriyle geldi ve artık yürümekte zorlanan Fuat'ın yerine kırık tuşlu klavyeye geçti. Zeynep yine bir yerini kırmıştı. Onun yerine Şule Şamlı (115), artık profesör olduğu için kadın kılığına girmek istemeyen Tarkan'ın yerine de Göksun (116) geçti ve Abbas küllerinden doğdu. Aynı yaz sonu bir kez de Trofe eğlencesi olarak sahne yerine iskeleye çıktık. Artık KVK olduğundan YouTube'da izleyemiyorsunuz ama biz çok eğlendik. Son şov, 113 devresinin 45. mezuniyet yılı toplaşmasında Kuşadası'nda oldu. Aşkın Altıparmak'ın (113) sağladığı sonsuz imkanlarla eski günlerimizdeki gibi mükellef bir sahneye çıktık. Tabii ki Ayı Ramo da bizleydi. O gece Çene Serdar "Senin artık bu Abbas'ın hikâyesini yazman lazım" dediği için şu an bu sayfaları işgal eder durumdayım. Tesadüf şu ki son şovda basta yine 24 sene önceki Firuz, davulda da en son çalarken gördüğümde 17 yaşında olduğum Semih Ulu (113) vardı. Kızlar da değişmiş, Çağnam (114) ile Sevinç (113) yeni kurbanlarımız olmuştu. O gün şarkı arasında 113'e söyleyeceklerimle bitireyim: "ABBA 12 yıl sahnede kalmış, Abbas ise 24. yılında. Bu arada 1960'ların başında ABBA'yı lanse edip 10 yıl boyunca plaklarını yayımlayan ve prodüktörleri olan da Yılmaz Dağcı abimiz. Yani haberleri yok ama sahici ABBA da bir Galatasaraylı eseri!"

PhillipCapital
Yarım Yüzyıldır Sizinle!
Yarım yüzyıllık tecrübemiz ve uluslararası finans altyapımızla, yatırım yolculuğunuzun her aşamasında yanınızdayız.
15 Ülke
6000+ Çalışan
80 Milyar$ Yönetilen Varlık
3,5 Milyar$ Özsermaye
PhillipCapital Your Partner In Finance 50 years
phillipcapitalturkiye
phillipcapitalturkiye
PhillipCapital Türkiye
PhillipCapital Menkul Değerler A.Ş. | www.phillipcapital.com.tr

HATIRAT: 1950'LERDEN MEKTEP MANZARALARI

TAMER CELASUN (94)

Sene 1950, mevsim sonbahar, aylardan ekim ve onun ilk günleri; Feraye Saraylarının müştemilatı olan Ortaköy'deki muhteşem bir konakta bazı şanslı aileler çocukları ile birlikte deniz kıyısındaki bu mekana hasbelkader gelmişler. Birbirlerini hiç tanımayan, yaşları yedi olan kırk kadar çocuk ve bir o kadar da anneler ve babalar. İşte size o dönemin Galatasaray İlkokulu'na başlayacak ilkokul bir sınıfı. Bir de benzer şekilde 1-A sınıfı var.

Duvar resimleriyle süslü üst orta sofada yavkurtlar gösterisi. Arkadaşlarının sırtında sol baştan Cevdet Basaran, Ahmet Abut, Bekir Emin Tanık, Ayhan Suinanç, Şevket Altuğ.

Bizler, yani Galatasaray İlkokulu birinci sınıf talebeleri; İkinci Dünya Harbi sıralarında dünyaya gözlerini açmış şanssız ama bugüne göre şanslı çocuklardık, zira İkinci Cihan Harbi'nin ülkeye getirdiği yokluklara rağmen, Atatürk formasyonu ile yetiştik ve Türkiye'nin tarım ve sanayi ülkesi olduğu o güzel günleri gördük.

Akşama doğru veliler yavaş yavaş çekilince hepimizin içini bir hüzün kapladı. Zira hepimiz daha ana kuzusu yavrulardık, içimizde ağlayanlar vardı ve o ana kadar ailelerimizden hiç ayrılmamıştık.

Zamanla bu kırk kadar çocuk = 1 Yavuz Işılay / 21 Nihat Kentmen / 48 Ayhan Suinanç / 62 Ercüment Ersoy / 66 Bekir Tanık / 70 Melih Aksaç / 81 Çetin İmer / 98 Yaman Amaç / 101 Celal Aslıer / 157 Kemal Çelebi / 176 Ömer Bozkurt / 177 Ergun Işın / 181 Mirza Erdiş / 186 Çetin Baysarı / 192 Alev Hanibu / 194 Bülent İçel / 200 Sinan Karaca / 206 Kadri Onay / 207 Erol Beygo / 233 Ahmet Abut / 239 Olcay Üstün / 243 Eyüp Tunç / 264 Engin Arsal / 301 Hasan Akbelen / 309 Tunga Keskinel / 311 Şevket Altuğ / 322 Aykut Ülker / 323 Arif Kerman / 324 Necati Oker / 332 Cevdet Başaran 334 Oktay Kulbetli / 350 Talat Söğütlü / 483 Altan Darnel / 527 Murat Ercan / 597 Hüseyin Dükel / 658 Ömer Işıl / 704 Kenan Arel / 798 Tamer Celâsun / 662 Tanju Korel

Birbirlerine o kadar bağlandılar ki hayatta kalanlar aradan 75 yıl geçmesine rağmen birbirlerinden hiç ayrılamaz oldular.

Aramızdan ayrılan 21 Nihat / 62 Ercüment / 70 Melih / 81 Çetin / 157 Kemal / 186 Çetin / 192 Alev / 194 Bülent / 200 Sinan / 206 Kadri / 207 Erol / 239 Olcay / 301 Hasan / 322 Aykut / 483 Altan 597 Hüseyin / 662 Tanju kardeşlerime rahmet diliyorum.

Bugün Galatasaray Üniversitesi olarak öğretim hayatına devam eden bu eşsiz mekânda, bizim sınıf beş sene tedrisat gördü. O zamanlar kıymetini pek bilmezdik ama beş sene Boğaz'ın en güzel yerlerinden birinde ilkokulu okumak bir ayrıcalıktı.

O günleri yeni nesle tanıtmak için bazı ipuçları vereyim. O zamanki oyunlar çok masumane idi: Köşe kapmaca, mendil kapmaca, yağ satarım bal satarım, saklambaç, uzun eşek; bunlara ilkokulda balık ağı ve hentbol da eklendi.

Enteresan isimli Şehir Hatları vapurları geçerken topluca avazımız çıktığı kadar; "Kaptan düdük" diye feryat ederdik ve

Bizim 3. sınıf öğrencilerinden bir bölümü 23 Mart 1953 günü rıhtımda neşe içinde poz veriyor.
1. Aykut Diker, 2. Engin Arsal, 3. Ahmet Abut, 4. Cevdet Başaran, 5. Mirza Erdiş, 6. Necati Oker, 7. Ömer Bozkurt, 8. Kemal Çelebi, 9. Şevket Altuğ, 10. Önder Tuzcu, 11. Yaman Arnaç, 12. Kadri Onay, 13. Tunga Keskiner, 14. Evren Koyuncu, 15. Murat Ercan, 16. Tamer Celasun

Bizim Sınıf 1950 soldan sağa 1. sıra: Bülent İçel, Hasan Akbelen, Hafız Ahmet Bey, Zeki Evrensel, Müdür Saffet Rona, Madame Saby, Monsieur Robin, Talât Söğütlü, Ömer Bozkurt. 2. sıra: Hüseyin Dükel, Aykut Ülker, Olcay Üstün, Arif Kerman, Kadri Önay, hatırlanamayan bir arkadaş, Ayhan Suinanç, Eyüp Tunç, Sinan Karaca, Omer Işıl. 3. sıra: Kenan Arel, Ahmet Abut, Oktay Kümbetli, Yaman Amaç, Tunga Keskinel, Necati Oker, Erol Beygo, Değer..., Şevket Altuğ, Yalçın Balta, Yavuz Işılay, hatırlanamayan bir arkadaş, En üst sıra: Tanju Korel, Ahmet Çetin Baysarı, Erğun Işıl, Celâl Aslıer, Önder Tuzcu, Osman Ayral, Murat Ercan, Altan Darnel, Ercüment Erson.

Öğretmenlerimiz 1953-1954 Ön sıra soldan sağa Necdet Kut, Nurettin Bey, Mile. Beşse, Nime. Georgette Abranavel, Halil Bey; orta sıra İbrahim Bey, Eşref Bey, adı belirlenemeyen bir Fransız öğretmen, Nime. Leb&lourd, Melahat Hanım, adı belirlenemeyen bir Fransız öğretmen; arka sıra Müdür Muavini İbrahim Bey, adı belirlenemeyen bir Türk öğretmen, Nihat Ataman, Şeref Bey, M. Daoudal.

Oymakbaşı Ali Hoca'nın nezaretinde Küçük Galatasaraylı Yavrukurtlar Yeşilköy Havaalanı'nda. Bekir (sağdan birinci) pilot olma hayali içinde hayranlıkla uçaklara bakıyor.

bazı kaptanlar -örneğin 71 no'lu Halas'ın kaptanı- bizleri kırmaz, vapurun düdüğüne asılır ve bizleri selamlayıp memnun ederdi. Suadiye hattında ise yandan çarklı Halep ile Basra vapurları vardı. Boğaz hattında Halas'ın yanı sıra Kalender, Tarzınevin ve Dilnişin vapurlarını hatırlıyorum.

Alt kat yemekhaneler, orta kat dershaneler, üst kat ise yatakhaneler tarzında değerlendirilmiş idi.

O günleri sizlere biraz daha iyi anlatabilmek için hatırımda kalan bazı enteresan noktaları anlatayım.

O devrin şilepleri Boğaz'dan bilhassa boş olarak geçerlerken uskurlarının denizi yararak döndükleri gözle bariz görülürdü.

Çamlıca sırtlarında mevzilenmiş, harpten kalma bir ışıldak taburu vardı. O devirde, geceleri geçen uçakların dost mu düşman mı olduklarını anlamak için uçaklara ışık hüzmeleri göndererek, uçakları tanımlamaya çalışırlardı.

Boğazın Karadeniz'e açılan kısmına gerektiğinde denizaltıların geçmelerine mani olacak şekilde dipte gerilecek bir çelik ağ bulunurdu; keza Boğaz'ı korumak için Anadolu tarafında, takriben Yuşa Tepesi'nin altında gizli top bataryaları bulunurdu.

Sene 1954, bizler ilkokul dördüncü sınıftayız. O devirde kışlar çok soğuk geçerdi; okul bir hafta tatil olur, bazen okula geri döndükten sonra şiddetli kar dolayısıyla okul tekrar tatil olurdu. Her neyse biz konumuza dönelim; 1954 yılında bütün Avrupa dondurucu bir kış geçirmiş ve Tuna Nehri bile donmuştu. Akışı sağlamak için Tuna Nehri'nin Karadeniz'e açılan ağzındaki buzlar dinamit ile patlatılmış ve buz kitleleri bizim Boğaz'ı tümüyle kaplamıştı. Boğaz'ı yürüyerek geçenler olduğu rivayetleri yayıldı. Bizden bazıları geçmeye yeltendi ise de okul idaresi mani olmuştu.

Rusya'daki diktatör Stalin'in vefatını bütün sınıf sevinçle karşılamıştık.

O devrin bir diğer önemli olayı, Dumlupınar denizaltımız seferden dönüşte İsveç Naboland şilebi ile çarpışıp batmıştı. Hepimiz sınıfça çok üzülmüş ve bir çelenk yaptırıp denize atmıştık.

İlkokul yılları ilerleyince bizim sınıfın bazı parlak akıllıları kömürlüğün içinden tünel kazıp okuldan kaçma planı bile yaptılar ama yakalanıp acilen disiplin kuruluna yollandılar.

Rahmetli Atatürk'ün cenazesinin kaldığı Etnografya Müzesi'nden alınıp yeni yapılan Anıtkabir'e nakledilişini radyodan hüzünle dinledik.

Yıllar geçti; ilkokul bitti, lise bitti ama bizler birbirimizden hiç kopmadık. Önceleri beş senede bir şimdilerde iki senede bir toplanıp eski günleri yad ediyoruz. Bu mayıs ayında yaptığımız en son toplantımıza kaldığı huzur evinden ambulans ile gelen bir kardeşimiz bile vardı.

Ömrümüz var ise bundan sonraki toplantımızı 2027 yılında yapmayı planlıyoruz.

Yaşasın Galatasaray beraberliği diyorum.

798 Tamer Celâsun
Galatasaray Lisesi 1961-62 mezunu (94. dönem)
Galatasaraylı Ablalar ve Ağabeyler Grubu Başkanı

CHOOSE YOUR **OWN COURSE**

SIRENA YACHTS

SIRENA MARINE www.sirenayachts.com

48 / 48 COUPE / 60 / 68 / 78 / 88 RPH / 118

CEMİYET'TEN HABERLER

Derneğimizde tüm faaliyetlerimizin temel amacı birbirimizle olan bağımızı kuvvetlendirecek fırsatlar yaratmak ve her etkinlik aracılığıyla bir araya gelme imkanlarımızı çoğaltmak. Cemiyetten Haberler bölümümüzde dönem boyunca yürüttüğümüz etkinlikleri özetliyoruz...

2025 yılı etkinliklerimizden haberdar olmak için:

Resmi Sosyal Medya Adreslerimiz:
Linkedin: Galatasaraylılar Derneği
Youtube: @GalatasarayliarDernegi
Instagram: @gscemiyet
X: @GSCemiyet

İletişim:
Dilek Çam *Etkinlik ve İletişim Koordinatörü*
Tel: 0212 270 1908
E-posta: dilek@gsd.org.tr

Atatürk'ün Galatasaray'ı Ziyaretinin Yıl dönümü
(7 Aralık)

Atamızın lisemizi onurlandırdığı ilk ziyaretin yıl dönümünde Galatasaray kurumlarıyla birlikte düzenlenen *"Galatasaray Buluşması"*nda ödül, madalya ve berat törenlerini gerçekleştirdik.

ebebek 25.yıl
25 yıldır
bebekler ebebek'le büyürler
0216 325 11 11 | ebebek.com
ebebek

Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Sevgi Kartı Projesi (11 Aralık)

Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı'nın Cemiyetimizde düzenlediği özel gecede, dijital dayanışmanın yeni simgesi *"Sevgi Kartı"* projesi tanıtıldı. Galatasaray Lisesi mezunu sanatçılarımızın emeğiyle hayat bulan bu özel e-kartlar, sanatı ve yardımlaşmayı aynı kalpte buluşturuyor.

Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Başkanı Betül Pasinler'in açılış konuşmasıyla başlayan gece, Galatasaray Spor Kulübü Başkanı Dursun Aydın Özbek'in anlamlı konuşmasıyla taçlandı. Galatasaray Liseli sanatçılarımızın hazırladığı her bir Sevgi Kartı, anlamlı günlerde sevdiklerinize dijital bir sevgi mesajı iletmenin ötesinde, Galatasaraylılar Yurdu'na umut ve destek taşıyor.

Cemiyet Kariyer Mektepten Mesleğe-Diplomasi (17 Aralık)

"Cemiyet Kariyer-Mektepten Mesleğe" oturumlarımızın ilkini "Diplomasi" başlığıyla gerçekleştirdik. Türkiye'nin Roma ve Paris emekli büyükelçisi Hakkı Akil (104) ile Fransa İstanbul Başkonsolosu Nadia Fanton'un katılımlarıyla, Zerrin Sidar Cantürk (116) moderatörlüğünde düzenlediğimiz "Diplomasi" konulu toplantı özellikle gençlerden büyük ilgi gördü.

JOTUN

Sırrın yarısı *renklerimizde*

Kalanı en güzel evlerin boyasında saklı.

Farkımızı yaratan kalite

Sultani Spor Gecesi (19 Aralık)

Mektepli takım sporcularımız ve bireysel sporcularımızla birlikte Cemiyet'te buluştuk. Tüm sporcularımızın bir araya geldiği bu gecede, akşam yemeği eşliğinde spor faaliyetlerimiz ve etkinliklerimiz üzerine sohbet ettik. Aynı zamanda Sultani Turnuva ile ilgili fikirler, yorumlar ve geri bildirimler alarak daha keyifli organizasyonlar planlamayı hedefledik.

Seramik Sergisi (19-25 Aralık)

Nimet Yardımcı (113), eserlerini derneğimizde sergiledi. Seramik sanatını *"Toprağa dokunmak, şekil vermek, renklerle oynamak, mucizevi bir yolculuk... hem anın içinde bir yolculuk hem de insanlık tarihinin serüveni"* sözleriyle betimleyen Yardımcı, bir hafta boyunca Cemiyet Sahne'de Galatasaraylılarla buluştu.

Yılbaşı Kermesi (20 Aralık)

12. Geleneksel Mektepli Kızlar Kermesi'nde ev sahibiydik. Bu özel etkinlikten elde edilen tüm gelir, Kermes Komitesi'nin aldığı karar doğrultusunda, okuldaki ihtiyaç sahibi kardeşlerimize *"Geleneksel Mektepli Kızlar Kermesi Bursu"* olarak aktarıldı.

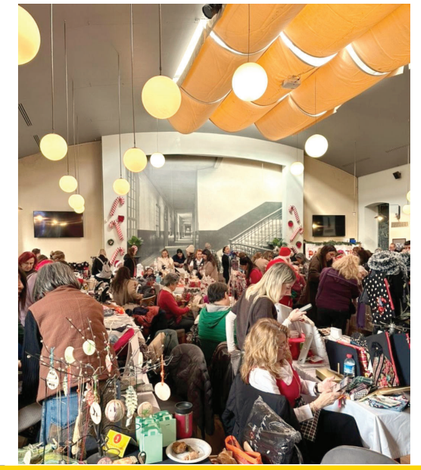

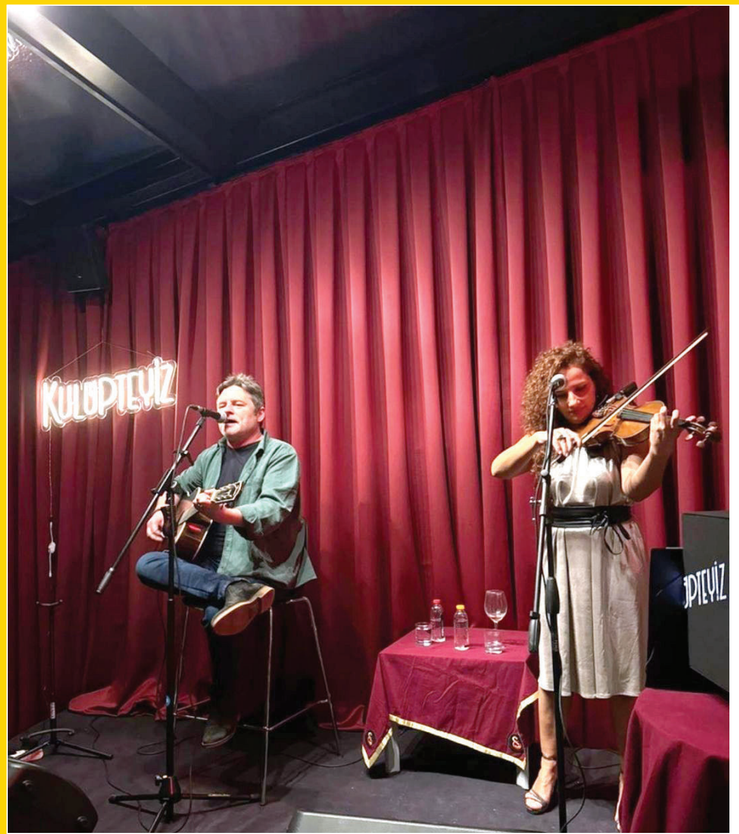

Tuna Kiremitçi (27 Aralık) Galatasaraylı Müzisyenler Cemiyet'te

Tuna Kiremitçi (124), *"Şairin Şarkıları"* adlı müzikal gösterisini Galatasaraylılarla buluşturdu. Bildiğimiz gösterilerden farkı, şarkı aralarında kahkahanın da olmasıydı. Seyircilerinin sorularıyla şekillenen, muhabbet ve müzik ile dolu, unutulmayacak bu gecede Tuna Kiremitçi'ye usta kemancı Müge Alpay eşlik etti. Tuna Kiremitçi, elde edilen gelirin tamamını lokalin ses sistemi için kullanılmak üzere Cemiyet'e bağışladı.

Yılbaşı Özel (31 Aralık) Galatasaraylı Müzisyenler Cemiyet'te

31 Aralık gecesi Neslihan Engin (127) ve Engin Yavuz (130) ile başlayan yılbaşı programımız, ilerleyen saatlerde Orkun Yazgan (121) ve Özge Metin ile devam etti.

İstanbul Erkek Liseliler Derneği Ziyareti (6 Ocak)

Dernek Başkanımız Metin Sinan Aslan ve Başkan Vekilimiz Ufuk Kaya, İstanbul Erkek Liseliler Derneği'nin başkanlığına seçilen Turgut Çopuroğlu'nu ve yeni yönetimini makamında ziyaret etti. Bu vesileyle güncel gelişmeler değerlendirilmiş, fikir alışverişinde bulunulmuştur.

Ekonomi Sohbetleri (7 Ocak) Cemiyet Agora

Prof. Dr. Asaf Savaş Akat (94) ve Murat Sağman (124) ile *"2026'da Ekonomide ve Piyasalarda Beklentiler"* üzerine sohbet etmek üzere buluştuk. "Efsane ikili"nin bu yıl 15'incisi düzenlenen ekonomi sohbeti büyük ilgi gördü.

Divan Toplantısı (31 Ocak)

31 Ocak 2026 tarihinde, Divan Kurulu toplantımız gerçekleşmiştir. Derneğimize uzun yıllardır hizmet eden Murat Elaltunterin'e 35. yıl hizmet plaketinin takdim edildiği Divan Kurulu toplantısında, değerli gazeteci-yazarlarımız A. Kadri Gürsel (112) ve Ruşen Çakır'ın (112) objektifinden 2026 yılı dünyası geniş bir bakış açısı ile değerlendirilmiştir.

AVİTA
Güven ▪ Destek ▪ Performans

GALATASARAYLILAR DERNEĞİ 1908

Değerli Galatasaraylılar,

Ocak ayı itibariyle üyelerimizin günlük yaşamlarında karşılaşabileceği farklı ihtiyaçlara destek olmak amacıyla AVİTA ile bir iş birliğine imza attık.

AVİTA, danışanların sağlıklarını, zihinsel ve duygusal refahlarını etkileyebilecek kişisel veya profesyonel sorunlarında arayarak 7/24 ücretsiz yardım alabilecekleri bir destek programıdır.

Programın kapsamı, kullanım şartları ve nasıl yararlanabileceğinize dair detayları bilgilerinize sunarız.

Galatasaraylılar Derneği'ne özel tanımlanan **0212 800 01 13** numaralı telefonu arayarak hizmetlerden faydalanabilirsiniz.

Telefonda Sunulan Ücretsiz Hizmetler

Üyeler, telefonda sunulan hizmetlerden **yılda 3 defa, 7/24, ücretsiz** olarak faydalanabilirler. **Genel Bilgi hizmeti yıl boyunca sınırsız** olarak kullanılabilecektir. Tüm hizmetlerde telefon görüşmeleri **en fazla 30 dakika** ile sınırlıdır.

Psikolojik Danışmanlık
Kişinin baş edemediği kaygı, endişeler ve yaşadığı tüm psikolojik sorunlar.

Tıbbi Bilgi ve Danışmanlık
Sağlıkla ilgili tüm sorunlar, endişeler ve merak edilen tıbbi konular.
Telefonda teşhis konulmaz, tedavi ve ilaç önerisinde bulunulmaz.

Mali Bilgi
Banka, vergiler ve günlük hayatta karşılaşılan tüm diğer mali konular.
Yatırım danışmanlığı ve kurumla ilgili mali konular kapsam dışıdır.

Sağlıklı Beslenme Danışmanlığı
Kilo verme-alma, diyetler ve beslenme sistemleri, beslenme düzeni ve sıklığı gibi sağlıklı beslenme ile merak ettiğiniz tüm konular.

Genel Bilgi
Merak edilen, ihtiyaç duyulan, hızla öğrenilmesi gereken bilgiler, kültür, sanat, seyahat, hediye gibi yaşamı kolaylaştırıp zaman kazandıracak tüm genel konular.

UZMAN DESTEK
7 GÜN 24 SAAT • ÜCRETSİZ

Çevrimiçi veya Yüz Yüze Sunulan Ücretli Hizmetler

Üyeler, çevrimiçi veya yüz yüze sunulan hizmetlerden **bireysel ödemeli olarak Galatasaraylılar Derneği'ne özel indirimli fiyatlarla** yararlanabilirler.

Psikolojik Danışmanlık
Baş edemediğiniz kaygı ve endişelerde, kendiniz, aileniz ve çevrenizle ilişkili tüm sorunlarda AVİTA'nın psikologlarından **yüz yüze veya çevrimiçi görüntülü olarak** destek alabilirsiniz.

Sağlıklı Beslenme Danışmanlığı
Kilo verme, kilo alma, diyetler ve beslenme sistemleri, beslenme düzeni ve sıklığı gibi sağlıklı beslenme ile ilgili merak ettiğiniz her konuyu AVİTA'nın uzman diyetisyenlerine **çevrimiçi görüntülü olarak** danışabilirsiniz.

Galatasaray Ödülü Töreni (7 Şubat)

7 Şubat 2026 tarihinde Galatasaray Ödülü 2025'in sahibi, Galatasaray Lisesi Tevfik Fikret Salonu'nda gerçekleşen ödül töreniyle açıklandı. 2025 yılında *"Kadınların Güçlenmesi ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği"* temasıyla verilen 14. Galatasaray Ödülü, yaptığı çalışmalar sebebiyle Gülser Corat'ın oldu. Gülser Corat, ödülün ardından toplumsal cinsiyet eşitliği alanında yürüttüğü çalışmalarına dair sunumunu gerçekleştirdi.

Cemiyet'te Kahvaltı ve Söyleşi-Ilgaz Çınar
(8 Şubat)

Daimî yatılı kardeşlerimizle birlikte kahvaltı etmek ve dijital spor medyasının değerli ismi Ilgaz Çınar (124) ile söyleşi için Cemiyet'te buluştuk.

TÜRKİYE'NİN İLK ART-TECH OTELİ...

Çağdaş sanat,
ileri teknoloji,
servisin sanata dönüştüğü
bir yaşam biçimi...
Ayrıcalıklarla dolu
bir dünya sadece
Türkiye'nin ilk
art-tech oteli Point Hotel
Barbaros'ta

POINT HOTEL
BARBAROS
Always a pleasure...

• Esentepe Yıldız Posta cad. No:29 Şişli / İstanbul / Turkey • Tel: +90 212 337 3000 • www.pointhotel.com

Umur Talu-Okur-Yazar Sohbetleri (10 Şubat) Cemiyet Agora

Usta gazeteci Umur Talu ile *"Dünyanın Tozunu Atalım! Sınıf, İttifak, Mücadele, Umut..."* başlıklı eseri üzerine keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik. Sohbete lisemizin Edebiyat Kulübü öğrencileri de büyük ilgi gösterdi.

Armağan Tunaboylu- Okur-Yazar Sohbetleri (3 Mart) Cemiyet Agora

Cemiyet Agora'da, Özen Ülgen Adadağ (129) moderatörlüğünde ünlü polisiye yazarı Armağan Tunaboylu ile *"Polisiye Roman ve Mizah"* üzerine sohbet etmek için buluştuk. Bu keyifli sohbete lisemizin Edebiyat Kulübü öğrencileri de katıldı.

GSL Vista (12 Şubat) Galatasaraylı Müzisyenler Cemiyet'te

Galatasaraylı müzisyenlerden Bener Akbaş (90), Ender Enön (94), Firuz Soyuer (113), Pervin Bilginer (119) ve Gürkan Gücer (119) "Dünya Müzikleri"ni, Galatasaraylılarla buluşturdu.

İzzeddin Çalışlar-Dağhan Baydur (5 Mart) Cemiyet Agora

Cemiyet Agora'da İzzeddin Çalışlar'ın kaleme aldığı Dağhan Baydur'un biyografisi *"Yalnız Kovboy Dağhan Baydur"* başlıklı kitabı üzerine sohbet ettik; bir yandan da kulağımızın pasını silen "çalgılı söyleşi"yi gerçekleştirdik.

GS Trofe Küçükyalı-Adalar (7 Mart)

Mekteb-i Sultani Denizcileri olarak 7 Mart'ta düzenlediğimiz GS Trofe Küçükyalı-Adalar'a 3 tekne ile gelen 3 Galatasaray Liseli ve Galatasaray Lisesi Denizcilik ve Yelken Kulübü'nden 18 öğrenci kardeşimizle güzel hatıralar biriktirdiğimiz bir günü daha geride bıraktık.

Cemiyet Kariyer Mektepten Mesleğe-Finans (7 Mart)

"Cemiyet Kariyer - Mektepten Mesleğe" oturumlarımızın ikincisini "Finans" başlığıyla gerçekleştirdik. Tecrübeli konuklar ve meraklı katılımcılar arasında interaktif ve bol paylaşımlı geçen bu oturumda; bankacılık, hazine, sermaye piyasası yönetimi ve kurumsal finans alanlarında Prof. Dr. Reha Yolalan (112), Saruhan Doğan (118), Murat Özer (118) ve Bora Partal (137) bizlerle oldu.

Galatasaray ve Tıp, Geçmişten Geleceğe (13 Mart) Cemiyet Agora

Cemiyet Agora'da Dr. Denizhan Dizdar (134) moderatörlüğünde, Dr. Dursun Buğra (105), Dr. Erbuğ Keskin (106), Dr. Ayşe Fidan Baturalp (114), Dr. Ayça Kıykım (130) ve Dr. Murat Özbalak'ın (135) katılımlarıyla "Galatasaray ve Tıp: Geçmişten Geleceğe" başlıklı paneli gerçekleştirdik.

Galatasaraylılar Yurdu Bayram Ziyareti (22 Mart)

Galatasaraylılar Derneği olarak bayramın üçüncü günü Galatasaraylılar Yurdu'nu ziyaret ederek yurt sakinleriyle bayramlaştık.

Mehmet Göçmen (24 Mart)
Cemiyet Agora

Cemiyet Agora'da Mehmet Göçmen (108) ile *"Küresel Gelişmeler Işığında Türkiye Ekonomisi Panoraması"* üzerine sohbet etmek için derneğimizde buluştuk.

Mehmet Erem- Okur-Yazar Sohbetleri (26 Mart) **Cemiyet Agora**

Cemiyet Agora'da Mekteb-i Sultani Denizcileri Vice Komodorlarından Dr. Mehmet Erem (120) ile *"Demirleme Bağlanma Yanaşma"* isimli eseri üzerine sohbet etmek için 26 Mart 2026 Perşembe günü buluştuk.

Istanbull'Dogs (27 Mart) **Galatasaraylı Müzisyenler Cemiyet'te**

Galatasaraylı müzisyenlerden Metin Suadiyeli (119) ve Istanbull'Dogs grubu 27 Mart Cuma akşamı Galatasaraylılarla buluştu.

Cemiyet'te Kahvaltı ve Söyleşi-Koray Gürtaş (5 Nisan)

Daimî yatılı kardeşlerimizle kahvaltı etmek ve spor medyasının değerli ismi Koray Gürtaş (122) ile söyleşi yapmak üzere Cemiyet'te buluştuk.

Osman Selahaddin Osmanoğlu (1 Nisan) Cemiyet Agora

Cemiyet Agora'da, Prof. Dr. Emre Öktem'in moderatörlüğünde Osman Selahaddin Osmanoğlu ile babası *"Şehzade Ali Vasıp Efendi'nin Mekteb-i Sultani Hatıraları"* üzerine sohbet etmek için derneğimizde buluştuk.

Ege Günay (3 Nisan) Galatasaraylı Müzisyenler Cemiyet'te

Galatasaraylı müzisyenlerden Ege Günay (141) Galatasaraylılarla buluştu.

Fatih Altaylı-Celal Şengör (7 Nisan) Cemiyet Agora

Cemiyet Agora'da Fatih Altaylı (113) ve Prof. Dr. Celal Şengör ile *"Türkiye'de Eğitimin Dönüşümü, Tersine Beyin Göçü Mümkün mü?"* başlıkları üzerine sohbet etmek için derneğimizde buluştuk.

Cemiyet Kariyer Mektepten Mesleğe-Hukuk (11 Nisan)

“Cemiyet Kariyer - Mektepten Mesleğe” oturumlarımızın “Hukuk” başlıklı olanını gerçekleştirdik. Tecrübeli konuklar ve meraklı katılımcılar arasında interaktif ve bol paylaşımlı geçen oturumda; tahkim, ceza hukuku, kurum içi hukuk, özel hukukta dava takibi, hukukta akademisyenlik gibi alanlarda birbirinden tecrübeli konuklarımız: Selim Yavuz (129), Mehmet Karlı (130), Candan Yasan Tepetaş (132), Aslı Dilara Bayat (134) ve Ece Çakırel Eşkinat (137) bizlerle oldu.

Voleybol Şampiyonluk Kupası (9 Nisan)

Avrupa Voleybol Federasyonu’nun düzenlediği CEV Kupası’nı namağlup tamamlayan Kadın Voleybol Takımımızın şampiyonluğunu Cemiyet’te kutladık.

Sultani Turnuva

Geleneksel Sultani Turnuva başladı. Turnuvanın ilk gününde Galatasaray Lisesi öğrencisi olup Galatasaray Spor Kulübü'nde görev yapmış sporcuların anısına, Grand Cour'daki Ali Sami Yen Tribünü'nde bulunan alana Galatasaray Spor Kulübü eski futbolcularından Feridun Dörtler'in isminin yer aldığı plaket çakıldı. 86 devresi olan Feridun Dörtler, 1953-1955 yılları arasında futbol takımımızda forma giymiştir.

Erkek Voleybol Takımı

SMS Grup Efeler Ligi'nde sezonu ikinci sırada tamamlayarak CEV Şampiyonlar Ligi'ne katılma hakkı elde eden Galatasaray HDI Sigorta Erkek Voleybol Takımımızı ağırladık.

Sultani Koro-Galatasaraylılar Yurdu

Çalışmalarını geçtiğimiz yıldan bu yana 121 devresinden, ödüllü müzik direktörü ve We Play Institute'un kurucu/yöneticisi Haluk Polat önderliğinde yürüten Sultani Koro, 18 Nisan 2026 Cumartesi günü Galatasaraylılar Yurdu'nda verdiği konserle büyüklerimize nostaljik anlar yaşattı.

Sultani Koro, 106'dan 127'ye farklı devreleri bir araya getiriyor. Sultani Koro bu yıl Galatasaraylılar Derneği Lokali'nde yaptığı çalışmalarda Balkan türkülerinden, Fransızca ve Ermenice şarkılara uzanan çok renkli bir repertuvar oluşturdu.

Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Başkanı Sayın Betül Pasinler'in daveti üzerine Galatasaraylılar Yurdu konserine hazırlanan Sultani Koro, repertuvarında yurt sakinlerinin gençlik yıllarının popüler şarkılarına yer verdi.

Yurt yöneticisi Sayın Erhan Demirbaş, uzmanlar ve çalışanlarla samimi bir öğle yemeği ardından Haluk Polat yönetimindeki 15 kişilik koro sahne aldı. Konsere büyük ilgi gösteren yurt sakinleri, Yeşilçam film müziklerinden halk türkülerine birçok parçaya eşlik etti; özellikle de "Samanyolu", "Hatırla Sevgili", "Papatya Gibisin" ve "Evreşe Yolları Dar" gibi parçaların ritmiyle eski günlerin lise çaylarını yâd ettiler.

Konser sonrasında koristler, çay ve ikramlar eşliğinde yurt sakinleriyle yaptıkları sohbetlerde gelecekteki konserler için "istek parçalar"ın notunu aldılar ve belli aralıklarla bu buluşmaları sürdüreceklerini belirttiler.

Kupa Cemiyet'te (15 Mayıs)

Galatasaray Spor Kulübü Başkanı Dursun Özbek, Yönetim Kurulu ve değerli Galatasaraylıların katılımıyla gerçekleştirdiğimiz futbol takımımızın şampiyonluk kutlamasında keyifli bir akşam geçirdik.

Cemiyet Kariyer Mektepten Mesleğe-Start-Up (16 Mayıs)

"Cemiyet Kariyer - Mektepten Mesleğe" oturumlarımızın *"Start-Up"* başlıklı oturumunu gerçekleştirdik. Yeni nesil girişimcilik ve start-up ekosistemi, yatırım süreçleri, fikir aşaması ve ölçeklenme gibi birçok alanda sorulara cevapların arandığı bu bol paylaşımlı oturumda Şebnem Alp Alkın (123), Ceyhun Burak Akgül (129), Özgür Kızılelma (130), İrem Yelkenci (133), Orkun Saitoğlu (133) ve Yiğit Güler (136) gibi birbirinden tecrübeli mektepliler bizlerle oldu ve değerli paylaşımlarda bulundu. Katkı sunan tüm Galatasaraylılara teşekkür ederiz.

Cemiyet'te Kahvaltı ve Söyleşi-Bülent Korkmaz (17 Mayıs)

Galatasaray Futbol Takımı'nın UEFA Kupası zaferinin 26. yıl dönümünde, efsane kaptan Bülent Korkmaz'ı Cemiyet'te ağırladık. Murat Sağman'ın (124) moderatörlüğünde gerçekleşen söyleşiye lisemizden öğrenci kardeşlerimiz de katıldı.

KAYBETTİKLERİMİZ

(13 Aralık – 15 Mayıs 2026)

Ahmet Yalamanoğlu ..... (1957 mezunu)

Berkay Mordoğan ..... (145 devre)

Cengiz Tacer ..... (1958 mezunu)

Coşkun Kaftancı ..... (1956 mezunu)

Cünetd Bekdik ..... (1962 mezunu)

Doğan Könel ..... (1959 mezunu)

Haldun Dormen ..... (1943 çıkışlı)

Haluk Ogan ..... (94 devre)

Hasan Necdet Sunay ..... (1953 mezunu)

Hıdır Özdemir ..... (1961 mezunu)

Hürdoğan Soykan ..... (1975 mezunu)

Hüseyin Talat Söğütlü ..... (1963 mezunu)

Mehmet Adem Çubukçu ..... (1960 mezunu)

Mehmet Bora Giritlioğlu ..... (1979 mezunu)

Mert Sağdam ..... (1991 mezunu)

Mustafa Haluk Sezen ..... (1964 mezunu)

Rami Muzaffer Şaylıman ..... (1993 mezunu)

Rıfat Akın ..... (1969 mezunu)

Samim Kor ..... (1950 mezunu)

Semaaddin Özdeniz ..... (1975 mezunu)

Teoman Sürenkök ..... (1952 mezunu)

Turhan Açar ..... (1955 mezunu)

Ümit Pınar .... (1984 mezunu)

Alfabetik olarak listelenmiştir.

facebook.com/PointBarbaros x.com/point_barbaros instagram.com/pointbarbaros foursquare.com/point_barbaros

Expand your point of view

WORLDHOTELS DELUXE COLLECTION

ESENTEPE, YILDIZ POSTA CD. NO: 29
34394 ŞİŞLİ - İSTANBUL
T: +90 212 337 3000 F: +90 212 337 3030
www.pointhotel.com

POINT HOTEL BARBAROS
Always a pleasure...

Yeni Škoda Kodiaq

Hayaller Bir Araya Geldi Gerçeğe Dönüştü

ŠKODA

www.skoda.com.tr

/SkodaTurkiye

Škoda Kodiaq için birleşik yakıt tüketimi 6,0 – 8,5 litre/100 km, CO2 salımı 138 – 192 g/km değerleri aralığındadır. Yakıt tüketimi ve CO2 emisyonu değerleri, WLTP (Hafif Taşıtlar için Dünya Genelinde Uyumlu Test Prosedürü) ile belirlenmiştir. Açıklanan değerler, sürücü, sürüş şekli, doğal koşullar (yol, hava koşulları, vb.) gibi özelliklere göre değişiklik gösterebilir. Reklamdaki otomobil özel aksesuar ve donanım içerebilir. Detaylı bilgi **skoda.com.tr**'de.

Yüce AUTO